

září 1936 zorganizovali členové místní trockistické organizace na pokyn výbuch v Centrálním dole Kemerovského dolu, při němž 10 dělníků a 14 dalších bylo těžce zraněno.

V železniční dopravě byla sabotážní činnost Serebrjakova a členů protisovětské trockistické organizace Boguslavského, Livšicse, Kňazeva a Turoka v souladu s pokyny protisovětského trockistického centra zaměřena na narušení státního plánu nakládky, zejména nejdůležitějších nákladů (uhlí, rudy, chleba), na poškození kolejových vozidel (vagónů, lokomotiv), železniční trati a na organizování vykolejení vlaků, zejména vojenských.

V letech 1935–1936 Kňazev na popud Livšiče a na příkaz japonského zpravodajského agenta pana H. zorganizoval a provedl řadu vykolejení nákladních, osobních a vojenských vlaků s lidskými ztrátami, včetně vykolejení vojenského vlaku ve stanici Šumicha 27. října 1935, které si vyžádalo smrt 29 vojáků Rudé armády a zranění 29 vojáků Rudé armády.

Na přímý příkaz nepřítele lidu L. Trockého připravovali členové protisovětského trockistického centra Pjatakov a Serebrjakov řadu sabotážních akcí v průmyslu, které měly obranný význam, a také na hlavních železničních tratích pro případ vojenského útoku na SSSR.

Norkin na Pjatakovův pokyn připravoval zapálení kemerovského chemického závodu v době před vypuknutím války.

Kňazev na pokyn Livšitse přijal k realizaci úkol od japonského zpravodajského agenta pana H., aby během války zorganizoval výbuchy železničních zařízení, vypalování vojenských skladů a zásobovacích stanic a vykolejování vojenských vlaků a také aby záměrně nakazil bakteriemi akutní nakažlivé choroby vlaky naložené pro vojska a stravovací a hygienické stanice jednotek Dělnicko-rolnické Rudé armády.

Vedle sabotáží a diverzních akcí se Livšic, Kňazev, Turok, Stroilov, Šestov, Ratajčák, Pušin a Grašče jménem trockistického protisovětského centra zabývali shromažďováním a předáváním tajných informací nejvyššího národního významu agentům německé a japonské zpravodajské služby.

Ratajčák, Puschin a Grasche byli ve spojení s agenty německé rozvědky Meyerowitzem a Lenzem, kterým v letech 1935 a 1936 předávali přísně tajné materiály o stavu a provozu chemických závodů, přičemž Puschin v roce 1935 předal agentovi německé rozvědky Lenzovi tajné informace o výrobě ve všech chemických závodech v SSSR v roce 1934, Program prací na rok 1935 pro všechny chemické závody a plán výstavby dusíkáren a obžalovaný Ratajčák předal Lenzovi přísně tajné výrobní materiály na rok 1934 a program prací na rok 1935 pro vojenské chemické závody.

Šestov a Stroilov byli ve spojení s německými zpravodajskými agenty Šebestou, Flossem, Florenem, Sommerägerem a dalšími a předávali jim tajné informace o uhelném a chemickém průmyslu v Kuzněcké pánvi.

Livšic, Kňazev a Turok systematicky předávali japonskému zpravodajskému agentovi panu H. přísně tajné informace o technickém stavu a mobilizační připravenosti železnic a vojenské dopravy SSSR.

Na přímý pokyn nepřítele lidu L. Trockého. Trockij, protisovětské trockistické centrum vytvořilo v Moskvě, Leningradě, Kyjevě, Rostově, Novosibirsku, Soči a dalších městech SSSR několik teroristických skupin, které se zabývaly přípravou teroristických činů proti vůdcům VKP(b) a sovětské vládě - soudruhovi Stalinovi, Molotov, Kaganovič, Vorošilov, Ordžonikidze, Ždanov a Berija, přičemž některé teroristické skupiny (v Moskvě, Novosibirsku, na Ukrajině a v Zakavkazsku) přímo vedli členové protisovětského Trockého centra Pjatakovi a Serebrjakovi.

Organizováním teroristických akcí se protisovětské trockistické centrum snažilo využít návštěvy vedoucích představitelů VKP(b) a sovětské vlády v terénu.

Na podzim roku 1934 se tak Šestov na pokyn Muralova pokusil provést teroristický čin proti předsedovi Sovětu lidových komisařů SSSR soudruhu V. M. Molotovovi, když byl v Kuzbasu, za což se člen místní trockistické skupiny Arnold pokusil nabourat auto, v němž soudruh V. M. Molotov cestoval.

Kromě toho Arnold na popud Šestova připravoval teroristický čin proti soudruhu G. K. Ordžonikidzemu.

Tento případ projednávalo vojenské kolegium Nejvyššího soudu SSSR v Moskvě ve dnech 23.-30. ledna 1937.

Obžalované obhajovali I. D. Braude, člen senátu obhájců, N. N. Kommodov, člen senátu obhájců, a S. K. Kaznačejev, člen senátu obhájců, obhájce Arnolda. Ostatní obžalovaní se odmítli hájit.

VLASTNOSTI TOHOTO PROCESU

Soudruzi soudci a členové Nejvyššího soudu Svazu sovětských socialistických republik! Při plnění své poslední povinnosti v této věci se nemohu nepozastavit nad některými velmi důležitými rysy tohoto řízení.

Tyto zvláštnosti spočívají podle mého názoru především v tom, že tento proces v jistém smyslu shrnuje zločinnou činnost trockistických spiklenců, kteří po mnoho let systematicky a těmi nejodpornějšími, nejpodlejšími prostředky bojují proti sovětskému systému, proti sovětskému státu, proti sovětské moci a proti naší straně. Tento proces shrnuje boj proti sovětskému státu a straně těch lidí, kteří začali bojovat dávno před touto dobou, ještě za života našeho velkého učitele a organizátora sovětského státu Lenina; lidí, kteří bojovali za Lenina proti Leninovi, po Leninovi - proti jeho geniálnímu žákovi, věrnému strážci Leninovy vůle a pokračovateli jeho věci, Stalinovi.

Zvláštností současného procesu je, že je to zároveň proces, který jako reflektor osvětlil nejskrytější zákoutí, tajná zákoutí, nejdopornější kouty trockistického podzemí.

Tento proces ukázal a dokázal, s jakou tupou houževnatostí, s jakou hadí chladnokrevností, s jakou vypočítavostí profesionálních zločinců vedli a vedou trockističtí bandité svůj boj proti SSSR, neustupující před ničím - ani před sabotáží, ani před sabotáží, ani před špionáží, ani před terorem, ani před zradou vlasti.

Když před několika měsíci seděli členové společného teroristického centra trockistů a zinověvovců právě v této soudní síni, právě v těchto lavicích, když Nejvyšší soud zastoupený Vojenskou komorou soudil tyto zločince, každý z nás se nemohl ubránit hrůze a znechucení nad zločiny, které se před našima očima odehrávaly v noční můře.

Každý poctivý člověk v naší zemi, každý poctivý člověk v kterékoli zemi na světě, si tehdy nemohl pomoci a řekl:

- Zde je hranice, poslední hranice morálního selhání!

- Zde je ďábelská neomezenost zločinu!

Každý čestný syn naší vlasti si pomyslel: takové ohavné zločiny se nemohou opakovat.

V naší zemi už není lidí, kteří by klesli tak hluboko, kteří by nás tak podle zradili.

A teď ten pocit, který jsme právě znovu zažili! Naše znepokojené a rozhořčené vědomí se opět naplňuje hrůznými obrazy obludných zločinů, obludných zrad, obludné zrad.

Tento proces, v němž se sami obžalovaní přiznali ke své vině; tento proces, v němž vedle vůdců takzvaného paralelního trockistického centra, obžalovaných Pjatakova, Sokolnikova, Radka a Serebrjakova, sedí na lavici obžalovaných takoví významní trockisté jako Muralov, Drobnis, Boguslavskij a Livšic; Proces, v němž vedle těchto trockistů stojí prostě špioni a agenti rozvědky - Ratajčak, Šestov, Stroilov, Grasche -, ukázal, kam až tito pánové dospěli, že kontrarevoluční trockismus nenávratně a úplně zapadl do bahna mezinárodního fašismu, který se už dávno stal nejprřednějším a nejzákeřnějším oddílem mezinárodního fašismu.

Tento proces odhalil všechny tajné prameny tajné zločinecké činnosti trockistů, celý mechanismus jejich krvavé, zrádné taktiky. Znovu ukázala tvář skutečného, nefalšovaného trockismu - tohoto původního nepřítele dělníků a rolníků, původního nepřítele socialismu, věrného služebníka kapitalismu.

Tento proces znovu ukázal, komu Trockij a jeho spolupracovníci slouží, co je to vlastně trockismus v praxi.

Tady v tomto sále, před soudem, před celou zemí, před celým světem, se tito lidé dopustili řady zločinů.

Kdo měl z jejich zločinů prospěch? Ve jménu jakého cíle, ve jménu jakých myšlenek, ve jménu jaké politické platformy nebo programu tito lidé jednali? Ve jménu čeho? A konečně, proč se stali zrádci vlasti - zrádci věci socialismu a mezinárodního proletariátu?

Současný proces podle mého názoru odpověděl na všechny tyto otázky s vyčerpávající úplností a jasně a přesně zodpověděl, proč a jak se dostali do tohoto života.

Tento proces nám jako filmová páska běžící pozpátku připomněl a ukázal všechny hlavní etapy historické cesty trockistů a trockismu, který se více než 30 let své existence připravoval na svou konečnou přeměnu v útočný oddíl fašismu, jednu z odnoží fašistické policie.

Sami obvinění hovořili o tom, komu sloužili. Ještě výmluvnější jsou však jejich vlastní činy, jejich špinavé, krvavé a zločinné skutky.

Naše strana, dělnická třída a všichni naši lidé před lety odmítli trockisticko-zinovjevskou platformu jako protisovětskou a protisocialistickou. Trockij byl našimi lidmi vyhozen ze země, jeho spolupracovníci byli vyhozeni ze strany jako zrádci věci dělnické třídy a socialismu. Trockij a Zinovjev byli poraženi, ale neodpočívali, nesložili zbraně.

Trockisté odešli do ilegality a nasadili si masky kajícníků, kteří byli údajně odzbrojeni. Podle pokynů Trockého, Pjatakova a dalších vůdců této zločinecké bandy, provádějící politiku dvojího maskování, opět pronikli do strany, opět pronikli do sovětské práce, někteří dokonce pronikli do důležitých vládních funkcí a ve svých úkrytech, jak je nyní zřejmé, prozatím ukrývali svůj starý trockistický protisovětský náklad spolu se zbraněmi, šiframi, hesly, spojeními a svými zaměstnanci.

...Počínaje vytvořením protistranické frakce, která stále více přechází ke zostřeným metodám boje proti straně a stává se, zejména po vyloučení ze strany, hlavním mluvčím všech protisovětských skupin a proudů, se proměnila ve vedoucí oddíl fašistů, jednajících na přímé pokyny zahraničních zpravodajských služeb.

Proces se společným centrem trockistů a zinověvovců již odhalil vazby mezi trockisty a gestapem a nacisty. Tento proces šel v tomto ohledu ještě dále. Přinesla materiál mimořádné důkazní hodnoty, který znovu potvrdil a objasnil tyto vazby, zcela potvrdil a objasnil v procesním a důkazním smyslu a v plné míře zrádcovskou roli trockismu, který zcela a bezpodmínečně přešel do tábora nepřítele a proměnil se v jednu z odnoží SS a gestapa.

Cesta trockistů, cesta trockismu, je dokončena. Po celou svou neslavnou a smutnou historii se trockisté snažili zasáhnout a zasáhnout nejcitlivější a nejnebezpečnější místa proletářské revoluce a sovětské socialistické výstavby.

Směrnice, o níž se zde Pjatakov zmínil a kterou dostal od Trockého - "zasáhnout nejcitlivější místa nejcitlivějšími prostředky" - tato směrnice

představuje starý trockistický postoj k sovětské moci, k socialistické výstavbě v naší zemi.

Období, které se krylo s konečným vítězstvím socialismu v SSSR, bylo poznamenáno bojem trockistů proti sovětské moci a jejich zvláštní rozhodností, vytrvalostí a houževnatostí. A to je zcela přirozené. Tohoto vítězství nebylo dosaženo bez překonání obrovských obtíží. Tyto potíže, zejména ty, s nimiž jsme se setkali v letech 1929-1931, zejména na venkově, inspirovaly trockisticko-zinovjevské podzemí, které uvedlo do pohybu svá chapadla a snažilo se na Trockého příkaz udeřit na nejcitlivějším místě.

Zbytky vykořisťovatelských tříd, které byly zničeny proletářskou diktaturou, a jejich agenti vycítili svůj neodvratný konec a přešli k nové taktice, k novým formám, k novému způsobu boje proti sovětské moci, o němž zde obžalovaní obšírně hovořili před soudem.

Rostoucí odpor tříd nepřátelských proletářské diktatuře dodával odvahu trockisticko-zinovjevské bandě, kterou navíc k páchání zločinů proti SSSR povzbuzovalo a podněcovalo kapitalistické prostředí SSSR, které stále existuje.

V naději, že oslabí sovětský týl, urychlila mezinárodní kontrarevoluce přípravy na intervenci. Je dobře známo, že intervencionisté se každoročně připravují na úder proti Sovětskému svazu. Odštěpenci kontrarevoluční trockisticko-zinovjevské skupiny věděli, že vedle nich působí další obránci restaurace kapitalismu, další oddíly kapitalistických agentů v naší zemi. "Průmyslová strana", Kondratěvova "Dělnicko-rolnická strana", kulacká strana, "Svazové předsednictvo menševiků", jejichž činnost byla včas prozkoumána v procesech Nejvyššího soudu - všechny tyto organizace byly odhaleny jako organizace sabotérů a skupiny sabotérů. Přivítali Trockého boj proti naší straně a sovětské moci, protože věděli, že v trockistech mají skutečně své druhy, ale cyničtější a bezostyšnější obhájce svržení diktatury proletariátu.

Jaká je obnova kapitalismu v naší zemi? V roce 1932 trockisté posílili svou konsolidaci s kontrarevolučními antisovětskými skupinami, navázali spojení s pravicovou opozicí, aby společně bojovali proti straně a sovětské moci. Soudruh Stalin na 16. a 17. sjezdu strany odhalil skutečný obsah tohoto spojení, když ukázal, že kontrarevoluční trockisté a zinovjevovci, jak se vyjádřil, jsou spojení s "kapitulanty bez masky", kteří chtějí v SSSR obnovit kapitalismus. Tento program pak soudruh Stalin označil za program podlých zbabělců a kapitulantů, za kontrarevoluční program obnovy kapitalismu v SSSR.

Ve světle dneška je obzvláště zřejmé, jak obrovskou historickou práci vykonal soudruh Stalin, když v roce 1931 ukázal pravou podstatu trockisticko-zinovjevské kontrarevoluční organizace v její "nové" kvalitě. V dopise časopisu Proletářská revoluce soudruh Stalin napsal: "Ve skutečnosti je trockismus předvojem kontrarevoluční buržoazie, která vede boj proti komunismu, proti sovětské moci, proti budování socialismu v SSSR. Soudruh Stalin označil trockismus za předvoj kontrarevoluční buržoazie, která z rukou trockistů získala duchovní, taktické a organizační zbraně pro svůj boj proti bolševismu a budování socialismu.

Ve světle probíhajícího procesu je obzvláště zřejmé, jak mimořádný historický význam tento údaj má. Ve světle současného procesu je role podzemních protisovětských trockistických skupin - tohoto hlavního kanálu všech protisovětských nálad, nadějí a tužeb, hlavní páky, beranidla, kterým se nepřátelé Sovětů snaží prolomit hradby našeho státu, rozdrtit pevnost socialismu, kterou jsme vybudovali, obzvláště jasná.

Tato role předvoje protisovětských fašistických sil nebyla náhodná. Odchod trockismu do protisovětského podzemí a jeho přeměna ve fašistického agenta je pouze koncem jeho historického vývoje.

Přeměna trockistických skupin ve skupiny sabotérů a vrahů, jednajících na příkaz zahraničních zpravodajských služeb a generálních štábů agresorů, jen dovršila desetiletí trvající boj trockismu proti dělnické třídě a straně, boj proti Leninovi a leninismu. Trockisté začali svou cestu odporným bojem, na této cestě stojí trockisté i nyní, na této cestě jdou stále dál a dál a neznají hranice nenávisti a zloby v boji. Celá historie politické činnosti trockistů je nepřetržitým řetězcem zrady věci dělnické třídy, věci socialismu.

Jak známo, v roce 1904 vydal Trockij odporný pamflet s názvem "Naše politické úkoly". Tento pamflet byl plný špinavých narážek na našeho velkého učitele, vůdce mezinárodního proletariátu Lenina, na velké leninské učení o cestách k vítězství bolševismu, k vítězství dělníků, k vítězství socialismu. V tomto pamfletu Trockij plive jedovaté sliny a zvrací na velké myšlenky marxismu-leninismu. Snaží se otrávit proletariát tímto jedem, snaží se odvrátit proletariát od cesty nesmiřitelného třídního boje, pomlouvá proletariát, pomlouvá proletářskou revoluci, pomlouvá bolševismus a Lenina, nazývá Lenina "Maxmiliánem", jménem Robespiera, hrdiny buržoazní francouzské revoluce, chce ponížit velkého vůdce mezinárodního proletariátu.

Tento pán si dovolil nazvat Lenina vůdcem reakčního křídla dělnického hnutí, aniž by znal hranice své drзости a politické nestydatosti. Zatímco Lenin a Stalin vybírali nejlepší lidi, vychovávali je v politickém boji proti samovládě, carismu, buržoazii a sestavovali z nich jádro bolševické strany, blázen Trockij shromažďoval jednotnou frontu lokajů kapitalismu k boji proti věci proletariátu. V letech 1911-1912 zorganizoval Trockij také blok, stejně jako pak zorganizoval blok trockistů a zinověvů, zorganizoval takzvaný "srpnový blok" služebníků kapitálu, menševiků, vyhozených z bolševické strany, demagnetizovaných intelektuálů a odpadků dělnického hnutí. O tomto bloku Stalin napsal: "Je známo, že tato nesourodá 'strana' sledovala cíl zničit bolševickou stranu.

Lenin napsal, že tento blok je "postaven na bezzásadových, pokryteckých a prázdných frázích". Trockij a jeho spolupracovníci odpověděli přívalem špinavých pomluv, očerňovali Lenina a bolševiky, nazývali je "barbarskými", "sektářsko-neistickými" Asiaty. O Trockém Lenin napsal: "Takové typy jsou charakteristické jako trosky včerejších historických formací a útvarů, kdy masové dělnické hnutí v Rusku ještě spalo...". Před takovým "typem", jak tehdy Lenin Trockého nazval, varoval stranu a dělnickou třídu už před 20 lety. Ve svém článku "O porušování jednoty

maskované voláním po jednotě" Lenin napsal: "Je nutné, aby si mladá dělnická generace dobře uvědomila, s kým má tu čest.

Náš proces pomáhá milionům a milionům mladých dělníků a rolníků, pracujících všech zemí, jasně a zřetelně vidět, s kým máme skutečně co do činění. Samozřejmě, že se podlému trockistickému bloku nepodařilo bolševickou stranu zničit, ale trockisté nepřestali po neúspěchu bloku na bolševickou stranu útočit, jak jen mohli. Celé období od roku 1903 do předvečera revoluce je v dějinách našeho dělnického hnutí naplněno bojem Trockého a trockistů proti sílícím a rostoucím revolučním náladám mas v Rusku, bojem proti Leninovi a jeho straně.

V roce 1915. Trockij se staví proti Leninově doktríně o možnosti vítězství socialismu v jedné zemi, která již před více než 20 lety zcela kapitulovala před kapitalismem.

Trockij v boji proti Leninovi střídavě sloužil ekonomismu, menševismu, likvidátorství, kautskyismu, sociální demokracii a nacionálnímu šovinismu, stejně jako nyní slouží imperialismu a fašismu v boji proti SSSR.

Je to náhoda, že se trockisté nakonec stali hnízdem a líhni perestrojky a thermidorismu, jak svého času řekl soudruh Stalin? Je to náhoda, že Trockij, který se po revoluci ocitl v řadách naší strany, opět upadl na kontrarevoluční pozice, byl vyhozen z našeho státu, ze Sovětského svazu? Byla to náhoda, že se trockismus stal útočnou silou pro restauraci kapitalismu?

Ne náhodou, protože tomu tak bylo už od zrodu trockismu. Ne náhodou, protože ještě před Říjnovou revolucí Trockij a jeho přátelé bojovali proti Leninovi a leninské straně stejně jako nyní bojují proti Stalinovi a leninsko-stalinské straně.

Předpovědi soudruha Stalina se zcela naplnily. Trockisté se skutečně stali ústředním shromaždištěm všech sil nepřátelských socialismu, oddílem pouhých banditů, špiónů a vrahů, kteří se dali zcela k dispozici zahraničním zpravodajským službám, které se neodvolatelně a definitivně staly lokají kapitalismu, obnoviteli kapitalismu v naší zemi.

A právě tato zavrženíhodná podstata trockismu byla u soudu odhalena s mimořádnou úplností a jasností. Došli k hanebnému konci, protože po desetiletí šli touto cestou, oslavovali kapitalismus, nevěřili v úspěchy socialistické výstavby, ve vítězství socialismu. Proto nakonec přistoupili na rozvíjející se program kapitalistické restaurace, proto zradili a zaprodali naši vlast.

K tomu docházelo již v době, kdy Trockij, stejně jako v roce 1922, navrhoval, aby naše průmyslové podniky a trusty zastavily svůj majetek, včetně základního jmění, soukromým kapitalistům, a získaly tak půjčky, které sovětský stát v té době skutečně potřeboval.

Tento Trockého návrh byl již odrazovým můstkem k návratu ke kapitalistické moci, k tomu, aby se kapitalisté, finančníci a továrníci opět stali pány našich továren a závodů a vzali našim dělníkům práva, která si vydobyli za sovětské vlády. Tito pánové nás ujistili, že sovětská ekonomika "stále

více splývá s kapitalistickou ekonomikou", tj. stává se přívěskem světového kapitalismu. Tvrdili, že "budeme mít pod kontrolou světovou ekonomiku po celou dobu", tedy to, o čem kapitalističtí žraloci sní.

Soudruh Stalin pak tento škodlivý postoj trockismu odhalil slovy: "Kapitalistická kontrola znamená především finanční kontrolu... Finanční kontrola znamená vysazování poboček velkých kapitalistických bank v naší zemi, znamená to vytváření takzvaných 'dceřiných' bank. Ale máme," řekl soudruh Stalin, "takové banky? Samozřejmě, že ne! Nejenže je nemáme, ale nikdy je mít nebudeme, dokud bude sovětská moc žít.

Kapitalistická kontrola, o níž tehdy trockisté a tito vůdci trockistického bloku, kteří zde sedí na lavici obžalovaných, mluvili, snili a požadovali ji, je právo kapitalistů disponovat naší vlastí, našimi trhy. "Kapitalistická kontrola znamená nakonec," řekl soudruh Stalin, "politickou kontrolu, zničení politické nezávislosti naší země, přizpůsobení zákonů země zájmům a vkusu mezinárodní kapitalistické ekonomiky." [3]

To je to, co znamenala takzvaná kapitalistická kontrola, po které toužil Trockij a část, hlava takzvaného protisovětského trockistického centra, které zde sedí na lavičce.

Na důkaz protisovětské povahy takových návrhů soudruh Stalin řekl: "Pokud mluvíme o takové skutečné kapitalistické kontrole...., pak musím prohlásit, že žádnou takovou kontrolu nemáme a nikdy mít nebudeme, dokud bude žít náš proletariát a dokud budeme mít diktaturu proletariátu" [4]. Není proto náhodou, že oba úkoly - příprava kapitalistické restaurace a boj proti diktatuře proletariátu - jsou tak organicky propojeny.

Je to náhoda, že tito lidé, kteří začali s kapitalistickou kontrolou, přešli k otevřené platformě kapitalistické restaurace, k otevřenému boji ve jménu realizace této platformy ve spojení s kapitalisty, proti diktatuře proletariátu!

Je dobře známo, že trockističtí vůdci se v rozhodujících okamžicích našeho boje, v prudkých vzestupech naší proletářské revoluce, vždy zpravidla ocitli v řadách našich nepřátel, na druhé straně barikády.

Popírání socialistického charakteru naší revoluce, popírání možnosti budovat socialismus v naší zemi určilo a předurčilo nepřátelský postoj trockistů k věci socialistické výstavby v SSSR.

To však nebránilo trockistům, aby se skrývali za název socialismus, stejně jako to nebránilo a nebrání mnoha nepřátelům socialismu, aby se za tento název schovávali.

Tak tomu bylo v historii vždy. Je dobře známo, že menševici a socialističtí revolucionáři, tito úhlavní nepřátelé socialismu, se vždy zaštiťovali jménem socialismu. To jim však nebránilo ležet u nohou buržoazie, statkářů nebo bílých generálů.

Vzpomínáme si, jak menševici v Petljurově radě povolali na Ukrajinu vojska Viléma II. a jak obchodovali se svobodou a ctí ukrajinského lidu;

jak v Archangelsku pod rouškou Čajkovského socialisticko-revoluční vlády působili interventi;

jak takzvaná "socialistická" "vláda výboru ústavodárného shromáždění" vynesla k moci Kolčaka;

jak menševická vláda Noeho Jordánska věrně sloužila zahraničním intervencionistům!

Všichni tito pánové si říkali socialisté, všichni se schovávali za jméno socialismus, ale každý ví, že nikdy nebylo a není důslednějších, brutálnějších a zuřivějších nepřátel socialismu než menševici a socialističtí revolucionáři.

Trockij a trockisté byli dlouho kapitalistickými agenty v dělnickém hnutí.

Nyní se stali frontovou linií fašismu, útočným praporem fašismu.

V letech 1926-1927 se vydali cestou otevřených protisovětských zločinů, které již byly trestné. Vyšli do ulic - alespoň se o to pokoušeli - a bojovali proti vedení naší strany, proti sovětské vládě. Bylo to těžké a složité období v životě sovětského státu. Byla to doba přechodu z období rekonstrukce do období restrukturalizace našeho průmyslu a zemědělství na základě špičkových technologií. V tomto období nemohlo nedojít k řadě vážných potíží, které odrážejí složitost boje mezi kapitalistickými a socialistickými prvky naší ekonomiky.

"Opoziční blok", takzvaná "nová opozice", vedená Trockým, Zinovjevem a Kameněvem, v níž seděli téměř všichni obžalovaní - obvinění Pjatakovi, Radek, Serebrjakov, Sokolnikov, Muralov, Drobnis a Boguslavskij - se tehdy snažila využít těchto potíží k tomu, aby se pokusila znovu a co nejtvrdějším způsobem vrazit sovětskému státu nůž do zad.

Trockisticko-zinovjevovský blok z roku 1926 byl blokem, který obrátil celý okraj svého boje proti věci socialismu v naší zemi, za kapitalismus. Pod rouškou falešných, někdy navenek "levicových" frází o "superindustrializaci" a dalších věcech předkládala trockisticko-zinovjevovská parta v letech 1926-1927 takové návrhy, které podkopávaly a rozbíjely svazky dělníků a rolníků a podkopávaly základy sovětského státu. Předkládali takové požadavky jako zvýšený tlak na rolnictvo, jako "počáteční socialistickou akumulaci" na úkor ruínování a okrádání rolnictva, předkládali řadu požadavků, které by vedly k narušení spojení mezi městem a venkovem, a tím by zmařily možnost skutečné industrializace. V podstatě se jedná o stejná sabotážní a sabotážní opatření. Rozdíl mezi sabotážemi a podvratnými akcemi z let 1926-1927 a těmi současnými je v podstatě jen ve formě. I tehdy se opoziční blok snažil narušit vazby mezi dělnickou třídou a rolnictvem svými zdánlivě "levicovými", ve skutečnosti však kontrarevolučními návrhy, a to ve formě, která odpovídala podmínkám tehdejšího třídního boje. I to byla zvláštní forma sabotáže, forma podvratné činnosti namířené proti diktatuře proletariátu a věci socialistické výstavby. Tyto návrhy tehdejší opozice byly pouze zvláštní formou boje proti sovětskému státu, která odpovídala tehdejší historické situaci. Uplynulo deset let a my vidíme, že jsou na cestě přímé sabotáže,

na cestě sabotáže, na cestě podvratné činnosti, ale již v mnohem ostřejších formách, odpovídajících novým podmínkám, podmínkám ostrého třídního boje proti zbytkům kapitalistických živlů.

Nebylo náhodou, že se v "nové opozici", jak se tento blok nazýval, sešli takový "superindustrializátor", jakým byl Trockij, s takovým odpůrcem industrializace, jakým byl o deset let dříve a jakým je dodnes Sokolnikov. "Nová opozice" v podstatě zastávala určitý politický a sociálně-ekonomický program, který nemohl vést jinak než k likvidaci diktatury proletariátu, což by zase nevyhnutelně vedlo k restauraci kapitalismu v SSSR.

Soudruzi soudci, když nyní slyšíme ve výpovědích vůdců této bandy, vůdců trockistické podzemní organizace, přiznání, že skutečně dostali od Trockého pokyny k obnově kapitalismu v SSSR, tyto pokyny přijali a ve jménu jejich realizace prováděli sabotáže, podvratnou činnost, zpravodajskou práci - můžeme si položit otázku, kterou někteří lidé mají: Jak mohou být tito lidé, kteří tolik let bojovali za socialismus, lidé, kteří se rouhavě nazývali bolševiky-leninisty - jak mohou být obviněni z těchto zrádných zločinů? Není to snad důkaz, že obvinění je mylné, že tito lidé jsou obviňováni z něčeho, z čeho nemohou být obviněni ze samé podstaty celé své minulé socialistické, revoluční a bolševické činnosti?

Odpovídám na tuto otázku. Obžalovaní v tomto procesu jsou obviněni z toho, že se skutečně pokusili nejružnějšími nechutnými a nečestnými opatřeními dostat naši zemi zpět pod jeho kapitalismu. Obviňujeme tyto pány, že jsou zrádci socialismu. Tímto obviněním argumentujeme nejen kvůli tomu, co dnes udělali - to je předmětem obvinění -, ale říkáme, že historie jejich pádu začíná dávno předtím, než zorganizovali takzvané "paralelní" centrum, tuto odnož zločinného trockisticko-zinovjevského sjednoceného bloku. Existuje organická souvislost. Existuje historická souvislost. A stačilo by, kdybych řekl jen to, co jsem řekl, aby nebylo pochyb o tom, že hlavní obvinění, které vzneslo státní zastupitelství proti těm, kdo sedí na lavici obžalovaných, za pokus o obnovení kapitalistického řádu v naší zemi, který byl svržen před devatenácti lety, je plně oprávněné, doložené, a tímto obviněním jsou zločinci, kteří zde sedí, odsouzeni k věčné hanbě a věčnému zatracení všemi poctivými dělníky, poctivými lidmi naší země a celého světa.

Od platformy z roku 1926, od protisovětských pouličních demonstrací, od ilegálních tiskáren, od spojenectví s bělogvardějci, ke kterému pak také přešli, k sabotážím, špionáži, teroru a zradě vlasti v letech 1932-1936. - Jeden krok. A tento krok učinili!

Viděli jsme to už v trockisticko-zinovjevském bloku, v politickém osudu Zinovjeva, Kameněva, Smirnova, Mračkovského, Ter-Vahanjana a dalších, kteří potupně skončili svůj život jako spolupracovníci zahraničních rozvědek.

Totéž nyní vidíme v osudu obviněných v tomto případě, z nichž většina po mnoho let před Říjnovou revolucí i po ní bojovala proti Leninovi a leninismu, proti leninsko-stalinské straně, proti budování socialismu v naší zemi.

Pjatakov, K. Radek, Sokolnikov, Serebrjakov, Drobnis, Muralov, Livšic, Boguslavskij, Šestov - ti všichni bojovali řadu let proti věci socialismu, proti věci Lenina a Stalina.

Tito pánové již směřovali své síly k tomu, aby, jak říkal soudruh Stalin, "zlomili hřbet straně" a zároveň zlomili hřbet sovětské vládě, o jejímž pádu všechny kontrarevoluční vrány neúnavně krákaly.

V tomto boji proti Sovětům klesli tito pánové tak hluboko, jak se zdá, že ještě nikdo nikdy neklesl.

Lenin předvídal nevyhnutelnost potupného konce, k němuž obvinění dospěli a jehož musí dosáhnout každý, kdo se vydá cestou, po níž se vydali. V rezoluci X. sjezdu naší strany, tehdy ještě nazývané Ruská komunistická strana, přijaté na Leninův návrh, se objevilo hrozivé varování, že kdo trvá na svém frakcionářství a na svých chybách v sovětském systému, musí nevyhnutelně sklouznout do tábora nepřátel dělnické třídy, do tábora bělogvardějců a imperialistů. Tito pánové dokázali veškerou svou aktivitou, že tato historická předpověď je plně oprávněná.

JAK BOJOVALI PROTI LENINOVÍ

Jací byli členové Centra ve své politické minulosti? Pjatakov a Radek, Serebrjakov a Sokolnikov, Boguslavskij a Drobnis, Muralov a Šestov po léta pěstovali nenávist k sovětskému systému, k socialismu. Uměli se přetvařovat, uměli skrývat své skutečné pocity a názory, podváděli, klamali, jak nyní všichni přiznávají. Někteří tvrdí, že se v určitých obdobích od trockismu odklonili. Je těžké tomu uvěřit. Víme, že všechny činnosti obžalovaných v tomto případě byly velmi konzistentní. Takové, řekl bych, čestné postavy trockismu jako Pjatakov, Radek, Drobnis, Serebrjakov, Boguslavskij se převlékaly, vydíraly a lákaly zasvěcené i nezasvěcené. Jen v tomto prostředí, které vytvořili Pjatakovové a Radkovové, tito bezcharakterní, naprostí darebáci, kteří využívali svého vysoce odpovědného postavení v sovětském státním systému ke svým hanebným, špinavým a krvavým zločinům, mohli být mezi trockistickými aktivisty, abych tak řekl, takoví dobrodruzi a darebáci jako Ratajčakové, Kňazevové, Šestovové, Arnoldové, Stroilovové a Grasherové.

Vy, kolegové soudci, jste tyto pány viděli, poslouchali jste je, studovali jste je. Tady je Ratajczak, buď německý, nebo polský rozvědčík, ale rozvědčík, o tom není pochyb, a jak se předpokládá, lhář, podvodník a darebák. Muž, který má podle vlastních slov starou a novou autobiografii. Člověk, který podle okolností tyto autobiografie kuje a přetváří. Člověk, který jako místopředseda oblastní rady národního hospodářství ve Volyni nejen kryje loupeže, krádeže a spekulace svého podřízeného, ale přímo se s ním podílí na žoldáckých zločinech. Podle vlastních slov je na výplatní listině tohoto zloděje, defraudanta a spekulanta. A tak se tento Ratajczak se všemi svými pozoruhodnými vlastnostmi, které odhalilo vyšetřování a

soud, stává Pjatakovovým nejbližším pomocníkem v chemickém průmyslu. Skvělý chemik! (Pohyb v hale.)

Pjatakov věděl, koho si vybírá. Dalo by se říct, že šelma běží za chytačem. Ratajczak se dostává na vyšší pozice. O svých pohnutkách mlčí a nemluví tak lehkovážně jako Arnold, který přiznává, že ho trápila "touha po vyšších vrstvách". (Smích, pohyb v sále.) O tom Ratajczak mlčí. Je rozhodně mazanější než Arnold. Ví, že slovo je stříbro a mlčení zlato. A tak se z Ratajczaka se všemi jeho morálními vlastnostmi vyklubal člověk, kterému se podařilo dosáhnout věhlasu. Je to šéf Glavchimpromu! Stačí se zamyslet, co tato slova znamenají: šéf hlavního ředitelství celého chemického průmyslu naší země!

Kdyby se Pjatakov nedopustil žádného jiného trestného činu, už jen to, že tohoto člověka pustil do blízkosti chemického průmyslu, by ho mělo přivést k nejpřísnější odpovědnosti.

V odpovědné funkci šéfa Glavchimpromu rozvíjí Ratajčák, tento oberspirátor, své zločinecké nadání, vyplouvá na širé moře, - vyhazuje do povětří, ničí plody práce lidu, ničí a vraždí lid.

Nebo si vezměme Drobnise, starého profesionálního trockistu, toho likvidátora dělníků podle vzorce "čím více obětí, tím lépe". Nebo Kňazev, japonský špion, který zmařil více než tucet cest. Nebo Livšic, bývalý náměstek lidového komisaře železnic a Pjatakovův zástupce pro trestní záležitosti v dopravě. Tato rota byla v akci... A konečně trockistický "voják" Muralov, jeden z nejvěrnějších a nejzatvrzelejších pomocníků Trockého - i on se přiznal, že je sabotér a diverzant. A vedle něj je Arnold alias Ivanov alias Vasiljev alias Rusk alias Kulpenen a jak se ještě jmenoval - nikdo neví. Z tohoto bezohledného podvodníka, který prošel ohněm, vodou i mosaznými trubkami, podvodníka a dobrodruha, se vyklube také trockistický důvěrník a první bandita. Nebo Grachet, muž nejen tří rozměrů, ale přinejmenším tří národností, který své základní povolání definoval velmi výmluvně, i když ne zrovna příjemným slovem - špion, a který dodal, že jako špion z titulu svého postavení nemá nárok být přesvědčen... (Smích v sále.)

Zde je zběžný popis kádrů, které zde defilovaly před soudem, před celou zemí, před celým světem - kádrů, které shromáždilo "paralelní" centrum, armáda, kterou právě toto "paralelní" centrum zorganizovalo na Trockého pokyn, vychovalo a vrhlo do trockistického boje proti sovětské moci a sovětskému státu.

Když už mluvíme o těchto kádrech, je samozřejmě třeba zmínit jejich vůdce, jejich atamany. Začneme samozřejmě u Pjatakova, který byl po Trockém prvním atamanem této banditské bandy. Pjatakov není mezi trockisty náhodný. Pjatakov, který se dosud vytrvale a obratně maskoval, vždy byl a je odvěkým nepřítelem leninismu, nepřítelem naší strany a nepřítelem sovětské moci. Sledujte politickou dráhu Pjatakova.

V roce 1915 spolu s Bucharinem předložil protileninskou platformu v otázce práva národů na sebeurčení, což byla otázka zásadního významu pro určení pozice bolševismu, a mimochodem přitom Lenina označil za "talmudistu sebeurčení".

V roce 1916 se tentýž muž pod pseudonymem P. Kyjevský objevuje jako uznávaný ideolog trockismu. Dokazuje, že sociální převrat (říká: sociální proces) lze chápat pouze jako jednotnou akci proletářů všech zemí, která ničí hranice buržoazního státu, boří hraniční pilíře. Ačkoli se navenek tváří ultralevicově, ve skutečnosti jde o čistě trockistickou formulaci otázky. Pjatakov zde zcela opakuje trockistickou tezi, že socialismus nelze vybudovat v jedné zemi. Jde proti Leninovi. Lenin odhaluje antimarxistický charakter tohoto Pjatakova projevu.

Již Lenin kvalifikoval tento článek jako článek, který je schopen zasadit "našemu směru - a naší straně" - nejvážnější ránu, jako článek, který by mohl stranu kompromitovat zevnitř, z jejích vlastních řad, "proměnit ji", jak napsal Lenin, "v představitele karikovaného marxismu".

V roce 1917. Pjatakov opět oponuje Leninově tezi o právu národů na sebeurčení. Toto právo nazývá "bezobsažným právem", které svádí revoluční boj na falešnou cestu. Vyslovuje se proti možnosti budování socialismu v jedné zemi. Pjatakov v roce 1917. - Proti Leninovým "dubnovým tezím".

V roce 1918 to bylo opět proti Leninovi. Byl to těžký rok hrdinného boje dělníků a rolníků naší země, kteří za neuvěřitelně těžkých a obtížných podmínek se zbraní v ruce bránili svou nezávislost. Byl to rok, kdy jsme podle Leninových slov poprvé "vstoupili do srdce revoluce". Byl to rok, kdy Lenin nabádal, že je "lepší snášet a snášet a snášet nekonečně větší národní a státní ponížení a břemena, ale zůstat v pozici socialistického oddílu, který se silou událostí vydělil z řad socialistické armády a je nucen čekat, až socialistická revoluce v jiných zemích přijde na pomoc".

Pjatakov spolu s Radkem stojí proti této tezi, proti Leninovi. Oni - tito "levicoví" komunisté - jsou dokonce připraveni souhlasit se ztrátou sovětské moci. Již v roce 1918 tito pánové v předsednictvu moskevského stranického výboru hovořili o nutnosti narušit brestlitevskou mírovou smlouvu, byť za cenu ztráty sovětské moci, která se podle jejich slov stala formálním pojmem. Stalin právem označil uzavření brestlitevského míru za vzor leninské strategie, který dodal sílu k přípravě na odražení Děnikinových a Kolčakových band.

Pjatakov, Radek a jejich společníci už mysleli a jednali tak, jak je později trefně a pevně pojmenoval Felix Dzeržinskij, když označil trockisty a zinovjevce za "kronštadtské"! Pjatakovové a Radkovové si sovětské moci nevážili. Jejich boj proti Leninovi dosáhl takového stupně zběsilosti, že se začalo mluvit o nahrazení tehdejšího Sovětu lidových komisařů a jeho nahrazení Sovětomem lidí, kteří patřili k "levicové" skupině. Právě Pjatakov a jeho společnost se v roce 1918, v době akutního ohrožení sovětské země, domluvili se sociálními revolucionáři na přípravě kontrarevolučního převratu, na zatčení Lenina, aby Pjatakov mohl převzít funkci hlavy vlády - předsedy Sovnarkomu. Zatčením Lenina, státním převratem si tito političtí dobrodruzi dláždili cestu k moci! A co dělají teď? Pokusy o svržení sovětské moci, teroristickými činy proti vůdcům naší strany a sovětského státu, proti soudruhu Stalinovi a jeho soudruhům ve zbraní, dláždí stejnou cestu k restauraci kapitalismu za pomoci zahraničních intervenčních agresorských bajonetů, terorem, podvratnou činností, špionáží, sabotáží a všemi možnými těžkými státními zločiny.

Historická kontinuita je zřejmá. Spolu s Trockým se Pjatakov vzbouřil proti Leninovi v pro naši zemi těžkých brestlitevských dnech. Spolu s Trockým se Pjatakov vzbouřil proti Leninovi ve dnech, kdy strana nejobtížněji přechází k nové hospodářské politice. Spolu s Trockým bojoval Pjatakov proti Leninovu plánu budování socialismu v naší zemi, proti industrializaci a kolektivizaci naší země, prováděné pod geniálním vedením našeho vůdce a učitele soudruha Stalina.

Rok 15, 16, 17, 18 a 19, 21 a 23, 26 a 27 - více než deset let Pjatakov důsledně hájil trockistické pozice, vedl otevřený boj proti Leninovi, proti generální linii strany a proti sovětskému státu.

1926-1936. - je druhé desetiletí Pjatakovova téměř nepřetržitého, ale již tajného podzemního boje proti sovětskému státu a naší straně, boje, který vedl systematicky a neúnavně, až byl nakonec chycen při činu, obviněn a posazen na onu lavici obžalovaných jako zrádce a vlastizrádce!

Takový je Pjatakov a jeho portrét.

Mnohé z toho, co jsem řekl o Pjatakovovi, lze zopakovat i v případě obžalovaného Radka. Radek nejednou vystoupil proti Leninovi, a to jak před revolucí, tak po ní. Tento Radek se v roce 1926 na debatě v Komunistické akademii vysmíval a zesměšňoval teorii budování socialismu v naší zemi, nazýval ji teorií budování socialismu v jednom kraji nebo dokonce v jedné ulici a nazýval tuto myšlenku Ščedrinovou myšlenkou.

Při této příležitosti Stalin napsal: "Je možné nazvat toto vulgární a liberální Radkovo žvanění o myšlence budování socialismu v jedné zemi jinak než úplným rozchodem s leninismem?".

Radek je jedním z nejvýznamnějších, a abychom mu dali za pravdu, talentovaných a houževnatých trockistů. Za Lenina válčí proti Leninovi, po Leninovi válčí proti Stalinovi. V přímé úměře k jeho osobním schopnostem je jeho společenské nebezpečí, jeho politické nebezpečí, velké. Je nenapravitelný. V protisovětském trockistickém centru je strážcem portfolia zahraniční politiky. Na Trockého pokyn vede diplomatická jednání s některými zahraničními osobami, nebo jak sám říká, "dává víza" na Trockého pověření. Pravidelně si prostřednictvím svého takřikajíc diplomatického kurýra Romma dopisuje s Trockým a dostává od něj to, čemu se zde vznešeně říká "směrnice". Je jedním z nejdůvěryhodnějších a nejbližších lidí hlavního atamana gangu - Trockého.

Sokolnikov. V roce 1918 byl také proti Leninovi. Ten rok dokonce vyhrožoval Leninovi rezignací kvůli jednomu politickému konfliktu. V roce 1921 podepisuje protileninskou Bucharinovu odborovou platformu. V roce 1924 podepisuje "jeskynní platformu", která vznikla v jeskyni u Kislovodsku. V roce 1925. Sokolnikov, který pomlouval sovětský stát, tvrdil, že náš zahraniční obchod, naše podniky vnitřního obchodu jsou státně-kapitalistické podniky. Státní banka je stejným způsobem státním kapitalistickým podnikem, že náš měnový systém je prodchnut principy kapitalistického hospodářství. Apologeta a ideolog kapitalistické hospodářské politiky!

Soudruh Stalin pak poukázal na to, že Sokolnikov byl stoupencem dauerizace naší země. Sokolnikov byl přesvědčeným stoupencem zachování ekonomické zaostalosti naší země, tj. zotročení naší země kapitalistickými zeměmi, "přeměny naší země v přívěsek kapitalistického systému". Jak vidíte, Sokolnikov z tohoto postoje dodnes neustoupil.

V roce 1925 si Sokolnikov jako Narkomfin stěžoval a pomlouval naši stranu a sovětskou vládu, že mu brání v obraně diktatury proletariátu a v boji proti kulakům, brání mu v omezování kulactva. A nyní Sokolnikov před celým světem přiznal, že Trockého centrum, jehož je jedním z šéfů, počítá s kulaky, respektive už se zbytky kulaků. Sám při procesu řekl: "Pochopili jsme, že se v našem programu musíme vrátit ke kapitalismu a předložit program obnovy kapitalismu, protože pak se budeme moci opřít o určité vrstvy v naší zemi.

Otázka: S jakými silami jste konkrétně v zemi počítali? Dělnická třída?

Sokolnikov: Ne.

Otázka: Na kolchozním rolnictvu?

Sokolnikov: Samozřejmě že ne.

Otázka: Komu?

Sokolnikov: Mluvím-li bez rozpaků, je třeba říci, že jsme počítali s tím, že se budeme moci opřít o prvky rolnické buržoazie...

Otázka: Na pěsti, na zbytcích pěsti?

Sokolnikov: Správně.

Takto Sokolnikov dospěl k otevřenému kulackému programu, k otevřené obhajobě kulackých zájmů, čímž završil cestu svého pádu. Od Sokolnikovova stanoviska z let 1925-1926 k programu trockistického centra z let 1933-1936. - Přejít je zcela přirozený.

Dvě slova o Serebrjakovovi, čtvrtém členu tohoto protisovětského trockistického centra. Podepisuje Bucharinův program během odborové diskuse v roce 1920, je aktivním účastníkem opozice v roce 1923, je aktivním účastníkem opozice v letech 1926-1927, v podstatě, jak sám přiznal zde u soudu, se nikdy nerozešel s trockismem. Je jasné, že měl všechny důvody nárokovat si vedoucí postavení v tomto protisovětském trockistickém centru.

Jako staré trockisty známe N. Muralova, Drobnise, Boguslavského a Livšiče. Víme, že věnovali řadu let boji proti Leninovi a socialistické výstavbě v naší zemi. Není snad jasné, že účast těchto mužů na protisovětské podzemní trockistické práci, jejich účast v trockistických sabotážních, diverzních a teroristických skupinách, jejich zrada vlasti byly připraveny a byly přímým výsledkem celé jejich minulé trockistické činnosti, byly přímým výsledkem jejich dlouholetého boje proti SSSR, proti sovětskému lidu. To měli přiznat sami obvinění. Dlouho, vytrvale a zlovolně vedli svůj boj proti socialismu. Nyní byli přistiženi při činu. Poslední maska z nich

byla stržena. Byli odhaleni jako nepřátelé lidu, jako mizerná banda lidí, kteří se stali agenty cizích rozvědek.

NE POLITICKÁ STRANA, ALE GANG ZLOČINCŮ.

Tito pánové se snažili prezentovat jako určitý druh politické strany. Pjatakovi u soudu hovořil o svých komplicích jako o "frakci", mluvil o "politické nedůvěře" své "frakce" vůči zinovjevovské části bloku. Mluvil o "vlastní organizaci", přičemž tento termín používal v politickém smyslu; o "vlastní" dokonce i politice, kterou se chystal vést Trockij. I Radek mluvil o svých komplicích jako o politických vůdcích. Když mluvil o Trockého zločinných sabotážních požadavcích, které Pjatakovi obdržel v soukromém rozhovoru mezi Pjatakem a Trockým, obviněný Pjatakovi o nich mluvil jako o součásti Trockého politiky.

Radek, jeden z těch "skutečných politiků", kteří skutečně zradili vlast a slibovali reálné a územní ústupky nepřátelům, mluvil také ve vysokém stylu. I o tak prozaických věcech, jako je obyčejná kriminální sabotáž, se Radek snažil mluvit ve vysokém stylu jako o politické záležitosti. Na soudním jednání 24. ledna Radek řekl: "Bylo jasné, že se mě ptají na postoj bloku. Řekl jsem mu, že skuteční politici v SSSR chápou význam německo-sovětského sblížení a jsou připraveni udělat ústupky, které jsou pro toto sblížení nezbytné. Tento představitel pochopil, že pokud jsem mluvil o skutečných politicích, znamená to, že v SSSR existují skuteční a neskuteční politici: neskuteční politici jsou sovětská vláda a skuteční politici jsou trockisticko-zinovjevovský blok. Tady jsou, tito skuteční politici, a sedí tu hlídání... pouhými třemi rudoarmějci! (Smích v publiku.) Není těžké pochopit, že všechen ten vysoký styl sem byl vlastně vetknut z nějaké staré vzpomínky. Není těžké pochopit, že se nejedná o žádnou politickou stranu, že je to prostě banda zločinců, která se v nejlepším případě neliší od banditů, kteří za temné noci operují na hlavní silnici s kyjem a péřovkou.

Toto není politická strana. Jedná se o bandu zločinců, kteří jsou pouhými agenty zahraničních zpravodajských služeb. Na otázku položenou přímo Pjatakovi: "Byli členové vaší organizace napojeni na zahraniční rozvědku?" - Pjatakovi odpověděl: "Ano, byli. A popsal, že toto spojení bylo navázáno na základě přímého pokynu Trockého. To potvrdil i Radek, odborník z "paralelního" centra pro "zahraniční záležitosti". To potvrdili Livšic, Kňazev, Šestov a řada dalších obviněných - přímých a bezprostředních agentů těchto zpravodajských služeb. Právě o to jde této společnosti, která si říkala "politická síla", jak se chtěla tvářit, ale ve skutečnosti nebyla politickou stranou, nýbrž bandou špiónů, banditů, teroristů a sabotérů.

Kořeny této skupiny nejsou v masách naší země, kterých se tato parta bojí a před kterými prchá jako čert před kadidlem. Před masami tento gang skrývá svou tvář, skrývá své zvířecí tesáky, své dravčí zuby. Kořeny této společnosti, tohoto gangu, je třeba hledat v úkrytech zahraničních

zpravodajských služeb, které si tyto lidi koupily, vzaly je do své péče a zaplatily jim za jejich věrnou službu. Viděli jste tyto policejní špiony a zpravodajské agenty na plný úvazek i na volné noze.

Pjatakov přesvědčí své podřízené o nutnosti organizovat výbuchy a sabotáže s převážně lidskými oběťmi. Drobnis dokazuje, že "čím více obětí, tím lépe" pro trockisty. Šestov organizuje vraždy. Livšic, Kňazev a Turok organizují havárie vlaků. A Radek se zabývá "zahraniční politikou", jejímž smyslem je vykolejit věc socialismu stejně, jako Livšic a Kňazev vykolejovali vlaky, otevřít bránu cizímu nepříteli, nepříteli-agresorovi. Každého z nich máte před očima, jak se topí v krvavé kriminální kaši. Vezměme si jednotlivé skupiny: jsou propojeny se zahraničními špiony, kteří si je kupují příslibem podpory, ne-li rovnou penězi.

Vyhazují do povětří miny, zapalují dílny, srážejí vlaky, mrzačí a zabíjejí stovky nejlepších lidí, synů naší vlasti. 800 pracovníků gorlovského dusíkárenského závodu oznámilo prostřednictvím listu "Pravda" jména nejlepších stachanovských pracovníků tohoto závodu, kteří zahynuli rukou sabotérů. Zde je seznam těchto obětí: Lunev - stachanovec, narozený v roce 1902, Yudin - nadaný inženýr, narozený v roce 1913, Kurkin - komsomolec, stachanovec, 23 let, Strelnikova - údernice, narozená v roce 1913, Mosiyets - údernice, narozená rovněž v roce 1913. Byli to mrtví. Více než deset mužů bylo zraněno. Zemřel Maksimenko - stachanovec, který udržoval sazbu na 125-150 %; Němichin - jeden z nejlepších úderníků, který se spustil do stěny dolu "Centrálna", obětoval desetidenní dovolenou, ale byl tam chycen a zabit; fárající Jurjev - jeden z účastníků boje s Bílými Číňany, byl zabit; Lanin - účastník občanské války, starý horník, byl zabit. A tak dále a tak dále.

Soudruzi soudci! Jejich vrazi sedí přímo před vámi!...

Šestov zorganizuje bankovní loupež. Šestov zorganizuje banditskou vraždu inženýra Bojaršinova, který se mu zdál schopný odhalit jejich trestnou činnost.

Arnold je mezinárodní tulák, který navštívil snad všechny země světa a všude po sobě zanechal stopy svých podvodů. V Minsku padělá dokument. V Americe se ukáže, že je seržantem americké armády a je uvězněn, jak sám přiznává, pro podezření ze zpronevěry státního majetku. Myslím, že pokud se tento člověk někdy dostane ke státnímu majetku, bude mít státní majetek problémy. (Smích.) To je člověk, který se prostřednictvím zednářů snažil proniknout do "vyšších vrstev" v Americe a prostřednictvím trockistů k moci, po níž tajně a toužebně toužil, pod zdatným vedením takového pedagoga, jakým byl šibeničník Šestov...

Doslova banda banditů, lupičů, padělatelů dokumentů, sabotérů, špiónů a vrahů! Tento gang vrahů, žhářů a banditů lze přirovnat pouze ke středověké Camorře, která sdružovala italské šlechtice, žebráky a zločinecké bandity. To je morální tvář těchto pánů, morálně zkažených a morálně zkrachovalých. Tito lidé ztratili veškerý stud, a to i před svými komplici a sami před sebou.

Tyto "politiky" nic nestálo, aby rozpojili koleje a rozjeli vlak. Zplynovat důl a spustit do něj tucet nebo několik desítek dělníků nic

nestojí. Zabít poctivě pracujícího inženýra zpoza rohu nic nestálo. Zapalte továrnu. Vyhodit do povětří děti, které vlezly do jámy s dynamitem.

Jaká dobrá politická strana! Kdyby to byla strana, neskrývala by svůj program před masami. Politické strany neskrývají svůj program, své politické názory. Bolševici - tato skutečná politická strana, strana v pravém a nejvyšším slova smyslu - se nikdy neskrývali před masami a nikdy neskrývali svůj program.

Na úsvitu ruské revoluce Lenin napsal, jak obrovský význam přikládá revoluční sociální demokracie otevřené propagaci svých myšlenek, otevřenému vyhlášení svých cílů, otevřené masové agitaci za své programové, taktické a organizační názory a zásady. Leninsko-stalinská strana vyrostla, posílila a rozvinula se v ohromnou a mocnou sílu jako strana založená na masách, strana organicky spojená s masami. To je znak skutečné politické strany. Nejenže neskrývá své názory před masami, ale snaží se je mezi nimi co nejvíce rozšířit. Tato "strana", jak se sama nazývá, se bála a bojí říci lidem pravdu o sobě, bojí se říci, jaké jsou její programy.

Proč? Protože jejich názory, jejich program je pro náš lid nenávidný, stejně jako je nenávidné kapitalistické otroctví, stejně jako kapitalistický útlak, který chtějí tito pánové vrátit, uvalit našemu lidu na krk, protože se z nich stala odtržená skupina renegátů, banda zločinců vedená atamanem Trockým, s podtatamany Pjatakovem a Radkem a dalšími banditskými "baťky". Nejedná se o rostlinu sovětské země. Je to rostlina cizího původu a na sovětské půdě nemůže růst ani kvést...

Je zvláštní, že tito pánové zde hovoří o jakési dohodě mezi touto "stranou" nebo prostě bandou zločinců a japonskými a německými fašistickými silami. Pjatakov, Radek a Sokolnikov s vážnou tváří hovořili o "dohodě", kterou uzavřel Trockij nebo kterou Trockij dohodl s Německem a Japonskem. Tito pánové s vážnou tváří sdělili, že doufají, že tyto země využijí ve svůj prospěch. Ale jak o tom můžete vážně mluvit, když právě toto "paralelní" centrum je ve srovnání s vlkem jen mizerný bubák.

Souhlas! Řekli by prostě: "Vzdejte se milosrdenství vítěze". To ovšem není dohoda, ale vydání se na milost a nemilost vítězi.

Při poslechu Pjatakova a Radka by si člověk myslel, že jde skutečně o dohodu. Radek ukázal, že poslal Trockému dopis, "v němž ho informoval o tom, že jsme obdrželi jeho směrnicí, že jsme se mezi sebou dohodli, že v našich krocích zde nepůjdeme dále než ke schválení jeho mandátu k jednání se zahraničím. Dále jsem dodal: "Nejenže oficiálně jako středisko, ale já osobně schvaluji jeho snahu o kontakt se zahraničím."

Vidíte, že Radek a Pjatakov jsou pro Trockého "návštěvním mandátem" k jednání se zahraničím. Ale to není to hlavní. Stejně tak není hlavní, že centrum tato jednání schvaluje. Hlavní je, že já - Karl Radek, blokový ministr zahraničí centra - osobně schvaluju, aby Trockij - tento blokový premiér - hledal kontakty se zahraničím. To by samozřejmě znělo velmi vtipně, kdyby postavení Pjatakova a Radka nebylo tak tragické. Ale každému, kdo úplně neztratil hlavu, každému, kdo má alespoň trochu rozumu,

muselo být jasné, že tato dohoda, o níž Pjatakovi mluvil s Trockým a Radkem, nebyla dohodou, ale předstíranou kapitulací, vydáním trockistů na milost a nemilost vítězi, že to bylo otroctví, že uzavřít takovou dohodu znamenalo vlézt vlkovi do tlamy a utěšovat se tím, že vlk není zlý a nespolkne.

Tato dohoda mi připomíná Krylovu pohádku "Lev na lovu". Pohádka vypráví, jak pes, lev, vlk a liška uzavřeli dohodu - "domluvili se", že budou společně chytat zvířata. Liška ulovila jelena a začali se dělit. Pak jedna ze "smluvních stran" řekne: "Tohle je můj díl podle dohody, tohle mi patří jako lvu, a tohle je moje proto, že jsem nejsilnější, a tohle, pokud se toho někdo z vás dotkne, nevstane. (Smích).

Tato "dohoda" je velmi podobná vaší dohodě, páni obžalovaní, páni důstojníci německého a japonského fašismu! Tak je tomu i u vás, snad jen s tím rozdílem, že ve vaší dohodě vystupuje lev v roli psa na řetězu. Proto říkám, že tu není žádná politická strana - je tu banda zločinců a morálně zkrachovalých lidí, kteří ztratili svědomí i rozum.

MORÁLNĚ BEZCENNÝ, MORÁLNĚ ZKAŽENÝ

Po tom, co jsme zde u soudu od těchto lidí slyšeli, může být nějaká pochybnost, že se jedná o skutečně naprosto rozložené a morálně zkrachovalé lidi! Ne, o tom nemůže být pochyb.

Zatímco sovětský lid pod vedením naší strany pracoval na upevnění svých nových socialistických pozic, náš nepřítel - a to je jeho předvoj - se pomalu, zrádně snažil prolomit frontu našich vítězství, obejít nás a udeřit z týlu. Zahraniční špioni neúnavně pracují a bohužel nacházejí v naší zemi spojence, pomocníky mezi degradovanými lidmi, nepřátelskými vůči sovětskému systému, a jak se nyní plně a přesně prokázalo, především mezi trockisty.

Proč zahraniční zpravodajské služby nacházejí své agenty mezi trockisty? Protože trockisté celou svou minulostí i současností prokázali nesmiřitelné nepřátelství k Sovětům, svou ochotu sloužit kapitalismu nikoli ze strachu, ale kvůli posledním zbytkům svého svědomí - prokázali svou schopnost jednat těmi nejpodlejšími a nejpodlejšími prostředky boje a nezastavit se před ničím.

Na XV. všesvazové stranické konferenci soudruh Stalin zdůraznil, že trockisty a jimi organizovaný blok tehdy odlišovala "bezohlednost prostředků a bezohlednost politiky". Tato bezohlednost prostředků v politickém boji nyní překročila všechny meze, dosáhla obldných rozměrů a tisícinásobně vzrostla.

Nejsou snad články Pjatkova a Radka věnované jejich komplicům Zinovjevovi a Kameněvovi, nejodpornějším zrádcům, skutečným banditům, kteří zavraždili nezapomenutelného Sergeje Mironoviče Kirova, nejzazší hranicí morálního

úpadku? Není snad vrcholem cynismu a výsměchu nad posledními zbytky lidského svědomí, nad posledními pojmy morálky, že Radek a Pjatakov s předstíraným zdáním rozhořčené spravedlnosti požadovali popravu vlastních spojenců, spolupracovníků a konfidentů?!

Chcete vědět, jaká je morální tvář těchto pánů? Přečtěte si jejich články, které dnes dělí od dne, kdy byly otištěny v našich novinách, jen několik měsíců.

Zde je Radek ve 3. čísle Bolševika z roku 1935, kde odhaluje - co myslíte? Duplicita Zinovjeva a celé hlavy zinovjevovské frakce, jak říká. Radek, specialista na tuto problematiku, zde prokazuje velké znalosti. Rozmáchle vypráví o tom, co je to dvojrukost... Dovolte mi citovat Radkovo svědectví k otázce, co je to dvojrukost... Radek. Píše:

"Po pádu do kontrarevoluce použili bývalí vůdci zinovjevsko-trockistického bloku tuto metodu intervenčních špionů, rozvracečů a sabotérů. Dvuchružstvo se ukázalo být maskovacím prostředkem k bombardování proletářského ústředí".

Víme, že když Radek psal tento článek, věděl již dlouho předem o připravované zlotřilé vraždě Sergeje Mironoviče Kirova. Víme, že on, Radek, byl ve spiknutí a spolčení se Zinovjevem a Kameněvem, kteří zavraždili soudruha Kirova, odsouzeného k smrti právě tímto Radkem a jeho přáteli sedícími vedle něj.

A tak Radek, zatímco zametá stopy po své vlastní spoluvině na tomto ohavném zverstvu, vypráví o odhalených a zákonu předaných dvojnících, "kteří vědí, jak se vypořádat s těmi, kdo se snaží otrástit základy proletářské revoluce".

Ano, obžalovaný Radku, máte pravdu! Sovětské právo ví, jak se vypořádat s podrazáky a zrádci, jako jste vy a vaši přátelé.

V předvečer procesu se Zinovjevem, Kameněvem a dalšími, v předvečer procesu se státními zrádci, kteří byli obviněni z protisovětské trestné činnosti - co napsal tento Radek? Napsal o "trockisticko-zinovjevovské fašistické bandě a jejím hejtmanovi - Trockém" (to je jeho vlastní výraz), že ze sálu, kde se konal soud a projednávání tohoto případu, páchne "zápach mrtvol", a s patosem zvolal: "Zničte toho bastarda! Nejde o to zničit ambiciózní lidi, kteří dosáhli bodu největšího zločinu, jde o to zničit agenty fašismu, kteří byli ochotni pomoci zažehnout válečný požár a usnadnit vítězství fašismu, aby z jeho rukou získali alespoň přízrak moci.

Tohle napsal Radek. Radek si myslel, že píše o Kameněvovi a Zinovjevovi. Malý omyl! Tento proces napraví Radkův omyl: psal o sobě!

S dvojsmyslem a grimasou pak psal o tom, jak ho - Radka - v roce 1928 Trockij zlákal k útěku do zahraničí a jak on - tento Radek - "byl zděšen myšlenkou, že by mohl jednat pod ochranou buržoazních států proti SSSR, a pokus o útěk sabotoval". V roce 1929 podle Radka "on, Trockij, přesvědčil trockistu Blumkina, aby zařídil převoz literatury do SSSR, a poslal jeho syna Sedova do hotelu s instrukcemi, aby zorganizoval útok na obchodní mise v zahraničí a získal tak peníze, které Trockij potřeboval na svou

protisovětskou činnost. Od exodu, který Trockij připravoval v roce 1929, přešel v roce 1931 k přípravě teroru a dal přímý pokyn Smirnovovi a Mračkovskému, lidem, kteří s ním byli spojeni osmnáct let. Smirnov a Mračkovskij tím, že pozvedli zbraně proti Stalinovi a straně, tím, že pošlapali důvěru, která jim byla svěřena, klesli tak hluboko, že jejich jména nelze připomínat bez odporu."

Soudruzi soudci! V té době Radek ještě nebyl souzen ani nebyl na lavici obžalovaných. Nebylo to v roce 1936, dokonce ani v roce 1935, bylo to v roce 1929. A tady Radek vypovídá, jak mu Trockij dal pokyn, aby zorganizoval vyloupení našeho obchodního úřadu. V té době byl Radek svobodný, nedržela ho žádná Čeka, GPU ani NKVD, nevyslýchal ho vyšetřovatel ani prokurátor, byl svobodný občan, byl novinář, mohl svobodně kouřit všude a všude svou dýmku a foukat kouř do očí nejen svým protějškům. Co tedy psal? Napsal, že od Trockého dostal instrukce, aby zorganizoval útok na obchodní mise a získal tak peníze, které Trockij potřeboval na svou protisovětskou činnost. Myslím, že tomuto autoritativnímu přiznání, učiněnému před sovětskou veřejností a nikoli na lavici obžalovaných, ale v sovětském tisku, nelze nevěřit. Jak vidíte, historie se opakuje. A když se nyní dozvídáme, že Trockij v roce 1935 přesvědčil Pjatakova, respektive ho nepřesvědčil, ale navrhl zorganizovat zpronevěru sovětských peněz s pomocí firem "Demag" a "Borziga", když Sedov za stejným účelem navázal spojení s firmou "Deilman", pak vidíme, že se historie opakuje...

Další. Když Radek tehdy napsal: "Z exos..." (Co je to ex? V ruštině je to prostě loupež), ... "Od exosu, který Trockij připravoval v roce 1929, přešel v roce 1931 k přípravě teroru, o němž dal přímé příkazy Smirnovovi a Mračkovskému - lidem, kteří s ním byli spojeni osmnáct let" - mysleli jsme, že Radek píše na základě oficiálních vyšetřovacích dokumentů. Ukázalo se, že to, co Radek napsal, je takříkajíc autentický výklad, tedy výklad z úst autora jako jednoho ze spoluautorů. Dále píše: "Smirnov a Mračkovskij... klesli tak hluboko, že si na jejich jména nelze vzpomenout bez odporu. Psal Radek takhle, nebo ne? Udělal to. Bohužel to udělal! Radek pak udeřil na upřímnost, předstíral, že se kaje, že mluví upřímně. Rozhořčoval se, nadával, klel, nadával, ujišťoval, kál se... Od srdce? Ne, lhal... Vzpomněl si na rok 1929, kdy Trockij připravoval přepadení našich obchodních misí v zahraničí, a předstíral, že mluví od srdce. Ne, lhal, jen předstíral, že říká pravdu, proklínal své přátele, aby od sebe odtrhl oči, aby, jak zde říká svým nehorázným žargonem, "neusnul". A přesto "usnul". Uchýlil se k triku otrlých zločinců. "Chyťte zloděje!" - křičel, aby mu to prošlo. Je to známý trik těch, kteří mají jazyk - "usnout" a "zašít". Snažil se uhnout, vyhnout se odpovědnosti. On, ten Radek, se na mrtvolách svých přátel a kompliců snažil dostat z té smradlavé, krvavé, špinavé díry, ve které už tehdy seděl až po krk. Vykřikl uměle a s falešnou, záměrnou afektovaností:

"Proletářský soud vynese nad bandou krvavých vrahů trest, který si sami stokrát zasloužili. Lidé, kteří pozvedli zbraně proti životům milovaných vůdců proletariátu, musí za svou nezměrnou vinu zaplatit hlavou. Hlavní organizátor této bandy a jejích afér Trockij je již historií přibit na sloup hanby. Rozsudku světového proletariátu neunikne.

Vzpomínáš si, Radku, jak jsi tehdy říkal, že tito lidé, tito lidé by měli za svou vinu zaplatit hlavou? Radek napsal:

"Hlavního organizátora této bandy - Trockého - už dějiny přibily na sloup hanby, kletbě světového proletariátu neunikne. To je pravda. Zrádci neuniknou rozsudku světového proletariátu, neuniknou ani rozsudku našeho sovětského soudu, soudu velkého socialistického státu dělníků a rolníků!

A Pjatakov? Také Pjatakov mluví v tisku o odhalení společného banditsko-terroristického trockisticko-zinovjevského centra. Pjatakov se rozplývá nad podlými kontrarevolučními aktivitami, které jsou, jak napsal, zahaleny nesnesitelným zápachem dvojího jednání, lži a podvodů. Co teď Pjatakov řekne, aby stigmatizoval svůj vlastní morální pád, svůj "zápach lži, dvojsmyslnosti a podvodu"? Najde Pjatakov tato slova, a pokud ano, jaká je cena těchto slov, kdo jim uvěří?

Pjatakov napsal:

"Nemám dost slov, abych plně vyjádřil své rozhořčení a znechucení. Jsou to lidé, kteří ztratili poslední zbytky lidskosti. Je třeba je zničit, vyhladit jako svinstvo, které zamořuje čistý, veselý vzduch sovětské země, nebezpečné svinstvo, které může přinést smrt našim vůdcům a které už přineslo smrt jednomu z nejlepších lidí v naší zemi - tak skvělému soudruhovi a vůdci, jakým byl S. M. Kirov."

Pjatakov pláče nad mrtvolou Kirova, kterého zabil. Pláč. "Nepřítel v naší zemi vítězného socialismu je vyhýbavý," píše Pjatakov při pohledu do zrcadla. "Přizpůsobuje se situaci," houkne Pjatakov před zrcadlem. "Předstírám," myslí si Pjatakov, "a chytře předstírám..." "Lžu." "Hm," pomyslí si Pjatakov, "jak bych v téhle poloze nemohl ležet?" "Zahlazuje stopy"... "Líže si sebevědomí"...

To píše Pjatakov, když zahlazuje krvavé stopy svých zločinů:

"Mnozí z nás, včetně mě, svou bezelstností, samolibostí a nevšímavostí k ostatním usnadňujeme těmto banditům jejich špinavou práci, aniž bychom si to uvědomovali. Úžasný trik! Pjatakov byl málo ostražitý! (Pohyb v sále.) Ukázalo se, že právě tím je Pjatakov vinen. Opět se jedná o starý kriminální trik. Když je člověk obviněn z loupeže s vraždou, přizná se k loupeži. Když je člověk obviněn z vloupání, přizná se pouze ke krádeži. Když je obviněn z krádeže, přiznává se v nejhorším případě pouze k držení nebo nákupu kradeného zboží.

To je stará taktika profesionálních zločinců. Pjatakov se bojí, že bude dopaden a odhalen, a tak se vyjadřuje v tisku, rozbíjí nepřítel a nešetří se. Ach, ty, říká, ty hloupý Pjatakov, ty si nevšímáš, co se kolem tebe děje. Ale nejde o to, co se děje kolem vás, ale o to, co děláte vy!

Pjatakov napsal: "Je dobře, že orgány NKVD tuto bandu odhalily. (Smích v publiku.) Opravdu dobré. Poděkujte orgánům NKVD, že tuto bandu konečně odhalily! "Je dobře, že se dá zničit." Správně, obžalovaný Pjatakov, je dobře, že může, nejen může, ale musí být zničena. "Čest a sláva pracovníkům NKVD." Rouháte se, obžalovaný Pjatakov!

O kom psal Pjatakov 21. srpna 1936? Pjatakov psal o sobě, Pjatakov předběhl neúprosný běh událostí.

Co říkají tyto články Pjatakova a Radka? Cožpak nemluví o naprosté morální degradaci těchto lidí, o jejich morální nicotě, o zkaženosti těchto lidí? Ubozí, zaživa prohníli, ztrativší poslední zbytky nejen cti, ale i rozumu, podlí lidé, kteří se chystali na pochod proti sovětskému státu, malí politici, drobní političtí hochštapleři a velcí grázlové.

PROGRAM PROTISOVĚTSKÉHO TROCKISTICKÉHO CENTRA

Sjednocené zinovjevsko-trockistické centrum a jeho aktivisté se tvrdošíjně snažili tvrdit, že nemají žádné politické programové požadavky, že jim jde jen o "holou touhu po moci". To nebyla pravda. Byl to pokus o oklamání veřejného mínění. Boj o moc nemůže probíhat bez programu, bez programu, který by měl formulovat cíle, úkoly, aspirace a prostředky boje. Ani tehdy jsme nevěřili, že sjednocené trockisticko-zinovjevovské teroristické centrum nemá žádný program. Věděli jsme, že to skrývají, a skutečně: měli program, stejně jako ho mělo toto trockistické teroristické centrum. Spočívalo to v přímém uznání potřeby obnovy kapitalismu v SSSR. Sokolnikov potvrdil, že ve skutečnosti šlo o starý protisovětský program Rutin. A je to tak správně. Sokolnikov řekl:

"Pokud jde o programové postoje, již v roce 1932 se jak trockisté, tak zinovjevci a pravice sbližovali především v programu, který byl dříve charakterizován jako program pravice. Jedná se o tzv. rusínskou platformu, která již v roce 1932 do značné míry vyjadřovala právě tyto programové postoje, společné všem třem skupinám.

Pokud jde o další vývoj tohoto programu, vedoucí členové centra se domnívali, že naše revoluce jako izolovaná revoluce nemůže obstát jako socialistická revoluce, že Kautského teorie ultraimperialismu a jí příbuzná Bucharinova teorie organizovaného kapitalismu se ukázaly jako správné. Věřili jsme, že fašismus je nejorganizovanější kapitalismus, že vítězí, že ovládne Evropu, že nás udusí. Proto je lepší se s ním dohodnout, je lepší udělat nějaký kompromis ve smyslu ústupu od socialismu ke kapitalismu."

Ale jak "konspirovat"? Chtěl by se fašismus "spolčit"? Nechtěla by raději jednat bez jakéhokoli spiknutí, tak jak to dělá všude na světě - tlačení, hromadění, drcení a ničením slabých? Radek řekl, že je jasné, že "fašismus - německý fašismus na jedné straně a vojenský fašismus jedné dálněvýchodní země na straně druhé - bude pánem situace.

Jejich učitel Trockij to samozřejmě chápal stejně dobře jako oni a chápalo to celé trockistické centrum. Šli na to s otevřenýma očima. To byl druhý bod jejich "úžasného" programu.

Třetím bodem je otázka války a porážky SSSR.

Čtvrtá je otázka důsledků porážky: je to nejen postoupení důležitých průmyslových podniků imperialistickým státům, ale i prodej důležitých hospodářských zařízení, která si vytyčily, do soukromého vlastnictví; jsou to půjčky, o nichž mluvil Radek; je to přijetí zahraničního kapitálu do těch továren, které jen formálně zůstanou v rukou sovětského státu.

Pátým bodem byla podle nich agrární otázka. Tuto agrární otázku vyřešilo "paralelní" centrum velmi jednoduše, stejně jako kulturní otázku vyřešil Famusov - "Vezměte všechny knihy a spalte je". Stejným způsobem řešili agrární problém: chtěli spálit výdobytky proletářské revoluce - rozpustit kolchozy, zlikvidovat státní statky, převést traktory a další sofistikované stroje na rolníky. K čemu? Upřímně řečeno: "Za obrodu nového kulackého systému". "Nový"? Možná jen ten starý?

Šestou otázkou je otázka demokracie. Radek nám řekl, co mu na toto téma napsal Trockij. Je velmi důležité, abychom to věděli, zvláště nyní, kdy naše země dosáhla nejvyššího stupně rozvoje proletářské socialistické demokracie, jejímž výrazem je velká stalinská ústava, kterou náš lid nedávno přijal a schválil. Jak byla v trockistickém programu postavena otázka demokracie? Co říká K. Radek, který dostal dopis od svého učitele, na otázku demokracie?

"V dopise Trockij řekl (cituji Radkovo svědectví):

cie nepřipadá v úvahu. Dělnická třída prožila 18 let revoluce - A.V.) a její apetit je obrovský...".

Přesně tak. Má tak obrovský apetit, že sežere, jak už to nejednou udělal, každého svého nepřítele.

"...A tento dělník se bude muset vrátit zčásti do soukromých továren, zčásti do státních továren, které budou v nejtvrdší konkurenci se zahraničním kapitálem. Situace dělnické třídy se tedy prudce zhorší."

A ve vesnici?

"Na vesnici se obnoví boj chudých a střední třídy proti kulakům. A pak, aby se udržel, je zapotřebí silné síly, ať už bude zakryta jakoukoli formou. Pokud chcete historickou analogii, vezměte si analogii moci Napoleona I. a přemýšlejte o této analogii."

No, Radek to má asi dobře promyšlené.

A konečně sedmou otázkou je zahraničněpolitický program, rozdělení země: "Německo předá Ukrajinu; Přímořsko a Amurskou oblast Japonsku". Dále jsme se zajímali o další ekonomické ústupky.

Radek odpověděl:

- Ano, řešení, která jsem již zmínil, byla prohloubena. Vyplácení příspěvku ve formě rozložených dodávek potravin, surovin a tuků na mnoho let. Poté - nejprve bez čísel, pak výslovněji - známé procento, které mělo zajistit, že se vítězné země budou podílet na sovětském dovozu. To vše dohromady znamenalo úplné zotročení země.

Zeptal jsem se: Šlo o ropu na Sachalinu?

Radek: O Japonsku se říkalo, že by jim měla být poskytnuta nejen sachalinská ropa, ale že by jim měla být poskytnuta i ropa pro případ války se Spojenými státy americkými. Bylo poukázáno na nutnost nebránit dobytí Číny japonským imperialismem.

- A co podunajské země?

Radek: O podunajských a balkánských zemích Trockij v dopise řekl, že tam dochází k expanzi německého fašismu a že do této skutečnosti nesmíme nijak zasahovat. Šlo pochopitelně o ukončení všech našich vztahů s Československem, což by pro tuto zemi znamenalo ochranu.

To je sedm základních otázek tohoto takzvaného programu centra, které usilovalo o násilné svržení sovětské moci s cílem změnit společenský a státní systém existující v SSSR a obnovit nadvládu buržoazie v naší zemi, které se snažilo zasáhnout proti demokracii, proti věci míru, proti mírumilovným demokratickým zemím, - pomoci krvelačným imperialistickým agresivním zemím fašistického typu.

Co tento program znamenal a co znamená pro dělnickou třídu, pro rolníky, pro věc míru, pro zájmy sovětského lidu?

Tento program znamená návrat do minulosti, likvidaci všech výdobytků dělníků a rolníků, likvidaci vítězství socialismu, likvidaci sovětského socialistického řádu. Socialistický řád je řád bez vykořisťování a vykořisťovatelů, řád bez obchodníků a továrníků, bez chudoby a nezaměstnanosti, řád, v němž jsou dělníci a rolníci pány, řád, v němž jsou zničeny všechny vykořisťovatelské třídy, v němž zůstává dělnická třída, rolnická třída a inteligence.

Trockisté z toho nemají radost. Chtějí změnit společenský řád, který v naší zemi dnes existuje. Chtějí zničit dělnickou třídu, která se vítězstvím socialismu proměnila ve zcela novou třídu, dělnickou třídu SSSR, a vrátit ji do postavení, které zaujímala před Říjnovou revolucí, do postavení otroků spoutaných kapitalistickými řetězy.

To je to, co trockistická platforma obnovy kapitalismu v SSSR znamená pro dělníky naší země a pro dělníky celého světa.

Naše sovětské rolnictvo je novým kolektivním rolnictvem - není v ničem podobné rolnictvu kapitalistických zemí. V kapitalistických zemích vede rolnictvo k bídě, napůl hladovou nebo zcela vyhladovělou existenci. Jsou roztroušeni po celé zemi, jak řekl soudruh Stalin, "hrabou se sami ve svých malých hospodářstvích se zastaralými stroji, jsou otroky soukromého vlastnictví a jsou beztrestně vykořisťováni statkáři, kulaky, obchodníky, spekulanty, lichváři atd.".

Soudruh Stalin na VIII. mimořádném sjezdu sovětů řekl: "Takové rolnictvo už nemáme... Už nemáme statkáře a kulaky, obchodníky a lichváře, kteří by mohli vykořisťovat rolnictvo. To znamená, že naše rolnictvo je rolnictvo osvobozené od vykořisťování... Jak vidíte, - řekl soudruh Stalin, - sovětské rolnictvo je zcela nové rolnictvo, jaké dějiny lidstva nikdy nepoznaly.

Trockým se to nelíbí a chtějí tuto situaci také změnit. Chtějí vrátit kulaky a statkáře na vesnici, obnovit kulackou moc, obnovit pány na vesnici, kulaky, uvrhnout rolníky do kulackého otroctví, zbavit naše kolektivně hospodařící rolníky jejich krví vykoupených práv.

To znamená trockistický program restaurace kapitalismu, návrat naší země do rukou kapitalistů, kulaků a statkářů, pro rolníky v naší zemi.

Konečně jsou trockisté nespokojeni i s tím, že vítězství socialismu v SSSR přeměnilo inteligenci ze služebníka kapitálu v rovnoprávného člena sovětské společnosti. Trockisté jsou nespokojeni s tím, že naše inteligence "spolu s dělníky a rolníky, v jednom šiku s nimi, buduje novou beztřídní socialistickou společnost" (Stalin). Ani oni z toho nemají radost. Chtějí změnit společensko-politický systém v SSSR. Znamená to změnit společenské a politické postavení a roli dělníků, rolníků a inteligence v našem státě a vrátit je do postavení, které zaujímali ve staré kapitalistické společnosti, uvrhnout je do propasti vykořisťování, nezaměstnanosti, těžké, beznadějně a nudné práce, věčné bídy a hladu.

To je to, co znamená sedm bodů programu obnovy kapitalismu, které jsem zmínil výše.

Proto Zinovjev, Kameněv a další šéfové protisovětského sjednoceného trockistického bloku tento program tajili a tvrdošíjně popírali jeho existenci. Vůdci "paralelního" centra - Trockij, Pjatakov, Radek, Sokolnikov a další - tento program rovněž tajili.

Jak ukázal Radek, Trockij upozornil, že "nyní není nutné klást řadovým členům bloku programové otázky. Budou se bát..." Radek prohlásil:

"Mně i Pjatakovi bylo jasné, že směrnice přivedla blok na poslední místo, že shrnula a nastínila perspektivy práce bloku a odstranila veškeré pochybnosti o jeho buržoazním charakteru. Samozřejmě jsme to nemohli přiznat nahlas, protože to nás stavělo před nutnost buď se přiznat k fašismu, nebo nastolit otázku likvidace bloku..." (V. díl, str. 147).

Není to mimochodem důvod, proč Radek nesvolal schůzku? O čem by na této schůzce mluvili? O obnově kapitalismu? O rozpadu SSSR? O rozdělení území SSSR? O územních ústupcích? Prodej našeho území japonským a německým okupantům? Špionáž, sabotáž? Tyto body svého programu, které jsou hlavními body jejich programu, zatajili. Víme však, že není nic tajného, co by nebylo odhaleno. Tento hanebný program protisovětského trockistického bloku vyšel rovněž najevo.

Tento program zde uznali Pjatakov, Radek, Sokolnikov, jak sami sdělili soudu.

Ale možná si to vymýšlejí? Je možné, že to říkají jen proto, že chtějí hrát komedii o kajících hříšnicích? Protože činili pokání, mají o čem mluvit, mají co odhalovat. Možná, že Trockij takový postoj nikdy nezaujal?

Ale, kolegové soudci, všichni víte, že v zahraničí Trockij vydává takzvaný Opoziční zpravodaj, a když si vezmete číslo 10, duben 1930, tohoto zpravodaje, uvidíte, že je tam otištěno v podstatě totéž:

"...Ústup je stejně nevyhnutelný. Musíme to stihnout co nejdříve...

...Pozastavit "totální" kolektivizaci...

...Zastavit závod o cenu industrializace. Přehodnoťte ve světle zkušeností otázku tempa...

...opustit "ideály" uzavřené ekonomiky. Vypracovat novou verzi plánu, která bude určena pro co nejširší interakci se světovým trhem...

...provést nezbytný ústup a poté strategické přezbrojení...

...Bez krizí a bojů není východiska ze současných rozporů..."

V roce 1933 L. Trockij požadoval:

(a) Rozpuštění většiny kolektivních zemědělských podniků jako přebujelých;

- b) zrušení státních zemědělských podniků jako nerentabilních;
- c) opuštění politiky likvidace kulaků;
- d) návrat ke koncesní politice a koncesi řady našich průmyslových podniků jako nerentabilních.

Tento program nejen vyjadřoval názory, naděje a touhy trockistických kontrarevolucionářů, ale jak bylo zjištěno vyšetřováním, sloužil také jako základ dohody mezi trockisty a zahraničními agresory, kteří vnikali na sovětskou půdu. Vyšetřování skutečně prokázalo, že na základě tohoto programu Radek, Pjatakov a jejich komplicové uzavírali a vyjednávali se zahraničními agresory a jejich představiteli, očekávali od nich vojenskou pomoc a slibovali jim různé ekonomické a politické výhody až po odstoupení části sovětského území. Zrádci byli ochotni udělat cokoli, dokonce i zaprodat svou rodnou zemi. Šli po nejčernější zradě, klesli pod úroveň posledního Děnikina nebo Kolčaka. Poslední Děnikin nebo poslední Kolčakjan byli výše než tito zrádci. Děnikinové, Kolčakovové, Miljukovové neklesli tak hluboko jako tito trockističtí jidášové, kteří prodali vlast za 30 stříbrných, a to ještě kovaní, kteří se snažili zotročit naši zemi cizímu kapitálu. To jsou fakta. To bylo zjištěno vyšetřováním a nelze to otřást.

Lze se divit, že takový program zrady náš lid odmítá, že kdyby se tento program dostal do našich továren, závodů, kolchozů, do kasáren Rudé armády, agitátor by byl okamžitě chycen a pověšen u první možné brány. A má k tomu dobrý důvod, protože zrádce nečeká jiný osud než šibenice. To je program černé zrady. Konfrontujeme ji s naším vlastním programem - programem sovětské vlády. Bylo by zbytečné líčit to jako boj, spor dvou frakcí, z nichž jedna měla štěstí a dostala se k moci, a druhá měla smůlu, "smůlu", a k moci se nedostala.

Jde o boj na život a na smrt mezi dvěma programy, dvěma protichůdnými systémy principů, protichůdnými směry, názory, které tyto principy odrážejí. Proti tomuto černému programu trockistů stavíme náš program likvidace kapitalismu, likvidace všech zbytků kapitalismu v naší zemi. Celá sovětská země, dělníci, rolníci a inteligence pod vedením naší velké strany, Leninsko-stalinské strany, pod vedením našeho velkého vůdce a učitele Stalina hrdinně bojují za tento program, neúnavně pracují na upevnění naší státní nezávislosti, nezávislosti a nedotknutelnosti našich hranic a naší země.

V jednom velkém impulsu, který nemá v minulých dějinách carského Ruska a žádného kapitalistického státu obdoby, v impulsu sovětského vlastenectví, budují hrdinné ruce pracujících SSSR naši novou socialistickou vlast. Všechny národy naší země zachvátilo nadšení, které nemá v dějinách obdoby a dělá divy. Mocná láska k naší vlasti, k naší vlasti!

"Dříve jsme neměli a nemohli mít vlast," řekl soudruh Stalin v roce 1931. "Ale teď, když jsme svrhli kapitalismus a máme dělnickou moc - máme vlast a budeme bránit její nezávislost."

Celá naše země opakuje tato slova soudruha Stalina hlasitě celému světu a je připravena na první výzvu strany a vlády jako jeden muž povstat na obranu vlasti.

Soudruh Stalin řekl: "Naše politika je politikou míru" a že "budeme pokračovat v této mírové politice ze všech sil a všemi prostředky". Nechceme se vzdát ani pídě cizího území. Ale my nechceme nikomu dát ani píd' své vlastní půdy.

Ať si to naši nepřátelé důrazně zapamatují.

Náš velký ruský lid, naše velké národy - ukrajinský, běloruský, uzbecký, gruzínský, ázerbájdžánský, arménský, tatarský a všechny ostatní milionové národy SSSR, stojí na našich hranicích jako živá zeď a střeží každou píd', každý verst naší svaté sovětské země!

"Jsme plni pocitu národní hrdosti," napsal Lenin, "neboť i velký ruský národ vytvořil revoluční třídu, i on dokázal, že je schopen dát lidstvu velké příklady boje za svobodu a za socialismus, a ne jen velké pogromy, řady šibenic, mučírny, velké hladovky a velkou servilitu před kněžími, cary, statkáři a kapitalisty." [5].

A tady před vámi, soudruzí soudci, sedí muži, kteří se chystali s pomocí cizích bajonetů přivést naši zemi do kapitalistického otroctví. Lenin svého času o těchto a jim podobných lidech napsal, že jsou to lokajové a hulváti, kteří vzbuzují oprávněný pocit rozhořčení, opovržení a odporu. Tito lidé, tito lokajové a divoši kapitalismu, se snažili zašlapat do bláta velký a posvátný cit naší národní, naší sovětské vlastenecké hrdosti, chtěli se vysmát naší svobodě, obětem, které náš lid přinesl za svou svobodu, zradili náš lid, postavili se na stranu nepřítelů, agresorů a agentů kapitalismu. Hněv našeho lidu zničí, spálí zrádce a vymaže je z povrchu zemského...

PORAŽENECKÁ POZICE TROCKISTICKÉHO CENTRA - PROVOKACE K VÁLCE

Jak bylo zjištěno během předběžného a soudního vyšetřování, protisovětské trockistické centrum mělo jako jeden z bodů svého programu cíl urychlit válku a porážku SSSR v této válce. A skrze válku a porážku se dostat k moci, uchopit ji a využít ji k restauraci kapitalismu.

Trockistické centrum tvořené Pjatakovem, Radkem, Sokolnikovem a Serebrjakovem samozřejmě pochopilo beznadějnost svých zločinných plánů na svržení sovětské moci a její uchwácení v rámci mírové existence našeho Svazu a mírového rozvoje SSSR. Pochopili ovšem, že v naší zemi neexistují síly, na které by se mohli skutečně spolehnout. Proto šéfové tohoto centra vsadili především na blížící se válku, na nevyhnutelnost vojenského útoku agresora na Sovětský svaz, na nevyhnutelnost vypuknutí války, na nutnost zajistit vítězství nepřítelů a naši porážku v této válce.

V rozhovoru s Pjatakovem v prosinci 1935 Trockij podle Pjatkova přímo hovořil o nevyhnutelnosti války v blízké budoucnosti. To jsme zde v rámci možností ověřili. Bylo uvedeno datum - 1937.

Nemohu zde vynechat jednu okolnost, která se včera projednávala na uzavřeném zasedání. Konkrétně v souvislosti s instalací Trockého a zřejmě i příslušných kompetentních kruhů a institucí jedné zahraniční země, s níž měl Trockij smlouvu, byla instalace na rok 1937 podmíněna nutností řady takových opatření, která měla v té době již skutečně připravit nevyhnutelnost porážky SSSR. Pjatakov a Ratajczak včera na uzavřeném soudním jednání podrobně vysvětlili, co udělali pro zajištění naší porážky v případě války v roce 1937, a to zejména při zásobování naší armády potřebnými obrannými prostředky. Včera nám ukázali, jak hluboký a obludně podlý je jejich plán vydat naši zemi do rukou nepřítele. Včera nám ukázali, jak chtějí svým plánem odzbrojit v nejdůležitějším a pro nás nejnebezpečnějším období v případě válečného konfliktu naší Rudou armádu, naši zemi a náš lid.

Nyní je jasné, proč byly jejich plány šité na míru tak, aby nás v roce 1937 dostaly do obtížné situace, pokud jde o některá obranná opatření.

Právě do roku 1937 byl sepsán ohavný zločin, který byl včera prokázán v neveřejném procesu. Právě rok 1937 byl hlavní sázkou na porážku.

Musíme si uvědomit, že ještě před deseti lety Trockij zdůvodňoval svůj poraženecký postoj vůči SSSR odkazem na slavnou Clemenceauovu tezi. Trockij tehdy napsal: "Musíme obnovit taktiku Clemenceaua, který, jak víme, povstal proti francouzské vládě v době, kdy Němci stáli 80 km od Paříže. Soudruh Stalin se Trockému - tomuto "operetnímu Clemenceauovi" a jeho "oslí bandě" - zlostně vysmíval. Nebylo náhodou, že Trockij a jeho společníci předložili Clemenceauovu tezi. K této tezi se vrátili, ale nyní už ne tolik teoreticky, jako spíše v praktické přípravě, ve spojení se zahraničními zpravodajskými službami, na vojenskou porážku SSSR.

Л. Trockij a protisovětské trockistické centrum se snažili všemi dostupnými prostředky urychlit útok agresorů na SSSR.

"Urychlit střet" - vyprovokovat válku, připravit porážku SSSR - v tom spočíval program trockistického "centra" v oblasti takřikajíc zahraniční politiky.

To je "program" zahraničních špiónů, agentů zahraničních rozvědek, kteří se, pokud uspějí, dostanou do hloubi řad nepřítele a snaží se rozmetat řady nepřítele zevnitř. Na to se redukoval program trockistického centra, pokud jde o zahraniční politiku.

Dva programy, nesmiřitelné jako smrtelní nepřátelé, stojí proti sobě. Dva programy, dva tábory. Na jedné straně ubohá banda lidí odcizených lidu a nepřátelských vůči lidu, kteří se stali agenty cizích rozvědek, na druhé straně sovětská vláda s podporou veškerého obyvatelstva SSSR. Dva programy, dvě zásadně protichůdné linie boje.

Je zcela pochopitelné, že právě z tohoto principiálního postoje trockistické organizace k válce, k porážce, k dezorganizaci našeho státu, ke zradě jeho zájmů ve prospěch militantního fašismu vycházela řada dalších praktických kroků a aktivit, které byly prováděny pod vedením trockistického protisovětského centra.

ORGANIZOVÁNÍ A PÁCHÁNÍ SABOTÁŽÍ A SABOTÁŽÍ.

Radek a Pjatakov u soudu potvrdili, že sabotáže a podvratná činnost byly hlavní metodou v rukou zrádců z "centra" při přípravě vojenské porážky.

Pjatakov vypověděl, že mu Trockij při setkání vysvětlil, že jedním z bodů dohody mezi Trockým a představiteli Německé národně socialistické strany byl závazek "...během války Německa proti SSSR ... zaujmout poráženecký postoj, zvýšit podvratnou činnost, zejména v podnicích vojenského významu ... jednat podle pokynů Trockého, dohodnutých s německým generálním štábem".

Při plnění takto přijatých závazků organizovalo "paralelní" nebo prostě protisovětské trockistické centrum, jak ukázalo vyšetřování, rozsáhlý systém sabotážních a dokonce sabotážních aktivit v řadě podniků v našem svazu, prováděných prostřednictvím jimi speciálně organizovaných podvratných a sabotážních skupin. Nejen v oblasti našeho průmyslu, ale i v oblasti železnic si "paralelní" centrum podle toho zařídilo své lidi. Viděli jsme, jak se to dělá. Pokud se z hlediska centra sabotážní a podvratná práce na západní Sibiři vyvíjí špatně nebo ne dost uspokojivě, spěchá tam Pjatakov a posílá Drobnise speciálně posílit západosibiřské centrum, které má na starosti podvratnou a rozvratnou práci.

Víme, že nasazení sil neproběhlo a neprobíhalo podle určitého plánu náhodně. Byli tu zvláštní lidé, na jejichž adresy přijeli skauti ze zahraničí. I tito rozvědčíci byli rozmístěni podle určitého plánu, byli vysláni přesně do míst, kde se zdálo, že je třeba zasadit co nejcitlivější úder, jak říkali Pjatakov a Trockij.

Pjatakov přenechává centru sabotáže a podvratnou činnost. Serebrjakov je spolu s Kňazevem, Turokem a Boguslavským pověřen vedením sabotáží a diverzních akcí v železniční dopravě.

Kriminální centrum samozřejmě přitáhlo obrovskou pozornost ke Kuzbasu, zejména ke Kemerovu. Není náhodou, že právě na západní Sibiři vzniká poměrně silné regionální centrum, které tvoří osvědčení trockisté: Muralov, Drobnis a Boguslavskij. Pjatakov si jako své nejbližší pomocníky přitáhne Ratajčka a Norkina; Muralov a Drobnis se spoléhají na Šestova a Stroilova.

Hlavní sabotážní a podvratné síly jsou nasazeny poměrně obratně a podle konkrétního plánu. Hlavní sabotážní a podvratný prostředek není rozptýlen, ale soustředěn. Tyto síly jsou soustředěny se všemi nezbytnými požadavky spiknutí. Tyto síly jsou soustředěny na největší a nejdůležitější podniky převážně obranného významu. Zde je také zohledněna řada takových přirozeně se vyskytujících obtíží spojených s organizací nového podniku, jako je organizace silného Kemerovského kombinátu. Vše je zohledněno. Dá se říci, že je zohledněn každý detail. Vše je váženo "mistrovsky", abych použil

toto slovo s úšklebkem nad pojmem "majitel". Pjatakov zde vystupuje právě jako majitel, jako organizátor tohoto škůdcovského hospodářství.

Je to muž, který žije dvojí život. Ke všemu, dokonce i k sabotážím a podvratným akcím, přistupuje promyšleně, vypočítavě, zjišťuje, co, kdy a jak, nejedná jen tak stranicky. Pjatakov je nepřitelem partyzánů v oblasti teroru, v oblasti sabotáží a v oblasti sabotáží. Jedná podle přísné ekonomické kalkulace: sabotuje kde, tehdy a tolik, kde, kdy, jak a nakolik mu v tom pomáhají a pomáhají okolnosti. V jeho rukou je popis okolností, v jeho rukou je popis situace, v jeho rukou je popis sil, v jeho rukou je popis prostředků. V jeho rukou jsou také prostředky k maskování. Odtud pramení poměrně rozsáhlá, systematická, mnohooborová sabotáž, podvratná činnost, jejíž zrůdnost někdy může vyvolat jen zděšení. Při předběžném vyšetřování Pjatakov vypověděl

"Radil jsem svým mužům (a sám jsem tak činil), aby se ve své sabotážní práci nerozptylovali a soustředili svou pozornost na hlavní průmyslové objekty obranného a celosvazového významu. V tomto bodě jsem se řídil Trockého pokynem: "Zasazujte citlivé údery na nejcitlivějších místech.

Pjatakovovi je třeba přiznat, že uměl zasadit citlivé údery na opravdu citlivá místa.

U soudu jsme viděli, co tento trockisticko-pjatakovský vzorec znamenal v praxi: znamenal poškozování a ničení strojů, agregátů a celých továren, zapalování a výbuchy celých továren, dolů a šachet, organizování vykojení vlaků a ztráty na životech.

Naše dějiny znají mnoho zločinů proti dělnické moci, proti proletářské diktatuře. Naše dějiny jsou plné nechutných stránek o pobuřujících spiknutích proti Sovětům. Vzpomínáme na "šachtickou aféru" a jako živí svědkové procesů, které se odehrávaly před našima očima, vzpomínáme na případ "Průmyslové strany", na případ "Svazového byra menševiků S.S.D.". Sotva však lze s nadsázkou říci, že v umění sabotáže, cynismu a podlých podvratných praktik jsou trockisté daleko před svými předchůdci, že v této oblasti předčili i ty nejzatvrzelejší a nejbezohlednější zločince. Srovnáme-li Pjatakova s jeho předchůdci v této oblasti, myslím, že čísla jeho předchůdců blednou před silou a hloubkou zrádných, zločinných akcí, které Pjatakov dokázal provádět a zároveň svou zločinnou činnost kryl vysokým postavením v Lidovém komisariátu těžkého průmyslu.

Organizováním sabotáží a podvratných akcí řešilo trockistické protisovětské centrum v podstatě dva problémy současně: jedním bylo podlomit ekonomickou sílu sovětského státu a obranyschopnost naší země, druhým vyprovokovat dělníky, pracující a obyvatelstvo, aby si rozhněvali sovětské orgány a poštvali lid proti sovětským orgánům. Tohoto druhého úkolu dosáhli těmi nejodpornějšími zločiny. Nejenže se před těmito zločiny nezastavili, ale naopak se snažili tyto zločiny organizovat v co nejširším měřítku, snažili se co nejvíce zvýšit počet obětí. A Pjatakov nemá pravdu, když říká, že "to" přijal jako nevyhnutelné. Nemá odvahu říci zde celou pravdu, kterou řekl Drobnis, který sedí za ním.

Centrum nepřijalo systém výbuchů, žhářství a smrtelných nehod jako nezbytný a nevyhnutelný. Organizování tohoto druhu trestné činnosti bylo součástí plánu centra, jeho nedílnou součástí. Drobnis řekl:

"Ještě lepší bude, když v dole dojde ke ztrátám na životech, protože ty nepochybně rozzlobí dělníky, což je to, co potřebujeme."

Kňazev řekl, že mu Livšic zadal úkol:

"Připravit a provést řadu sabotážních akcí (výbuchy, vykolejení nebo otravy), které by byly doprovázeny velkým počtem lidských obětí".

Soudruzi soudci! Během procesu jsme měli před očima několik těžkých obrazů, které vám teď budu muset vrátit do paměti. Připomenu výbuch v dole Tsentralnaya, při kterém zahynulo 10 dělníků a 14 dalších bylo těžce zraněno. Musím také připomenout vykolejení vlaku ve stanici Šumicha, které si vyžádalo smrt 29 rudoarmějců a zranění dalších 29 rudoarmějců.

Pro spiklence bylo charakteristické, že při páchání zločinů velmi chladně a promyšleně zahlazovali stopy a snažili se je zamést. Viděli jsme, jak v souvislosti s otravou dělníků v prosinci 1935 v úseku 6 u Severního Chodku v Kemerovu členové sabotážní trockistické organizace Pešechonov a další vypracovali zvláštní zákon, který zakrýval promyšlenou povahu otravy. Zde u soudu museli Kňazev a Turok potvrdit, že řada železničních vykolejení, která zorganizovali, zůstala nepotrestána, protože jejich konce s cynickou obratností poměrně úspěšně ukryli ve vodě.

Víme, že tito lidé se nezastavili před vědomým lhaním, vědomým klamáním vyšetřujících orgánů o pachatelích vykolejení, které organizovali, že uměli přehodit vinu na zcela nevinné lidi, jako tomu bylo v případě střelce Chudinova.

Fungoval zde obludný gangsterský systém, který nešetřil nikoho, nezastavil se před ničím a své úderky směřoval nejen proti těm, na které se přímo zaměřil, ale i proti všem, kteří se na jeho zločinecké cestě vyskytli.

Je třeba říci, že organizování a provádění sabotáží a sabotážních akcí bylo pro zločince velmi snadné díky tomu, že se řady velitelských postů v průmyslu a dopravě zmocnili tito lidé, kterým se podařilo nás oklamat. Odborné technické komise, které zde vydaly své stanovisko, s naprostou přesností a konkrétností zjistily, že všechny takzvané nehody, výbuchy, požáry, které se zpočátku snažily prezentovat jako důsledek nehod, byly ve skutečnosti úmyslně a promyšleně provedeny škůdci. Bylo zjištěno, že v poměrně krátké době byly v Horlovském dusíkárenském závodě pod vedením obžalovaného Ratajčaka provedeny tři sabotáže, včetně dvou výbuchů, které si vyžádaly lidské oběti a způsobily naší zemi velké materiální škody.

Soudruzi soudci! Abychom plně docenili nesmírnou ohavnost těchto zločinů, nesmíme ztratit ze zřetele nejen skutečnost, že tyto zločiny byly spáchány, ale také to, že je spáchali lidé, kteří byli pověřeni ochranou zájmů našeho státu před jakýmkoliv zásahy do nich. Ratajčák, který měl být především zodpovědný za ochranu našeho chemického průmyslu před jakýmkoliv zásahy do něj a za jeho ochranu před jakýmkoliv škodami,

tento člověk zrazuje. Chová se jako přímý zrádce: za takový zločin by ve vojenské situaci hrozilo zastřelení na místě, okamžitá likvidace.

Podobné sabotáže ve prospěch Ratajčáka prováděla trockistická organizace i v dalších chemických podnicích v Unii. Podvratná povaha těchto výbuchů byla zjištěna a uznána obžalovanými, výpověďmi svědků a nakonec i speciálním technickým vyšetřením, které udělalo tečku za všemi "i" a nenechalo nikoho na pochybách, že se skutečně jednalo o sabotáž.

Rád bych se krátce vyjádřil k těmto údajům z vyšetření. Požádal jsem odborníky, aby mi odpověděli na řadu otázek týkajících se výbuchu v dílně vodíkových syntetik v palivovém závodě Horlivka v listopadu 1935. Na přímou otázku, zda je možné tomuto výbuchu zabránit, odborníci odpověděli: "nesporně ano". Co tedy bylo třeba udělat, aby se těmto výbuchům zabránilo?

Ukázalo se, že ne moc. Stačilo se řídit pokyny, jak bezpečně pracovat. Pokyny zajišťují normální a bezpečnou práci. To se nestalo. Proto ten výbuch. A když jsme odborníkům položili otázku: Mohla být tato exploze přece jen nehoda? Když jsme si ověřili výpovědi obžalovaných, znalci odpověděli: "Skutečnost zlého úmyslu je nepopíratelná".

Výpovědi samotných obžalovaných jsme prověřili s pomocí znalce, a přestože víme, že v některých evropských zákonech je uznání viny obžalovanými považováno za dostatečně směrodatné, aby již nebylo pochyb o jejich vině, a soud se v zájmu zachování naprosté objektivity považuje za oprávněný zprostit se prověřování těchto důkazů, přesto jsme je po technické stránce prověřili, a to i s pomocí výpovědí samotných zločinců, a dostali jsme kategorickou odpověď jak o bombovém útoku z 11. listopadu, tak o požárech na Prokopově hoře

Máme tedy celý systém rozsáhlé sabotáže a podvratné činnosti, který pokrývá ta odvětví našeho průmyslu, jež jsou nejdůležitější z hlediska celospolečenských zájmů i z hlediska obrany a obranyschopnosti našeho státu.

Trockistické centrum organizovalo poměrně rozsáhlou sabotážní a podvratnou činnost i v železniční dopravě. Již jsme zjistili, že Livšic, Turok, Kňazev a Boguslavskij se aktivně podíleli na tomto hrůzném zločinu, nebo spíše na tomto souhrnu hrůzných zločinů. Ale ani tady si nemohu pomoci, abych nevyzdvihl Livšiče, protože to už je hranice, jako jsme měli v případě Pjatakova, všech myslitelných zločinů. Livšic nebyl jen pracovníkem železniční dopravy, nebyl jen jedním z odpovědných zaměstnanců Lidového komisariátu železnic. Livšic byl zástupcem lidového komisaře železnic. V tomto ohledu se od Pjatakova nijak nelišil, i když jeho role byla ve srovnání s Pjatakovem druhořadá. Když náš průmysl a železniční doprava pod skvělým vedením soudruhů Serga Ordžonikidzeho a Lazara Mojsejeviče Kaganoviče, překonávající nejrůznější obtíže, šly den ode dne, měsíc od měsíce, rok od roku nahoru - právě v této době ti, kteří jim měli pomáhat, je podváděli, podváděli nás všechny, naši stranu a náš lid drze a zrádně.

Proto se domnívám, že v případě Pjatakova, bývalého náměstka lidového komisaře těžkého průmyslu SSSR, Livšiče, bývalého náměstka lidového

komisaře železnic, a Sokolnikova, bývalého náměstka lidového komisaře zahraničních věcí - proti těmto třem osobám jako osobám, kterým byla svěřena zvláštní důvěra, zvláštní státní odpovědnost vůči naší zemi - by měla být otázka trestní odpovědnosti vznesena obzvlášť, i když nemají na svém kontě žádné jiné zruďné zločiny.

Obviněný Kňazev na přímý rozkaz "paralelního" trockistického centra zorganizoval a provedl řadu vykolejení vlaků, především vojenských souprav, která si vyžádala značný počet lidských obětí. Došlo k vykolejení ve stanici Šumicha, kde zahynulo 29 rudoarmějců a 29 rudoarmějců bylo zraněno, k vykolejení na trati Jahnino - Ust-Katav, k vykolejení vojenských vlaků a k vykolejení nákladních vlaků. Jak se ukázalo, Kňazev je organizoval nejen podle pokynů a instrukcí "paralelního" trockistického centra a zejména Livšiče, ale také na přímý příkaz agenta jedné z cizích mocností, agenta japonské rozvědky pana H., který byl skutečně jedním z hybatelů zločinné činnosti Kňazeva a Turoka.

Kňazev ukázal, že organizace vykolejování vojenských vlaků byla součástí aktivit, které měly zasáhnout naši Rudou armádu, a nelze popřít, že tyto aktivity zločinného charakteru nám skutečně mohly zasadit citelný úder.

Tak se zájmy trockistické organizace prolínaly se zájmy zahraničních zpravodajských služeb. Nemohly se nepropojit, protože měly společný politický úkol, společné pracovní metody a organizační spojení, které v podstatě smazalo jakýkoli rozdíl mezi trockistickou organizací a japonskou nebo německou zpravodajskou organizací.

Vazby mezi Kňazevem a Turokem, špionážně-sabotážní vazby, jsme prověřovali na neveřejném zasedání, kde byla s naprostou jistotou zjištěna totožnost pana H. a všechny okolnosti, o nichž obžalovaní vypovídali u soudu.

Zde připomenou dva dopisy ze spisu, které odhalují vztah Kňazeva s panem X. Tyto dopisy znovu a zcela objektivně potvrzují Kňazevovu výpověď.

Kňazev vypověděl, že po dohodě právě s tímto panem H. dával a plnil úkoly, aby v případě války organizoval vypalování vojenských skladů, stravovacích stanic a vojenských hygienických stanic. Kňazev potvrdil, že japonská rozvědka se zabývala zejména otázkou organizování sabotážních akcí za použití bakteriologických látek v době války s cílem kontaminovat vlaky pod vojenskými útvary akutně nakažlivými bakteriemi, jakož i stravovací a hygienická místa pro vojáky.

Zde jsou dvě nejcharakterističtější skutečnosti, které samy o sobě vypovídají o skutečně bezbřehém pádu, o skutečně morální zkaženosti, již byly vystaveny malé i velké postavy tohoto protisovětského trockistického centra. Epizoda s kemerovským kombajnem a úkol, který Kňazev dostal od H. v případě války - nakazit rudoarmějce akutně nakažlivými bakteriemi - jsou dvě skutečnosti, které zcela postačují k tomu, aby zde bylo obvinění z vlastizrady plně prokázáno.

Zločinci jednali bezostyšně a cynicky. Byli ovlivněni svým postavením a mysleli si, že jsou tak dobře ukryti a zamaskováni, že nebudou zcela odhaleni. Jak je možné, že tyto zločiny páchali po relativně dlouhou dobu, aniž by byli potrestáni? To je samozřejmě legitimní otázka. Ale co když se

právě konzulové, kteří mají povinnost dbát na to, aby státu nevznikla škoda (stará formulace, která říká, že konzulové mají povinnost zabránit jakékoli škodě státu), právě tito konzulové ukázali být hlavními škůdci, hlavními organizátory těchto zločinů! Samozřejmě můžete škodit měsíc, můžete škodit rok, dva roky, pět let, možná i deset let, pokud hrajete tuto podlou dvojí hru, pokud žijete dvojím životem, jakým žil obviněný v tomto případě. Ano, tyto zločiny byly možné, protože byly spáchány pod záminkou těch, kteří měli jako první být na poplach, dát signál a vrhnout se do boje na život a na smrt proti takovým zločinům. To vše vysvětluje.

Ale zde položím další otázku: jak je možné, že navzdory tomu, že se do vedení dostali špioni a agenti rozvědky jako Ratajczak, zrádci a renegáti jako Livšic a Pjatakov, se jejich snahy podkopat sílu průmyslu, oslabit sílu obranného průmyslu, otrástit obranyschopnost naší země ukázaly jako marné? To je nejdůležitější otázka, na kterou je třeba odpovědět přesně a komplexně.

Ano, v určitém období, v určitém okamžiku a v určitých oblastech jsme to měli těžké. Ale navzdory sabotážím a rozvratům jde náš průmysl a naše železniční doprava stále nahoru a stoupá stále výš. Uvedu několik odkazů na několik průmyslových odvětví, která byla dějištěm zločinné činnosti trockistických spiklenců.

V uhelném průmyslu dochází k růstu produkce uhlí:

Donbas - z 25 288 000 tun v roce 1913 na 75 202 000 tun v roce 1936;
Kuzbas - ze 799 000 tun v roce 1913 na 17 259 000 tun v roce 1936;
Podmoskevská pánev - z 300 000 tun na 7 401 000 tun v roce 1936.

Za devatenáct let se v naší zemi vyvinula silná chemie, která se v některých odvětvích umístila na třetím nebo dokonce druhém místě na světě.

Na začátku první pětiletky byla naše země obohacena o řadu nových průmyslových odvětví národohospodářského významu, jako je anilinový a lakýrnický průmysl, koksárenský a benzenový průmysl, chemický a farmaceutický průmysl atd. První a druhý pětiletý plán sovětské chemie byly nejvýraznějšími etapami ve vývoji chemického průmyslu. Je třeba mít na paměti, že historie světové chemie obecně začíná na konci 18. století. Proto má současný světový chemický průmysl za sebou asi 150 let vývoje a náš sovětský chemický průmysl ne více než 10 let vývoje. Během těchto deseti let prošla cestou 150 let světové kapitalistické ekonomiky. Díky tomu jsme v produkci kyseliny sírové a sody na třetím místě za Německem a Spojenými státy, v produkci superfosfátu na prvním místě za Spojenými státy a v produkci dusíkatých hnojiv je naše země na čtvrtém místě na světě. To jsou významné skutečnosti, zejména ve světle hrůzných zločinů, o nichž jsme zde slyšeli a které v naší zemi vyvolaly všeobecné rozhořčení. To ukazuje, že takto náš lid, náš socialistický průmysl, reaguje na podvratnou činnost zrádců a agentů fašistických zpravodajských služeb. Navzdory sabotážím, navzdory sabotážím, navzdory stovkám nejlepších stachanovců, kteří zahynuli rukou rozvědčíků a sabotérů, navzdory systematickým a systematickým opatřením, která byla přijata s cílem záměrně rozvrátit stachanovské hnutí - náš průmysl čile roste a překračuje své výrobní plány!

Podobná situace je i na železnici. I zde se projevuje heroický vzestup železniční ekonomiky, neboť údaje o průměrném denním zatížení jsou obzvláště výmluvné. Tato nákladka byla v roce 1934 vyjádřena v 55 417 vozech, v roce 1935 v 68 098 vozech, v roce 1936 v 86 160 vozech! Roční nákladní doprava v miliardách tunokilometrů ve stejných letech: 205, 258, 323! Železniční doprava hrdinně překonala své dřívější potíže...

Jak vysvětlíte tento zázrak, jak vysvětlíte tento jev? Na světě nejsou žádné zázraky. Proč máme tak skvělý růst, takový rozkvět našeho průmyslu a železniční dopravy? Protože na straně je jen několik škůdců. Škody způsobené těmito několika lidmi se rychle likvidují po milionech. Protože miliony lidí stojí na straně sovětské vlády a budování socialismu!

ŠPIONÁŽ A TEROR

Materiály předběžného a soudního vyšetřování a vlastní doznání obviněných Ratajczaka, Kňazeva, Pušina, Turoka, Gracheho, Šestova a Stroilova prokázaly, že kromě sabotážní a podvratné činnosti se trockistické protisovětské centrum široce a systematicky zabývalo špionáží ve prospěch zahraničních zpravodajských služeb.

Nebudu se touto problematikou zabývat podrobně, řeknu jen základní informace.

Navázání spojení s japonskou a německou rozvědkou nebylo osobní iniciativou nějakého Turoka nebo Šestova. Toto spojení se uskutečnilo na základě pokynu Trockého. Lidé, kteří se pod vedením Trockého a Pjatakova spojili se zahraniční, německou a japonskou rozvědkou, připravovali svou špionážní práci výsledky, které měly mít co nejvážnější dopad nejen na zájmy našeho státu, ale i na zájmy řady států, které s námi chtějí mír a bojují s námi za mír.

Soudruh Stalin ve svém telegramu Ústřednímu výboru Komunistické strany Španělska adresovaném soudruhu Josému Diasovi uvedl, že "dělníci Sovětského svazu plní svou povinnost a poskytují veškerou možnou pomoc revolučním masám Španělska. Oni," řekl soudruh Stalin, "si uvědomují, že osvobození Španělska od útlaku fašistických reakcionářů není soukromou záležitostí Španělů, ale společnou věcí celého vyspělého a pokrokového lidstva.

A chci vás požádat, vážení soudci, abyste i vy při zvažování všech okolností tohoto případu a posuzování významu trestných činů spáchaných obžalovanými přistupovali k tomuto případu také z hlediska ochrany zájmů našeho státu, z hlediska ochrany zájmů celého vyspělého a pokrokového lidstva.

Máme velký zájem na tom, aby v každé zemi, která touží po míru a bojuje za mír, byly nejprísnějšími opatřeními vlád zastaveny všechny pokusy o zločinnou špionáž, podvratnou činnost, teroristické aktivity, které

organizují nepřátelé míru, nepřátelé demokracie, temné fašistické síly, které se připravují na válku, které se chystají vyhodit do povětří věc míru, a tedy věc všeho vyspělého, všeho pokrokového lidstva. Bylo dostatečně zjištěno, co malí špioni, kteří zde sedí na lavici obžalovaných, jako Grasche, Ratajczak a velcí špioni v čele této lavice, udělali také právě v této oblasti. Kňazev a Livšic, Ratajčak, Šestov, Stroilov, Puschin, Grasche jsou přímými agenty německé a japonské rozvědky. Nejenže se agenti samozřejmě nevyklučují, ale naopak, náčelníci tohoto střediska, kteří agenty organizovali a uváděli je do práce, jsou rovněž odpovědní stejnou měrou.

Obžaloba viní členy Trockého centra a jejich komplice z organizování teroristických činů.

Zde se musíme nejprve zastavit u základní a obecné otázky - je prokázáno, že teror byl v programu trockistického protisovětského centra, že tento teror byl v praxi prováděn.

Máme v rukou dokumenty, které ukazují, že Trockij přinejmenším ve dvou případech, a navíc v dosti upřímné, neskrývané formě, poskytl instalaci teroru - dokumenty, které jejich autor zveřejnil urbi et orbi (celému světu). Mám na mysli jednak dopis z roku 1932, v němž Trockij vypustil svůj zrádný, hanebný výkřik - "Odstraňte Stalina", a jednak mám na mysli dokument, který patří do pozdější doby - Trockého Zpravodaj opozice č. 36-37 z října 1933, kde najdeme řadu přímých odkazů na teror jako metodu boje proti sovětské moci.

A skutečně, zde, v článku programového charakteru, v článku, který pod svým oficiálním názvem obsahuje i podtitul - "Problémy IV. internacionály" - Trockij zcela otevřeně hovoří o teroru jako metodě, která byla v oněch letech již zařazena do řádu praktické činnosti trockistů. K našemu velkému zármutku se jim tento teror podařilo uskutečnit v roce 1934 zavražděním Sergeje Mironoviče Kirova.

Právě v tomto článku, který má programový charakter, je kapitola, která říká: "Je možné pokojné odstranění byrokracie?". Trockij a trockisté považují náš sovětský aparát za aparát byrokratický.

Zde se píše:

"Vezměme si třeba nezanedbatelnou otázku, jak přistoupit k reorganizaci sovětského státu.

Jak vidíte, Trockij se zabývá reorganizací sovětského státu, kterou se zabývají i jeho nejbližší pomocníci - Pjatakov, Sokolnikov, Radek, Serebrjakov a další, jak jsme viděli v tomto procesu.

Jak přistoupit k reorganizaci sovětského státu a lze tento úkol vyřešit mírovou cestou? Naprosto jasné prohlášení. Odpůrce teroru, násilí by musel říci: ano, je to možné mírovými prostředky, řekněme na základě ústavy.

A co na to Trockij a trockisté?

Říkají to takto:

"Bylo by dětinské myslet si, že stalinistickou byrokracií může odstranit sjezd strany nebo sovětů. Nezbývají žádné normální ústavní cesty k odstranění vládnoucí kliky (jak hanlivě nazývají naši vládu. - A.V.).".

"Přinutit je, aby předali moc proletářskému předvoji (oni sami o sobě mluví jako o předvoji, čímž samozřejmě myslí takové, jako jsou tito pánové, "předvoj", který se podílel na vraždách, sabotážích a špionáži), lze jen silou."

A slovo "násilím" je, jak je vidět, napsáno černě. Jasně vyjádření otázky! Mírové prostředky? Mírové prostředky jsou bezmocné. Jediným prostředkem je síla, odstranění násilím. Ale víme, jak se likviduje silou, zvláště když jde o to, ponechat tuto sílu v rukou takového "předvoje", jakým jsou tito pánové. (Smích.)

Dále hovoří přímo o "stalinském aparátu" a říkají, že pokud se tento aparát, náš státní aparát, bude bránit, bude třeba proti němu použít zvláštní opatření.

To, co jsem citoval a co nemohu z čistě politického skriptu citovat dále, vypovídá zcela jasně o tom, jak trockisté ve svých časopisech kladli otázku metod boje, o Trockého postoji k takzvané "reorganizaci" sovětského státu. Mimochodem, právě o tomto "Bulletinu" trockistické opozice nám Pjatakov řekl, že mu Trockij řekl: nevěnuj úplně pozornost tomu, co se bude psát v "Bulletinu". Mějte na paměti, že ve Zpravodaji nemůžeme upřímně říci vše, co říkáme a požadujeme od vás. Uvědomte si, že ve Zpravodaji někdy řekneme i pravý opak toho, co od vás požadujeme. A pokud za těchto podmínek zazní to, co jsem právě citoval, jak to nazvat, když ne přímou výzvou k násilným akcím proti našemu státu, proti našim vůdcům? Jak to nazvat, když ne přímou výzvou k teroru? Nemohu to pojmenovat jinak.

A to je ten nejobjektivnější důkaz, že když někteří - Pjatakov, Radek a další - členové této zločinecké bandy řekli, že organizovali teroristické akce na přímý rozkaz Trockého, museli říci, jak to bylo doopravdy, a žádné žvásty, žádné pomluvy, žádné insinuace a trockistické nesmysly nemohou tuto skutečnost zastříti! Máme v rukou dokumenty, které objektivně říkají, že teror je v řádu trockistické organizace, že teror navrhl Trockij, že ho přijal Pjatakov.

Před námi sedí teroristé, kteří nejen sami organizovali teroristické činy, ale po dohodě s trockisticko-zinovjevským blokem, s nímž měli určitou konkurenci. Podívejte se: ve zveřejněných zápisech ze soudních jednání společného zinovskijsko-trockistického centra se píše, že zinovjevci byli popuzeni strachem, že by je trockisté mohli "přejet" při své trestné činnosti. Neslyšeli jsme totéž i u tohoto soudu? Nepovažovali snad trockisté "paralelního" centra za svůj úkol, jak zde Radek přiznal, držet zinovjevce v šachu, nedovolit zinovjevcům, aby je vytlačili od moci v okamžiku, kdy by si rozdělovali portfolia? Tento "předvoj" spal a snil o portfoliích. Radkovi portfolio ministra zahraničních věcí, Ratajczakovi pravděpodobně ministra náboženských vyznání (smích v sále), protože dal najevo, že se dosud cítil vázán přísahou, kterou někomu někde složil. A Pjatakov byl určen (to víme) na post ministra války a vůbec vrchního

velitele všech pozemních ozbrojených sil (námořní síly neměli) a - mám na mysli "starého letce" Ratajczaka - letectva.

Centrum organizovalo síť teroristických skupin. Pjatakovi má Loginov, Golubenka a další; Radek má Prigožského a další; Sokolnikov má Zaks-Gladněva, Tivela a další; Serebrjakov - má vlastní skupinu - Mdivani; Drobnis má nějakou Podolskou, která také připravovala teroristický čin. Drobnis má vlastní skupinu. Muralov nemá o čem mluvit. Je to bývalý velitel, jak by mohl být bez armády? Pokud není možné velet sovětským silám, není možné velet protisovětským silám? Je to "voják" - co a jak mu přikážou, to a tak bude rozkazovat. I Šestov měl svou skupinu - Arnolda a spol. - a ta nebyla z hlediska svých úkolů špatná. Nevypadal sice příliš reprezentativně, ale v praxi se uměl chovat.

Pjatakovi připravuje v roce 1935 teroristický čin proti soudruhu Stalinovi. Zeptali jsme se na to Pjatkova, předvolali jsme Loginova k výslechu a on to potvrdil. Radek připravuje teroristické kádry v Leningradě; Zaks-Gladnev a další připravují teroristický čin proti soudruhu Stalinovi pod vedením Sokolnikova; Mdivani připravuje teroristický čin proti soudruhu Berijovi pod vedením Serebrjakova, shromažďuje teroristy, které by bylo možné stáhnout do Moskvy, aby zajistil co nejúspěšnější provedení tzv. skupinových teroristických činů. Připravují se další teroristické akce, včetně Drobnise. Muralov například připravuje akci proti těm, kteří za ním přijdou na Sibiř. To je to nastavení: brát v úvahu, využívat výjezdy vedoucích představitelů strany a vlády na periferii a organizovat jejich vraždy. A tak Muralov, který se v žádném případě nechce smířit s tím, že by mu přičítali přípravu atentátu na soudruha Ordžonikidze, právě tento Muralov rozhodně a upřímně (nemohu říci "upřímně", protože toto slovo se v takových případech nehodí) přiznává, že zorganizoval teroristický čin proti předsedovi Rady lidových komisařů našeho svazu soudruhu V. M. Molotovovi. Muralov nejenže teroristický čin zorganizoval, ale pokusil se ho provést prostřednictvím Šestova a Arnolda.

Samozřejmě lze také položit otázku: existuje spousta skupin a nějak není vidět žádný "byznys". Ale to je naše štěstí. Koneckonců, tito pánové se osobně neuchýlili k páchání teroristických činů, to je naše štěstí. S Radkem, Pjatakovem a Sokolnikovem jsme se scházeli poměrně zblízka a probírali různé otázky v domnění, že naši soudruzi sedí vedle sebe. Ale jak se ukázalo, naši vrazi seděli vedle nich! Kdyby mohli otevřeně obhajovat teror, situace by byla jistě složitější. Jejich taktika však byla jiná:

neprozradit, že vraždy připravovali trockisté. Jejich taktika spočívala v tom, aby mohli svalit vinu za teroristické útoky na jiné - řekněme na bělogvardějce (to byla ta otázka). Za těchto okolností pro ně samozřejmě nebylo snadné najít lidi jako osvícené námořníky, jako byl Arnold, kteří by souhlasili s tím, že na sebe vezmou tak strašné zločiny. Arnold, Šestov, Muralov, Západosibiřské centrum a Trockého centrum jako celek jsou samozřejmě zodpovědní za přípravu těchto aktů, protože se tak dělo podle obecné směrnice, "konkrétně přeložené", jak se vyjádřil Pjatakovi, "z jazyka algebry do jazyka aritmetiky". Zapomněli však, že existuje ještě jeden jazyk - jazyk trestního zákoníku, který zná zločiny, zná osoby, které je spáchaly, a zná odpovědnost, kterou za tyto zločiny stanoví zákon. Zvolili Arnolda jako zcela vhodnou osobu pro tento druh trestného

činu. Co je pro Arnolda na tom, že se pustí do jednoho nebo tuctu teroristických činů? Arnolda jste už viděli. Arnold má jen jednu vlastnost, kterou tito trockističtí spiklenci nebrali v úvahu - zbabělost... Zde zorganizoval atentát na soudruha Ordžonikidzeho a k našemu velkému štěstí v poslední chvíli ochabl - neuspěl. Zorganizoval atentát na soudruha Molotova, předsedu Rady lidových komisařů SSSR, ale k naší velké radosti se mu to opět nepodařilo.

Faktem však zůstává. Na soudruha Molotova byl spáchán atentát. Tato nehoda na hřebeni patnáctimetrového příkopu, jak se zde skromně vyjádřil Muralov, je skutečností.

Vezměme si vraždu inženýra Bojaršinova. Kdo byl Bojaršinov? Byl to muž, který byl kdysi odsouzen za sabotáž. Ale pak to pominulo. Bojaršinov se ukázal jako čestný muž. Odmítal stavět důl podle sabotážních plánů a opakovaně vystupoval proti zaostávání prací a zločinné činnosti Stroilova. Odhalí Stroilova.

Tato poctivá práce Bojaršinova rozhořčila hnízdo sabotérů. Zorganizují vraždu. 15. dubna 1934 jede inženýr Bojaršinov na koni z nádraží. Předjede ho nákladní auto a rozdrtí ho. Opět stejná technika, jakou používal gang Šestova-Čerepuchina, který měl ve svých řadách Arnolda a několik dalších, kteří byli odhaleni, souzeni a odsouzeni. Kazanceva, který se například podílel na tomto příběhu.

Je to fakt, není to sebeobviňování, je to fakt: Bojaršinov byl zavražděn. Podobným způsobem byl spáchán pokus o atentát na předsedu Rady lidových komisařů soudruha V. M. Molotova.

Proto je toto centrum plně a beze zbytku odpovědné za teroristické aktivity, za přípravu teroristických zločinů, od Arnolda k Pjatakovi a od Pjatakovy k Arnoldovi. Odpovědnost je stejná a solidární.

Trestné činy uvedené v obžalobě považují za plně prokázané a pachatelé byli rovněž plně identifikováni.

PROCESNÍ OTÁZKY

Naše právo vyžaduje, aby hodnocení důkazů v dané věci vycházelo z vnitřního přesvědčení soudu založeného na zvážení všech okolností případu v jejich souhrnu.

Článek 320 trestního řádu RSFSR stanoví, že pro vynesení rozsudku je třeba předložit soudu řadu otázek. Z těchto otázek považují za nejpodstatnější a nejdůležitější první dvě: otázku, zda se skutek, který je obžalovanému přičítán, stal, a za druhé, zda tento skutek obsahuje znaky trestného činu. Na obě tyto otázky odpovídá obžaloba kladně. Ano, skutky, které jsou obžalovaným kladeny za vinu, se staly. Skutky, které jsou obviněným

kladeny za vinu, spáchali a tyto skutky naplňují všechny znaky trestného činu. O těchto dvou otázkách nelze pochybovat.

Jaké důkazy však máme k dispozici z hlediska právních požadavků?

Je třeba říci, že povaha projednávané věci je taková, že právě tato povaha předurčuje i zvláštnost možných důkazů ve věci. Máme před sebou spiknutí, máme před sebou skupinu lidí, kteří se chystali provést státní převrat, kteří po několik let organizovali a prováděli nebo prováděli činnosti zaměřené na zajištění úspěchu tohoto spiknutí, spiknutí značně rozvětveného, spiknutí, které spojovalo spiklence se zahraničními fašistickými silami. Jak lze za těchto okolností položit otázku důkazů? Otázku můžete položit takto: Říkáte, že jde o spiknutí, ale kde máte dokumenty? Říkáte - program, ale kde máte program? Mají tito lidé někde napsaný program? Pouze o tom mluví.

Říkáte, že je to organizace, že je to nějaká parta (a říkají si strana), ale kde jsou jejich dekrety, kde mají hmotné stopy své konspirační činnosti - stanovy, protokoly, pečete a tak dále a tak dále?

V souladu se základními požadavky trestního práva procesního si dovoluji tvrdit, že v případech spiknutí nelze takové požadavky vznášet. Nemůžeme požadovat, abychom v případech spiknutí, státního převratu na ně přistupovali s požadavkem - dejte nám zápisy, usnesení, dejte nám své členské knížky, dejte nám čísla členských průkazů; nemůžeme požadovat, aby spiklenci spiknutí osvědčovali svou trestnou činnost notářským ověřením. Žádný rozumný člověk nemůže takto nastolit otázku v případech státního spiknutí. Ano, k tomuto tématu máme řadu dokumentů. Ale i kdybychom je neměli, stále bychom se domnívali, že jsme oprávněni obvinít na základě výpovědí a vysvětlení obviněných a svědků a, chcete-li, nepřímých důkazů. V tomto případě musím odkázat přinejmenším na tak brilantního procesního znalce, jakým byl starý známý anglický právník William Wills, který ve své knize "Zkušenosti s teorií nepřímých důkazů" uvádí, jak silné mohou být nepřímé důkazy a jak jsou nepřímé důkazy často mnohem přesvědčivější než důkazy přímé.

Myslím, že moji vážení oponenti by se mnou souhlasili, pokud jde o postoje, které zastávají jako advokáti v této otázce. Máme však také objektivní důkazy. Mluvil jsem o programu a upozornil jsem vás, soudruzi soudci, na Trockého "Bulletin", kde je právě tento program otištěn. Identifikace zde však bude mnohem snazší než ta, kterou jste provedli, když jste podle fotografií zjistili totožnost některých osob z německé rozvědky.

Opíráme se o řadu důkazů, které nám mohou posloužit k ověření obviňujících tvrzení, obviňující teze. Za prvé, historické souvislosti, které podporují obviňující tezi na základě minulých aktivit trockistů. Dále máme na mysli výpověď obviněného, která má sama o sobě obrovskou důkazní hodnotu. V soudním řízení, kde jedním z důkazů byly výpovědi samotných obžalovaných, jsme se neomezili pouze na poslech vysvětlení obžalovaných: tato vysvětlení jsme ověřovali všemi dostupnými prostředky. Musím říci, že jsme to zde dělali ve vši objektivní dobré víře a s veškerou možnou péčí.

K rozlišení pravdy od lži u soudu samozřejmě stačí soudní zkušenost a každý soudce, každý státní zástupce a obhájce, který vedl více než deset soudních řízení, ví, kdy obviněný mluví pravdu a kdy se této pravdě z jakéhokoli důvodu vyhýbá. Předpokládejme však, že výpovědi obžalovaných nemohou sloužit jako rozhodující důkaz. Pak je třeba odpovědět na několik otázek, jak to vyžaduje věda o trestním řízení. Pokud je vysvětlení nepravdivé, pak je to to, co věda nazývá spiknutím. Pokud se jedná o spiknutí, je třeba vysvětlit jeho důvody. Tyto důvody mohou být různé. Musíme prokázat, zda existuje některý z těchto důvodů. Může to být osobní zájem, osobní vypočítavost, touha se někomu pomstít atd.. Pokud budete k případu, o němž se zde rozhoduje, přistupovat z tohoto hlediska, pak budete muset ve své poradně také analyzovat důkazy a rozhodnout, zda jsou osobní doznání obviněného věrohodná. Budete si také muset klást otázky týkající se motivů, které stály za výpověďmi obviněného a svědků. Okolnosti tohoto případu, prověřené zde s veškerou možnou pečlivostí, přesvědčivě potvrzují to, co zde uvedli obžalovaní. Není důvod se domnívat, že Pjatakovi nebyl členem Centra, že Radek nebyl na diplomatických recepcích a nemluvil s panem K. nebo s panem H. nebo s nějakým jiným pánem - ať už se jmenoval jakkoli - že s Bucharinem nekrmlili "vejci a klobásami" některé osoby, které k němu neformálně přišly, že Sokolnikov nemluvil s nějakým zástupcem, "navštěvujícím mandát Trockého". Vše, co o své činnosti řekli, je ověřeno znaleckým zkoumáním, předběžným výsledkem, přiznáním a svědectvím a o tom všem nelze mít žádné pochybnosti.

Domnívám se, že všechny tyto okolnosti umožňují tvrdit, že v našem současném procesu, pokud existuje nějaká vada, není tato vada v tom, že by obvinění řekli vše, co zde udělali, ale v tom, že obvinění stále ještě neřekli celý příběh toho, co udělali, co spáchali proti sovětskému státu.

Ale takový příklad jsme, soudruzi soudci, měli i v minulých procesech - a já vás žádám, abyste to měli na paměti i při závěrečném hodnocení těchto posledních slov, která vám budou za několik hodin předložena. Připomenu vám, jak, řekněme, v případě společného trockisticko-zinovjevského centra někteří obvinění přísahali v posledních slovech právě tady v těchto lavicích - někteří prosili, jiní nežádali o milost - že mluví celou pravdu, že řekli všechno, že jim nezbylo nic proti dělnické třídě, proti našemu lidu, proti naší zemi. A když jsme pak začali rozplétat další a další ohavné klubko zvrhnutých zločinů, které spáchali, na každém kroku jsme objevovali lži a podvody těchto mužů, kteří už byli jednou nohou v hrobě.

Pokud má tento proces nějaký nedostatek, pak vidím jen jeden: jsem přesvědčen, že obžalovaní neřekli ani polovinu pravdy, která tvoří noční můru jejich strašlivých zločinů proti naší zemi, proti naší velké vlasti!

Obviňuji muže, kteří zde před námi sedí, že v roce 1933 založili takzvané "paralelní" centrum, které se skládalo z pánů Pjatkova, Radka, Sokolnikova a Serebrjakova, obviněných v tomto případě, a které bylo ve skutečnosti aktivním trockistickým centrem; že toto centrum na Trockého pokyn prostřednictvím Sokolnikova a Radka navázalo kontakty s představiteli některých zahraničních zemí s cílem zorganizovat společný boj se Sovětským svazem a zavázalo se, že v případě konfliktu se Sovětským svazem použije toto centrum jako nástroj války.

Obviňuji členy "paralelního" protisovětského trockistického centra - Pjatakova, Radka, Sokolnikova a Serebrjakova - tj. ze zločinů podle článků trestního zákoníku RSFSR: 58.1a - zrada vlasti, 58.6 - špionáž, 58.8 - teror, 58.9 - sabotáž, 58.11 - vytváření tajných zločineckých organizací. Obžalovávám všechny ostatní obžalované: Livshits, Muralov N, Drobnis, Boguslavskij, Kňazev, Ratajczak, Norkin, Šestov, Stroilov, Turok, Grache, Pušin a Arnold - že jsou vinni stejnými trestnými činy jako členové této organizace, nesou za tyto trestné činy plnou a společnou odpovědnost bez ohledu na individuální rozdíly v jejich trestné činnosti, které charakterizují trestné činy každého z nich, tj. trestné činy podle stejných článků trestního zákoníku.

Hlavním obviněním, vážení soudci, které je v tomto procesu vzneseno, je zrada vlasti. Zrada vlasti je trestná podle článku 58.1a trestního zákoníku RSFSR. Hovoří o zradě vlasti jako o činech spáchaných na úkor vojenské síly Unie, její státní nezávislosti, územní nedotknutelnosti, jako o špionáži, vyžrazení vojenského a státního tajemství, přechodu na stranu nepřítele. Všechny tyto prvky kromě posledního - útěku do zahraničí - zde máme. Zákon ukládá pachatelům tohoto těžkého státního zločinu, který naše velká stalinská ústava právem nazývá nejtěžším zvěrstvem, nejtěžší trest. Zákon vyžaduje, aby v případě prokázání viny byl pachatel odsouzen k trestu smrti, přičemž tento trest může být zmírněn pouze za polehčujících okolností.

Budete muset, vážení soudci, v jednacích síních odpovědět na otázku, zda u těchto obžalovaných a u každého z nich zvlášť existují individuální a specifické okolnosti, které by vám umožnily zmírnit trest, který jim podle zákona hrozí? Domnívám se, že žádné takové polehčující okolnosti neexistují. Obviňuji obžalované z trestných činů podle článků trestního zákoníku uvedených v obžalobě v plném rozsahu.

Neobviňuji sám! Vedle mě, soudruzi soudci, mám pocit, jako by tu stály oběti těchto zločinů a těchto zločinců o berlích, zmrzačené, polomrtvé, nebo snad dokonce bez nohou, jako výpravčí z Čusovské stanice, soudružka Nagovicynová, která se na mě dnes prostřednictvím Pravdy obrátila a která ve svých dvaceti letech přišla o obě nohy, aby zabránila havárii, kterou tito lidé zorganizovali! Nejsem sám. Mám pocit, že tu stojím s mrtvými a zmrzačenými oběťmi strašlivých zločinů a žádám, abych byl jako státní zástupce obžalován v plném rozsahu.

Nejsem sám! Oběti ať jsou pohřbeny, ale ony tu stojí vedle mě a ukazují na tuto lavici, na vás, obžalovaní, a svýma strašnými rukama se rozkládají v hrobech, kam jste je poslali...!

Neobviňuji sám! Obviňuji spolu s celým naším národem ty nejhorší zločince, kteří si zaslouží jediný trest - popravu, smrt! (Potlesk celého sálu pokračuje.)

Vojenské kolegium odsouzeno: Pjatakov J.L., Serebrjakov L.P., Muralov N.I., Drobnis J.N., Livšic J.A., Boguslavskij M.S., Kňazev I.A., Ratajčak S.A., Norkin B.O., Šestov A.A., Turok I.D., Pušin G.E. a Graša I.I. k trestu smrti - popravě.

G. J. Sokolnikova a K. B. Radka jako členy protisovětského trockistického centra, odpovědné za jeho trestnou činnost, ale nepodílející se přímo na organizaci a provádění sabotáží, špionáže a teroristické činnosti, k trestu odnětí svobody pro každého na 10 let.

Arnold V.V. - k trestu odnětí svobody na 10 let;

Stroilov M.S. - k odnětí svobody na osm let.

Odsouzeným Sokolnikovovi, Radkovi, Arnoldovi a Stroilovovi vojenské kolegium nařídilo, aby byli zbaveni politických práv každý na pět let.

Vojenské kolegium se rozhodlo zabavit majetek všech odsouzených, který jim osobně patřil.

Dne 30. ledna 1937 byl rozsudek nad odsouzenými k popravě vykonán vzhledem k tomu, že prezidium ÚV KSČ zamítlo jejich žádosti o milost.

PŘÍPAD PROTISOVĚTSKÉHO "PRAVICOVĚ-TROCKISTICKÉHO BLOKU"

Na pokyn zpravodajských služeb cizích států nepřátelských SSSR obvinění v tomto případě organizovali spikleneckou skupinu nazvanou "Pravý trockistický blok", jejímž cílem bylo svrhnout socialistické společenské a státní zřízení existující v SSSR, obnovit kapitalismus a moc buržoazie v SSSR, rozbit SSSR a odtrhnout od něj Ukrajinu, Bělorusko, středoasijské republiky, Gruzii, Arménii, Ázerbájdžán a Přímoří.

Vyšetřováním bylo zjištěno, že "Pravicově-trockistický blok" tvořily podzemní protisovětské skupiny trockistů, pravičáků, zinovjevovců, menševiků, sociálních revolucionářů a buržoazních nacionalistů z Ukrajiny, Běloruska, Gruzie, Arménie, Ázerbájdžánu a středoasijských republik.

Členové "Pravého trockistického bloku", zbavení jakékoliv podpory uvnitř SSSR, vkládali veškeré své naděje na boj proti stávajícímu socialistickému a státně socialistickému systému v SSSR a na uchopení moci výhradně do ozbrojené pomoci zahraničních agresorů, kteří spiklencům slíbili poskytnout tuto pomoc pod podmínkou rozdělení SSSR a odtržení Ukrajiny, Přímoří, Běloruska, středoasijských republik, Gruzie, Arménie a Ázerbájdžánu od SSSR.

Tuto dohodu "Pravého trockistického bloku" s představiteli cizích zemí usnadňovala skutečnost, že mnozí z vedoucích účastníků tohoto spiknutí byli dlouholetými agenty zahraničních rozvědek a po mnoho let prováděli špionážní činnost ve prospěch těchto rozvědek.

To platí především pro Trockého, jednoho ze strůjců spiknutí, nepřítele lidu. Jeho spojení s gestapem bylo vyčerpávajícím způsobem prokázáno při procesech s Trockého-Zinovjevovým teroristickým centrem v srpnu 1936 a s protisovětským Trockého centrem v lednu 1937. Trockij byl ve spojení s

německou rozvědkou od roku 1921 a s britskou zpravodajskou službou - od roku 1926.

Obžalovaný Krestinskij N. N. dostal v roce 1921 přímý pokyn od nepřítele lidu Trockého, aby navázal zrádné spojení s německou rozvědkou.

Obviněný A. P. Rosenholtz, jeden z vůdců trockistického podzemí, zahájil špionážní činnost pro německý generální štáb v roce 1923 a pro britskou rozvědku v roce 1926.

Obžalovaný Rakovskij, jeden z nejbližších a nejdůvěrnějších spolupracovníků Trockého, byl od roku 1924 agentem britské zpravodajské služby a od roku 1934 japonské zpravodajské služby.

Obviněný M. A. Černov zahájil špionážní činnost ve prospěch Německa v roce 1928, když se z iniciativy a za pomoci neznámého emigranta, menševika Dana, spojil s německou rozvědkou.

Obžalovaný Šarangovič V. F. byl v roce 1921 naverbován a vyslán polskou rozvědkou ke špionážní práci v SSSR.

Obviněný G. F. Grinko se v roce 1932 stal špionem německé a polské rozvědky.

Vedoucí představitelé "Pravého trockistického bloku", včetně Rykova a Bucharina, kteří byli v tomto případě obviněni, si byli plně vědomi špionážních vazeb svých členů a všemožně podporovali rozšiřování těchto špionážních vazeb.

Dohodu "Pravého trockistického bloku" se zahraničními zpravodajskými službami usnadňovala i skutečnost, že někteří ze spiklenců obviněných v tomto případě byli provokatéři a agenti carských bezpečnostních služeb.

Jakmile se však tito provokatéři dostali na odpovědná místa v sovětském státě, nikdy se nepřestali bát odhalení svých zločinů proti dělnické třídě, proti věci socialismu. Tito spiklenci, zachvácení neustálým strachem ze svého odhalení, viděli jedinou záchranu ve svržení sovětské moci, v likvidaci sovětského systému, v obnovení moci statkářů a kapitalistů, v jejichž zájmu byli zaprodáni carské gardě a pod jejíž ochranou se jediné mohli cítit mimo nebezpečí.

Obviněný I. A. Zelenskij byl od roku 1911 agentem samarského četnictva. Od té doby Zelenskij pod přezdívkami "Očkastij" a "Salaf" systematicky informoval četnické oddělení o činnosti samarské bolševické organizace a dostával za to pravidelnou měsíční odměnu.

Obviněný Ivanov zahájil svou provokativní činnost v roce 1911, kdy byl naverbován Tulskou gardou a stal se jejím agentem pod přezdívkou "Samarin".

Obviněný Zubarev byl v roce 1908 naverbován carskou policií a spolupracoval s ní pod přezdívkami "Vasilij", "Palin" a "Prochor".

Vyšetřováním bylo zjištěno, že spiklenci k dosažení svých zločinných cílů - svržení sovětské vlády, uchopení moci a znovunastolení kapitalismu v SSSR - na přímý pokyn zahraničních zpravodajských služeb prováděli rozsáhlou špionážní činnost ve prospěch těchto služeb, organizovali a prováděli sabotáže a podvratné akce, aby zajistili zničení SSSR při chystaném útoku na něj ze strany nacistických agresorů, útok nacistických agresorů všemožně provokovali a také organizovali a prováděli řadu teroristických činů.

Většina vůdců "Pravého trockistického bloku" prováděla svou zločinnou činnost na přímý rozkaz Trockého a podle plánů, které byly široce koncipovány a vypracovány v generálních štábech některých zahraničních zemí.

Krestinskij, významný trockistický agent německé rozvědky, při výslechu na prokuratuře SSSR 2. prosince 1937 prohlásil: "Do německé špionážní skupiny jsem se zapojil na přímý rozkaz Trockého, který mi dal pokyn, abych v této věci začal jednat s generálem Sektem...".

Další významný trockista, jeden z vůdců protisovětského trockistického podzemí a aktivní účastník spiknutí, obviněný Rosenholtz, obviněný ze špionáže, poté, co při vyšetřování potvrdil skutečnost dohody Trockého s Reichswehrem, vypověděl

"Moje špionážní činnost začala už v roce 1923, kdy jsem na pokyn Trockého předal řadu tajných informací veliteli Reichswehru Sektovi a náčelníkovi německého generálního štábu Hassemu. Následně mě kontaktoval přímo ... velvyslanec v Sovětském svazu pan N, kterému jsem pravidelně předával informace špionážního charakteru. Po odchodu pana N. jsem pokračoval ve špionáži s novým velvyslancem panem N."

Po fašistickém převratu v Německu nabyla trockistická špionážní činnost ještě širšího a ostře poráženeckého charakteru.

Obžalovaný Bessonov, který se podle vlastního přiznání aktivně účastnil ilegálních jednání trockistů s německými fašistickými, především vojenskými kruhy o společném boji proti SSSR, nejenže osobně jednal o podpoře protisovětského spiknutí s nejbližším Rosenbergovým spolupracovníkem v zahraničněpolitickém oddělení nacistické strany Deitzem, ale věděl i o schůzkách a jednáních L. Trockého. Trockého s Hessem, Niedermayerem a profesorem Haushauerem, s nimiž se Trockij dohodl na podmínkách zmíněných Pjatakovem při procesu s protisovětským Trockým centrem.

Obviněný Krestinskij vypověděl, že při setkání s Trockým v Meranu v říjnu 1933 mu Trockij řekl o nutnosti navázat užší vztahy s japonskou rozvědkou. Tento pokyn od Trockého předal Krestinskij Pjatakovi a dalším vůdcům spiknutí, kteří prostřednictvím obviněného Rakovského a dalších účastníků spiknutí navázali velezrádné styky s představiteli Japonska, kteří se zavázali spiknutí napomáhat.

i slíbili předat sovětské Přímoří Japonsku výměnou za ozbrojenou
i svržení Sovětů.

Obviněný Šarangovič, agent polské rozvědky a jeden z vůdců protisovětské organizace běloruských nacionálních fašistů, přiznal, že tato organizace prováděla svou tajnou činnost nejen podle pokynů pravice a "Pravého trockistického bloku", ale také podle směrnic polské rozvědky.

Obžalovaný Rykov plně potvrdil zrádné vazby mezi pravicí a fašistickým Polskem.

Jak bylo zjištěno vyšetřováním, celá trestná činnost protisovětské pravicové skupiny, která byla součástí "Pravicově-trockistického bloku", dokazuje, že pravičáci byli stejným agentem zahraničního generálního štábu jako ostatní účastníci tohoto spiknutí.

Někteří pravičáci byli také přímo napojeni, jiní prostřednictvím svých spolupracovníků na zahraniční zpravodajské služby, s jejichž pomocí mohli v boji proti Sovětům jediné počítat.

Obviněný Bucharin věděl o Trockého jednání s německými fašisty a stejně jako Trockij připravoval porážku SSSR a odtržení Ukrajiny, Běloruska, Přímoří, Gruzie, Arménie, Ázerbájdžanu a středoasijských republik od SSSR.

Realizací svých zločinných plánů zorganizovali protisovětští spiklenci na přímý příkaz zahraničních fašistických zpravodajských služeb v některých republikách, oblastech a regionech Sovětského svazu rozsáhlou síť podvratných a sabotážních hnízd, která zahrnovala řadu podniků v průmyslu, dopravě, zemědělství a systému obratu zboží.

Uzavřením dohody s fašistickými kruhy o otevření našich front armádám těchto fašistických států během války se členové pravicově-trockistického spiknutí připravovali na podkopání materiálně-technické základny Rudé armády - obranného průmyslu.

Spiklenci doufali, že sérií destruktivních sabotáží, které připravovali, vyhodí do povětří a zničí rozhodující obranné podniky naší socialistické vlasti během války. Byli také připraveni provádět vykojení vojenských železničních vlaků s obrovskými ztrátami na životech.

Rozhodli se ochromit celý hospodářský život země, živit armádu a zásobovat ji výzbrojí.

Vyšetřování ukázalo, že spiklenci již provedli řadu takových podvratných a sabotážních akcí v různých odvětvích národního hospodářství.

Z materiálů vyšetřování a osobních výpovědí obviněných Bucharina, Zubareva, Zelenského a dalších osob bylo zjištěno, že aktivně prováděli výcvik povstaleckého personálu, snažili se pokrýt co nejvíce oblastí Sovětského svazu a že v zájmu maximalizace povstalecké základny navázali vedoucí představitelé spiknutí také kontakty s ilegálně působící organizací Socialistická revoluce.

Bez naděje na svržení sovětského systému metodami špionáže, sabotáží, podvratné činnosti a kulackých povstání se pravicevó trockističtí spiklenci, zachvácení zlobou a nenávistí vůči SSSR, vrhli na přípravu a páchaní teroristických činů proti vedoucím představitelům vlády a KSČ(b).

V návaznosti na rozhodnutí přijatá v této souvislosti spiklenecký blok široce rozvinul organizaci teroristických skupin a praktické přípravy na spáchání teroristických činů proti vedoucím představitelům KSSS(b) a sovětské vládě.

Vyšetřováním bylo zjištěno, že krutá vražda S. M. Kirova, kterou 1. prosince 1934 provedlo leningradské trockisticko-zinověvovské teroristické centrum, byla rovněž provedena z rozhodnutí "Pravého trockistického bloku", jehož členové byli v tomto případě postaveni před soud.

Jak bylo zjištěno předběžným a soudním vyšetřováním v tomto případě, A.M. Gorkij, V.R. Menžinskij a V.V. Kujbyšev se stal obětí teroristických činů provedených na příkaz spojeného centra "Pravo-trockého bloku".

Na základě pokynu nepřítelů lidu L. Trockého přijal "Pravo-trockistický blok" zrušné rozhodnutí zavraždit A. M. Gorkého.

Provedením tohoto rozhodnutí byl pověřen Yagoda.

Jako přímé vykonavatele tohoto zlotřilého plánu angažoval Yagoda doktora L. G. Levina, bývalého domácího lékaře A. M. Gorkého, profesora D. D. Pletněva, tajemníka A. M. Gorkého P. P. Kručkova a jeho tajemníka P. P. Bulanova.

Vraždy sovětských vůdců završily nejodpornější sérii zločinů proti státu, s jejichž pomocí se banda podlých renegátů naší vlasti, provokatérů carské tajné policie, nájemných spolupracovníků cizích zpravodajských služeb, kteří prodávali naši zemi a naši svobodu zahraničním kapitalistům, snažila uskutečnit fašistický plán na svržení sovětského systému a obnovení kapitalismu v naší zemi.

Tyto ohavné zločiny nebyly náhodou ani pro trockisty, ani pro pravici.

Vyšetřováním bylo zjištěno, že již v roce 1918, bezprostředně po Říjnové revoluci, během uzavírání Brestlitevské mírové smlouvy, Bucharin a jeho skupina takzvaných "levicových komunistů" a Trockij a jeho skupina spolu s "levicovými" sociálními revolucionáři zorganizovali spiknutí proti Leninovi jako hlavě sovětské vlády.

Bucharin a další spiklenci, jak vyplývá z materiálů vyšetřování, měli za cíl narušit Brestlitevskou mírovou smlouvu, svrhnout sovětskou vládu, zatknout a zabít Lenina, Stalina a Sverdlova a vytvořit novou vládu z bucharinistů, kteří si pak pro zamaskování říkali "leví komunisté", trockisté a "leví" sociální revolucionáři.

Tento případ projednávalo vojenské kolegium Nejvyššího soudu SSSR v Moskvě ve dnech 2. až 13. března 1938.

Soudil se soud vojenského kolegia: 1) N. K. Bucharin, 2) A. I. Rykov, 3) G. G. Jagoda, 4) N. N. Krestinskij, 5) H. G. Rakovskij, 6) A. P. Rosengolc, 7) V. I. Ivanov, 8) M. A. Černov, 9) G. F. Grinko, 10) I. A. Zelenskij, 11) S. A. Bessonov, 12) Akmal Ikramov, 13) Faizula Chodžajev, 14) Vladimir Šarangovič, 15) Pavel Zubarev, 16) Pavel Bulanov, 17) Leonov, 18) Dmitrij Pletněv, 19) I. Kazakov, 20) Vladimir Maximov-Dikovskij, 21) Pavel Křjučkov - podle čl. 58.1a, 58.2, 58.7, 58.8, 59.9 a 58.11 trestního zákoníku RSFSR a obžalovaní Ivanov, Zelenskij a Zubarev navíc podle čl. 58.13 trestního zákoníku RSFSR.

V procesu byli jako svědci vyslechnuti bývalí vůdci skupiny tzv. levých komunistů: V. N. Jakovlevová, V. V. Osinskij a V. N. Mantěv, a také bývalí členové ústředního výboru "levé" Socialistické revoluční strany B. D. Kamkov a V. A. Karelin, kteří plně potvrdili skutečnosti o zločinné činnosti obviněného Bucharina v roce 1918. Soud si také vyslechl závěry lékařského vyšetření úmrtí A.M. Gorkého, V.V. Kujbyšev a V. R. Menžinskij, jakož i M. A. Peškov. Odborné posudky přednesli profesor D. A. Burmin, čestný vědecký pracovník P. A. Šereševskij, profesor D. M. Rosiský, profesor V. N. Vinogradov a doktor medicíny V. D. Zipalov.

Všichni obžalovaní kromě Levina, Pletněva a Kazakova se vzdali obhajoby.

Obhájcem obviněných Pletněva a Kazakova byl N. V. Kommodov, člen moskevské rady obhájců, a obhájcem obviněného Levina byl I. D. Braude, člen moskevské rady obhájců.

VLASTNOSTI TOHOTO PROCESU

Soudruzi soudci, členové vojenské rady Nejvyššího soudu SSSR!

Když začínám svou obžalobu tohoto případu, který je výjimečným jevem mimořádného společenského a politického významu, rád bych vás nejprve upozornil na některé charakteristické rysy tohoto případu, na některé jeho výjimečné rysy.

Není to poprvé, co Nejvyšší soud naší země projednává případ nejtěžších zločinů proti blahu naší vlasti, proti naší socialistické vlasti - vlasti pracujících celého světa. Ale těžko se mohu mýlit, když řeknu, že je to poprvé, co náš soud musí projednávat takový případ, projednávat případ takových zločinů a takových zvěrstev, jaké se odehrály před vašimi očima, které se odehrály před očima celého světa u tohoto soudu, takových zločinců, jako jsou tito zločinci, kteří před vámi nyní sedí na lavici obžalovaných.

S každým dnem a každou hodinou ukazoval vývoj soudního vyšetřování tohoto případu stále více, stále strašlivěji a hrůzněji řetězec hanebných, bezprecedentních, zvrhlostních zločinů spáchaných obžalovanými, celý ohavný řetězec zvěrstev, před nímž blednou zla nejzatvrzelejších, nejpodlejších, nejbezuzdnějších a nejodpornějších zločinců.

Vskutku, jaký soud ze všech těch, které jsme díky podmínkám třídního boje a zuřivému odporu našich nepřátel vůči věci socialismu v poslední době prožili, se může srovnávat s nynějším soudem v ohavnosti, drzosti a cynismu zločinů spáchaných těmito pány!

V jakém jiném procesu byla s takovou silou a hloubkou odhalena a odhalena pravá podstata těchto zločinů, aby s takovou silou strhla z tváří darebáků jejich zákeřné masky a ukázala celému našemu lidu a všem poctivým lidem na celém světě bestiální tvář mezinárodních lupičů, kteří umně a obratně směřují ruku darebáků proti naší pokojné socialistické práci, která vybudovala novou, šťastnou a radostnou socialistickou společnost dělníků a rolníků!

Už jen z tohoto faktu je zřejmé, že tento proces má obrovský společenský a politický význam, že je to pozoruhodný fenomén a že má historický význam.

Jaký je historický význam tohoto procesu? Jaké jsou jeho vlastnosti?

Historický význam tohoto procesu spočívá především v tom, že bylo s mimořádnou pečlivostí a přesností prokázáno, dokázáno a zjištěno, že pravice, trockisté, menševici, socialističtí revolucionáři, buržoazní nacionalisté a tak dále a tak dále nejsou ničím jiným než bezcharakterní, bezideologickou bandou vrahů, špiónů, záškodníků a sabotérů.

Přesně před rokem soudruh Stalin, když analyzoval nedostatky naší práce a určoval opatření k odstranění trockistů a dalších podrazáků, řekl:

"Dvě slova o škůdcích, sabotérech, špionech atd. Myslím, že je každému jasné, že současní sabotéři a rozvraceči, ať už se maskují pod jakoukoli vlajkou, trockistickou nebo bucharinskou, už dávno nejsou politickým proudem v dělnickém hnutí, že se změnilí v bezcharakterní a bezideologickou bandu profesionálních sabotérů, rozvracečů, špiónů a vrahů. Je jasné, že tito pánové budou muset být nemilosrdně rozdraceni a vykořeneáni jako nepřátelé dělnické třídy, jako zrádci naší vlasti. To je jasné a nevyžaduje další vysvětlení.

Uplynul rok. V tomto procesu vidíme, jak hlubokou pravdu měl soudruh Stalin ve svém hodnocení trockistů a bucharinistů.

Trockisté a bucharinisté, tedy "Pravý trockistický blok", jehož špičky nyní sedí na lavici obžalovaných, nejsou politickou stranou, nejsou politickým proudem, ale bandou zločinců, a to nejen zločinců, ale i zločinců, kteří se zaprodali nepřátelským zpravodajským službám, zločinců, s nimiž i zločinci jednají jako s těmi nejhoršími, nejnižšími, nejopovrženějšími, nejpokleslejšími z pokřivených.

Takzvaný "Pravý trockistický blok" je organizací špiónáže, sabotáže, diverze, politických vražd a prodeje vlasti nepřátelům.

Blok nemá nic ideologického, nic "duchovního", abych tak řekl, nic ideologického. To, co někteří členové tohoto bloku kdysi do jisté míry měli, se už dávno ztratilo, dávno zmizelo, rozpadlo se v páchnoucím, nechutném špiónážním podzemí.

Je pravda, že někteří z obžalovaných, zejména obžalovaný Bucharin, se v tomto procesu mnohokrát snažili zachovat si, jak říkají Francouzi, dobrou tvář ve špatném světle, vypadat jako "ideologičtí" lidé, zakrývat svou gangstersko-kriminální činnost nejrůznějšími filozofickými, ideologickými a podobnými rozhovory.

Bucharin se zde snažil celou noční můru svých ohavných zločinů zredukovat na jakýsi "ideologický postoj", o němž se snažil vést dlouhé a nabubřelé řeči. Bucharin zde hovořil o dělbě práce v této špionážně-násilné organizaci, o některých "programových bodech", o určité "ideologické orientaci", i když - jak dodal - ideologické orientaci na kulaky.

Bucharin se snažil svou vlastní roli v tomto gangu vykreslit jako roli teoretika. Čtvrtý den procesu, kdy již byly plně odhaleny zločinné a špionážní zločiny tohoto takzvaného bloku, neváhal doslova prohlásit následující slova

"Zabýval jsem se především obecnou řídicí a ideologickou stránkou, což samozřejmě nevyklučovalo mé povědomí o praktické stránce věci, ani přijetí řady praktických kroků z mé strany."

Zhodnotme roli tohoto pána, který údajně nemá na starosti všechny druhy zločinů, a to i těch nejodpornějších, ale "problematiku" těchto zločinů, ne organizaci těchto zločinů, ale "ideologickou stránku" tohoto černého byznysu. Zhodnotte roli tohoto pána, který provádí nejzběsilejší sabotážně-podvratnou práci, využívá, jak sám přiznává, všech obtíží sovětské moci, připravuje a kuje černou zradu na své zemi, připravuje porážku své země ve válce proti fašistickým nepřátelům a myslí na to, aby svou zradu zakryl drzími a cynickými řečmi o využití války, která "prognosticky stojí v perspektivě". Važte si role tohoto pána, který žvaní o tom, že Trockij, ober-bandita a anglo-německý špion, už v roce 1932 odhodil, jak zde Bucharin řekl, "levicovou uniformu" a že on, Bucharin, spolu s Rykovem a Tomským vyzbrojil tuto bandu zločinců jejich "ideologií".

Bucharin, chycen za ruku, přistižen při činu, povolává za svědka samotného Hegela, vrhá se do labyrintu lingvistiky, filologie a rétoriky, mumlá nějaká učená slova, jen aby zahladil stopy. On to však nevydrží a ukončí své učenecké blábolení vyznáním:

"Všichni jsme se změnili v zuřivé kontrarevolucionáře, ve zrádce socialistické vlasti, stali jsme se špiony, teroristy, obnoviteli kapitalismu. Stali jsme se zrádci, zločinci, zrádci. Stali jsme se povstaleckou jednotkou, organizovali jsme teroristické skupiny, prováděli sabotáže, chtěli jsme svrhnout sovětskou proletářskou moc."

Bucharin k tomu měl dodat: proměnili jsme se v policejní oddělení japonsko-německé rozvědky, stali jsme se nestydatými obchodníky s vlastí.

Tento blok je zahraniční zpravodajskou agenturou. Členové bloku a jeho vůdci jako Trockij, který zde nesedí na lavici obžalovaných, Bucharin, Rykov, Jagoda, Krestinskij, Rosengoltz a jeho řadoví členové jako Zubarev,

Maximov-Dikovskij a další jsou otroky těchto zpravodajských služeb, jsou otroky svých pánů.

O jakou ideologii, o jakou "problematiku" či "prognostiku", teorii či filozofii se zde může jednat?

Filozofie, za kterou se zde Bucharin snažil skrýt, je jen maskou, která má zakrýt špionáž, zradu.

Bucharinova literární a filozofická cvičení jsou zástěnou, za kterou se Bucharin snaží skrýt před svým případným odhalením.

Filosofie a špionáž, filosofie a sabotáž, filosofie a sabotáž, filosofie a vražda - jako genialita a darebáctví - dvě věci nejdou dohromady!

Nevím o žádném jiném příkladu - toto je vůbec první příklad špiona a vraha, který používá filozofii jako drcené sklo, aby své oběti zamlžil oči, než jí rozbije hlavu psaneckým krumpáčem!

"PRAVICOVĚ-TROCKISTICKÝ BLOK" - AGENT ZAHRANIČNÍCH ZPRAVODAJSKÝCH SLUŽEB.

Historický význam tohoto procesu spočívá především v tom, že do konce odhalil banditskou povahu "pravo-trockého bloku", jeho ideologické vykastrování, odhalil skutečnost, že tento blok - všichni ti pravičáci, trockisté, menševici, SR, buržoazní nacionalisté atd. atd. atd. - všichni jsou námezdními agenty fašistických zpravodajských služeb.

"Pravicově-trockistický blok není politické uskupení, je to parta zpravodajských agentů, agentů zahraničních rozvědek.

To bylo zcela a nezvratně prokázáno. V tom spočívá velký společensko-politický a historický význam tohoto procesu.

"Pravicově-trockistický blok", který nyní sedí na lavici obžalovaných, je - jak ukázal soudní proces - pouze předvojem mezinárodního fašismu, hordou katů a tajných vrahů, s jejichž pomocí fašismus operuje v různých zemích, především ve Španělsku a Číně.

Proto má odhalení "pravicově-trockistického bloku" jako špionážního gangu obrovský význam nejen pro naši socialistickou revoluci, ale i pro celý mezinárodní proletariát. Má obrovský význam pro věc světového míru. Má obrovský význam pro celou lidskou kulturu, pro boj za skutečnou demokracii a svobodu národů, pro boj proti všem a jakýmkoli válečným štváčům, proti všem mezinárodním provokatérům a provokatérkám.

Proto dělnické masy všech zemí světa sledují tento proces s úctou, zejména v zemích, kde lidé vedou hrdinný boj za svobodu proti fašistickému jhu.

Bucharin a Rykov, Jagoda a Bulanov, Krestinskij a Rosengolci, Ikramov, Chodžajev a Šarangovič pod vedením Trockého, pod vedením německé, japonské, polské a dalších zpravodajských služeb konají špinavou práci na příkaz svých pánů nejen u nás, ale i ve Španělsku a v Číně, všude tam, kde probíhá třídní boj pracujícího lidu, kde čestní lidé bojují za skutečnou svobodu, za skutečnou demokracii, za skutečnou lidskou kulturu.

Bucharin a Rykov, Jagoda a Bulanov, Krestinskij a Rosengolci, Ikramov, Šarangovič, Chodžajev a další - to je tatáž pátá kolona, tatáž POUM, tentýž Ku Klux Klan. Jedná se o jeden z oddílů fašistických provokatérů a válečných štváčů působících na mezinárodní scéně.

Porážka této jednotky je velkou službou věci míru, věci demokracie a věci skutečné lidské kultury.

Výjimečná hodnota tohoto procesu se však neomezuje pouze na výše uvedené.

Na lavici obžalovaných nesedí jen tak nějaká protisovětská skupina, agenti nějaké zahraniční zpravodajské služby. Na lavici obžalovaných sedí řada protisovětských skupin, které jsou agenty zpravodajských služeb řady zahraničních států nepřátelských vůči SSSR.

Do tohoto "případu" se zapletly zbytky všech protisovětských sil, skupiny organizací, čtyři zahraniční zpravodajské služby - japonská, německá, polská a britská - a samozřejmě i všechny ostatní zahraniční zpravodajské služby, které s nimi udržují přátelské, tzv. operativní styky, jak alespoň přesně zjistilo soudní vyšetřování.

Pokud jde o Trockého, jeho spojení s gestapem bylo vyčerpávajícím způsobem prokázáno již při procesech s Trockého-Zinovjevovým teroristickým centrem v srpnu 1936 a s protisovětským Trockého centrem v lednu 1937. Nyní je prokázáno, že Trockij byl od roku 1926 ve spojení s britskou zpravodajskou službou. Obviněný Rakovskij o tom přesně vypověděl - a je to prokázáno. Celý blok v čele s Trockým se skládal jen z cizích špiónů a carských gardistů.

Bucharin a Rykov byli prostřednictvím svých spolupracovníků napojeni na řadu zahraničních zpravodajských služeb, kterým systematicky sloužili.

Berry se jako mouchy hemžil německými, japonskými a polskými špióny, které nejen kryl, jak zde sám přiznal, ale jejichž prostřednictvím prováděl špiónážní činnost, předával tajné vládní materiály zpravodajským službám, prodával a zrazoval naši zemi těmto cizím zpravodajským službám.

Krestinskij je podle vlastního přiznání německým špiónem od roku 1921.

Zjistilo se, že Rosenholtz, jeden z vůdců trockistického podzemí, zahájil špiónážní činnost pro německý generální štáb, jak sám přiznal, v roce 1923, a pro britskou rozvědku, jak se k tomuto zločinu rovněž přiznal, v roce 1926.

Rakovskij, jeden z nejbližších a nejdůvěrnějších Trockého mužů, byl podle vlastního svědectví od roku 1924 agentem britské zpravodajské služby a od roku 1934 agentem japonské rozvědky.

Černov - špionážní činnost pro Německo zahájil podle vlastního svědectví v roce 1928, když se z iniciativy a za pomoci neznámého emigranta, menševika Dana, spojil s německou rozvědkou.

Sharangowicz byl v roce 1921 naverbován a vyslán polskou rozvědkou jako špion SSSR.

Grinko se podle vlastních slov stal špionem německé a polské rozvědky v roce 1932 a již předtím udržoval špionážní styky s těmito zpravodajskými službami, zejména s polskou zpravodajskou službou.

Ikramov a Chodžajev prostřednictvím svých kurbašů pracují pod Bucharinovým vedením na navázání spojení s rezidenty britské rozvědky, na jejichž posílení na sovětských středoasijských hranicích usilovně pracoval známý zpravodajský agent a dobrodruh Lawrence.

Pak přicházejí provokatéři a agenti carské bezpečnosti - Zelenskij, Zubarev a Ivanov. Ivanov je také anglický špion.

Přidáme-li k této společnosti skupinu travičů-vrahů Levina, Pletněva, Kazakova, Kručkova, Maksimova-Dikovského a další s nimi spojené, pak se morální a politický charakter tohoto bloku a každého z jeho členů vyjasní do krajnosti.

Proto můžeme říci - tady je smradlavá hromada lidské spodiny, která se nezastaví před ničím, ničeho se nebojí, je připravena na všechno - vyhazovat do vzduchu továrny a vlaky, zabíjet dobytek, kazit chleba, vraždit, špiclovat a zradit.

Právě všechny tyto vlastnosti, zločinné i morální, učinily z pravičáků a trockistů tak cenný materiál pro provokace, podněcování války a nejodpornější fašistické činy. Nikdo se neumí maskovat tak jako oni. Nikdo neovládá dovednost cynického podrazáctví do takové míry jako oni.

Podlá, zrádná a banditská činnost Bucharinů, Jagodů, Krestinských, Rykovů a dalších pravdoláskářů je nyní odhalena před celým světem. Prodávali vlast, obchodovali s vojenskými tajemstvími její obrany, byli špiony, sabotéry, škůdci, vrahy, zloději - a to vše proto, aby pomohli fašistickým vládám svrhnout sovětskou vládu, svrhnout moc dělníků a rolníků, obnovit moc kapitalistů a statkářů, rozparcelovat zemi sovětského lidu, odtrhnout národní republiky a udělat z nich kolonie imperialistů.

Takový byl rozkaz jejich pánů a oni ho plnili, jak nejlépe uměli, a dělali, co mohli.

Ze všech sil se snažili zapálit náš domov ze čtyř stran, spěchali otevřít brány nepříteli, aby se zmocnili moci, byť za cenu židovské zrady, aby zničili plody hrdinné práce našeho lidu při budování nové, socialistické společnosti, aby vrátili moc statkářům a kapitalistům, pro které tito zrádci neúnavně pracovali.

Takoví jsou tito lidé, takové jsou jejich plány a výpočty, takové jsou jejich hanebné a odporné zločiny.

Obžalovaný Bucharin se zde chlubil, že to byli právě oni, pravíkoví kapitalističtí podržtaškové, kdo vyzbrojil trockismus "duchovními" zbraněmi teorie restaurace kapitalismu.

O jaké "teorii" mluví Bucharin, tento zatvrzelý politruk a jeden z největších organizátorů zahraniční špionáže proti SSSR?

Bucharin utíká před přiznáním viny jako čert před kadidlem. Bucharin zde svou vinu popírá.

Ale jakou cenu má jeho popírání tohoto zločinu ve světle jeho přiznání viny za další nejzávažnější zločiny, které s tímto zločinem organicky souvisejí?

Jakou cenu má toto popírání ve světle důkazů, které máme proti Bucharinovi?

Připomenu jen, že na ranním zasedání 7. března byli Bucharin a Rykov plně obviněni ze špionážních vazeb a špionážní činnosti ve prospěch německé a polské rozvědky. Krátce připomenu dialog s Rykovem na dopolední schůzce 7. března. Při vyšetřování Rykov uvedl, že:

"Červiakov byl v Bělorusku mimořádně aktivní. Ve vztazích s Poláky on a ti, kteří s ním byli spojeni v ilegální činnosti, vyvodili z této naší směrnice všechny praktické důsledky."

Rykov to potvrdil i u soudu. Státní zástupce se ho u soudu zeptal:

"Cherviakoff a lidé s vámi spojení měli tedy systematické spojení s Poláky?"

Rykov: Ano.

Otázka: Jaká je souvislost?

Rykov: Bylo tu i špionážní spojení.

Otázka: Existovalo v části vaší organizace špionážní spojení s Poláky na základě vaší směrnice?

Rykov: Samozřejmě.

Včetně Bucharina?

Rykov: Samozřejmě.

Otázka: Podíleli jste se na tom s Bucharinem?

Rykov: Rozhodně.

Otázka: Takže jste byli špioni?

Rykov (mlčí).

Otázka: A organizátoři špionáže?

Rykov: Nejsem o nic lepší než špion.

Otázka: Byli jste organizátoři špionáže, byli jste špioni?

Rykov: Dalo by se říct, že ano.

A Bucharin za těchto podmínek mluví o jakési "teorii" a snaží se "teoreticky" vysvětlit běh věcí, které přivedly pravici do tábora zapřisáhlých nepřátel sovětské moci a sovětského lidu... Tato vysvětlení není třeba hledat v Bucharinově "teorii". Je třeba je hledat v Bucharinových zločinech, i když byly maskovány jakousi "teorií".

Právě ony, tyto zločiny, vysvětlují skutečný běh věcí, skutečnou logiku událostí a bojů, které postavily tvář v tvář dva světy, dva bloky - blok zrádců, nájemníků zahraničního kapitálu, odhalený a rozdrčený nyní hněvem a silou velké sovětské země, blok zrádců zahrnutý věčným opovržením, hanbou a zatracením milionů mas pracujícího lidu na celém světě, - a blok sovětských vlastenců, velkých a nepřemožitelných v lásce k vlasti, kteří obstáli v nejedné historické bitvě s nepřáteli, připravených pod vedením komunistické strany a velkého Stalina dát drtivý odpor každému nepříteli za jakýchkoli podmínek, kdykoli a kdekoli se objeví, bez ohledu na zradu, bez ohledu na zradu.

Význam tohoto procesu je samozřejmě dán i poučením, které si z něj my všichni vlastenci sovětské země musíme nevyhnutelně vzít.

Naše vlast prožívá štěstí socialistického vítězství, štěstí a radost z práce osvobozené od kapitalistického jha.

Dvacet let stál sovětský stát, socialistický stát dělníků a rolníků, jako nezničitelná skála.

Dvacet let se ve velké zemi vítězného socialismu koná hrdinská práce na vytvoření nového společenského a státního řádu, který by byl osvobozen od vykořisťování, od bídy a utrpení milionů lidí zotročených jhem kapitalismu téměř ve všech ostatních zemích světa.

Po dvacet let byla přátelská práce mnoha národů sdružených v bratrském Svazu sovětských socialistických republik, vybudovaném géniem vůdců socialistické revoluce Lenina a Stalina, vytrvalá a houževnatá.

Během těchto dvaceti let se z kdysi chudé a slabé země stala země bohatá a mocná, země silná a neporazitelná.

Během těchto dvaceti let se ruský stát stal státem socialistickým.

Na mimořádném VIII. všesvazovém sjezdu sovětů, který přijal velkou stalinskou ústavu, soudruh Stalin řekl:

"Naše sovětská společnost dosáhla toho, že již v podstatě realizovala socialismus, vytvořila socialistický řád, tj. realizovala to, co marxisté

jinak nazývají první nebo nejnižší fázi komunismu. To znamená, že v naší zemi již byla realizována první fáze komunismu, socialismus. Základním principem této fáze komunismu je, jak víte, vzorec: "Od každého podle jeho schopností, každému podle jeho práce".

Během těchto dvaceti let bylo v naší zemi pod vedením strany Lenina Stalina definitivně zničeno vykořisťování člověka člověkem, socialistické vlastnictví bylo definitivně ustanoveno jako pevný základ naší sovětské společnosti.

Za těchto dvacet let se zásadně změnila celá tvář naší země, která se stala nejbohatší a nejmocnější proletářskou mocností.

"V důsledku všech těchto změn v národním hospodářství SSSR," říká soudruh Stalin, "máme nyní nové, socialistické hospodářství, které nezná krize ani nezaměstnanost, které nezná bídu ani zkázu a které dává svým občanům všechny možnosti pro blahobytný a kulturní život.

Socialismus vstoupil do života našeho lidu, socialismus v naší zemi zvítězil. A není síly na světě, která by mohla snížit význam a velikost tohoto socialistického vítězství. A to navzdory všem obtížím, které nám stály a stále stojí v cestě. A to navzdory všem snahám nám nepřátelských zahraničních států a zastaralých a odumírajících zbytků vykořisťovatelských tříd v naší zemi zdržovat pokrokový rozvoj naší společnosti, brzdit naše socialistické úspěchy, mařit naši mírovou a tvůrčí práci na budování socialismu v SSSR.

Bez nadsázky lze říci, že za posledních 20 let sovětské historie náš stát a náš lid nepoznal jediný rok, jediný měsíc nebo den, kdy by na nás nezaútočili nepřátelé - zákeřní, zákeřní, krutí, mstící se za své porážky z rukou našich dělníků a rolníků, mstící se za "ztracený ráj" své hospodářské a politické nadvlády.

Od prvních dnů Velké říjnové revoluce až po zářné dny největší historické epochy, éry stalinské ústavy, neunikla mladá Republika sovětů palbě třídního útoku vykořisťovatelů a jejich nesčetných agentů - trockistů, menševiků, SR, bucharinistů, zinovjevovců, musavatistů, dašnaků, gruzínských, uzbeckých a jiných nacionalistů, černokošiláčů, bělogvardějců, kadetů, popů, kulaků atd, atd.

Tento proces nám znovu připomněl, a to s nebývalou silou a dojemností, že proti sobě stojí dva světy jako nesmiřitelní a smrtelní nepřátelé - svět kapitalismu a svět socialismu.

Logika třídních rozporů a třídního boje nutí zbytky vykořisťovatelských tříd v SSSR a vykořisťovatelské třídy mimo SSSR stále zuřivěji útočit na dělnický stát, který dláždí širokou cestu k lepšímu, novému životu pro pracující a utlačované národy celého světa.

Na nebezpečí, které pro věc socialismu v SSSR představuje kapitalistické prostředí, nás opakovaně upozorňovali naši učitelé Lenin a Stalin.

Na 8. sjezdu RČP(b) v březnu 1919 Lenin řekl:

"Žijeme nejen ve státě, ale i v soustavě států, a existence sovětské republiky vedle imperialistických států je na dlouhou dobu nemyslitelná. Nakonec zvítězí buď jeden, nebo druhý. A dokud k tomu nedojde, je série nejstrašnějších střetů mezi Sovětskou republikou a buržoazními státy nevyhnutelná." [6] "Musíme mít na paměti," učil Lenin, "že z každé invaze jsme vždy na pokraji." [7]

Soudruh Stalin nám onehdy znovu připomněl kapitalistické prostředí.

Vskutku," napsal soudruh Stalin ve své historické odpovědi soudruhu Ivanovovi, "bylo by směšné a pošetilé zavírat oči před skutečností kapitalistického prostředí a myslet si, že se naši vnější nepřátelé, jako jsou fašisté, nepokusí příležitostně zahájit vojenský útok na SSSR. To si mohou myslet jen zaslepení chvástaloové nebo skrytí nepřátelé, kteří chtějí uspat lid. Neméně směšné by bylo popírat, že v případě sebemenšího úspěchu vojenské intervence by se interventů pokusili zničit sovětský systém v obsazených oblastech a obnovit buržoazní systém. Cožpak Děnikin nebo Kolčak neobnovili buržoazní pořádek v oblastech, které obsadili? V čem jsou fašisté lepší než Děnikin nebo Kolčak? Popírat nebezpečí vojenské intervence a pokusů o obnovu v kapitalistickém prostředí mohou jen sekerníci nebo skrytí nepřátelé, kteří chtějí své nepřátelství zakrýt chvástáním a snaží se demobilizovat lid.

Naši nepřátelé již řadu let doufají v úspěch intervence tím, že organizují a povzbuzují různé protisovětské skupiny uvnitř SSSR k boji proti sovětské moci a doufají, že s jejich pomocí uskuteční svůj loupeživý plán.

Celá historie buržoazní kontrarevoluce v SSSR je spojena s aktivními pokusy nejreakčnějších kruhů mezinárodní buržoazie svrhnout sovětskou moc. Ani jedno vážné spiknutí proti sovětské moci v SSSR se neobešlo bez přímé a neaktivnější účasti zahraničních kapitalistů a armády.

V roce 1921 nás Lenin varoval: "Jsme obklopeni světovou buržoazií, která střeží každý okamžik váhání, aby přivedla zpět 'své', aby obnovila statkáře a buržoazii." [8].

Soudruh Stalin neúnavně připomíná nebezpečí kapitalistického prostředí, dokazuje, že... "odpor zastaralých tříd naší země neprobíhá izolovaně od vnějšího světa, ale setkává se s podporou kapitalistického prostředí" (Otázky leninismu, 10. vyd., s. 386).

Není právě tohle ta slavná šachtická aféra, kde hlavním dirigentem byli polsko-francouzsko-němečtí kapitalisté, kteří se spojili se sabotéry v boji proti SSSR?

Nebyli polský továrník Dworzanczyk, francouzští akcionáři Sancet, Remaud a Burov, německá AEG a vojenské síly několika kapitalistických zemí podporující první, druhou a třetí, všichni strůjci šachtického spiknutí, které mělo v roce 1928 spolu se zahraničním generálním štábem prolít krev na našem území?

Není právě tohle ten slavný případ "Promparty", kde vedle Ramzina a Charnovského hráli první housle také bílí emigranti Rjabušinskij a generál Lukomskij, britský zpravodajský důstojník plukovník Lawrence a francouzský

generál Joinville, známý účastník severní intervence v roce 1919 a vojenský atašé za Kolčaka?

Je známo, že členové strany Šachta a P o l i š se nejen zabývali sabotážemi a přípravou sabotážních akcí pro případ války, ale systematicky prováděli špionážní práci, a jak ukázal případ "Promparty", Ramzin dokonce zorganizoval pro tuto špionážní práci zvláštní komisi, v jejímž čele stál škůdce profesor Osadčej, tehdejší místopředseda Gosplanu. V programu "Promparty" byla pozornost zaměřena na sabotáže v Moskvě, Leningradě, na Donbasu a na Urale, a to vyhazováním mostů do povětří, poškozováním železnic, vyhazováním elektráren do povětří a zastavováním závodů a továren. Cožpak o ďábelské práci cizích rozvědek v naší zemi nesvědčí také případ britských inženýrů Thorntona, Macdonalda a dalších, agentů zpravodajské služby, kteří byli odhaleni v roce 1933, organizátorů sabotáží a podvratné činnosti v některých našich elektrárnách, mužů, kteří připravovali pevnosti pro nadcházející intervenci?

Nejsou to konečně nedávné procesy z let 1936-1937, které odhalily zrádné zločiny trockistických, zinovjevských a dalších protisovětských gangů špionů a teroristů, kteří sloužili zahraniční policejní gardě a stali se jejími špiony a agenty podvratné činnosti a terorismu? Ano, ano, hrůzné zločiny těchto gangsterských band, vyhlazených rozsudky našeho sovětského soudu, o tom hovoří zcela přesvědčivě.

Proces se Zinovjevem a Kameněvem, proces s Pjatakovem a Radkem, proces se skupinou vojenských zrádců Tuchačevským, Jakirem a dalšími dokázaly, že nepřátelé nemyslí na "plíživé pronikání do socialismu", jak hlásali obvinění Bucharin, Rykov a další, aby zakryli svou podlou, zrádnou práci, že nepřátelé sáhli po těch nejkrajnějších, nejbrutálnějších prostředcích boje.

To plně dokazuje i současný soudní proces, jehož hlavními "hrdiny" jsou organizátoři a inspirátoři "Pravicově-trockistického bloku", kteří byli odhaleni jako zavilí nepřátelé socialismu, naší vlasti a našeho lidu.

Proto význam tohoto procesu dalece přesahuje běžný, takřikajíc kriminální rámec a nabývá skutečně velkého historického významu.

Tento proces shrnuje boj proti Leninově-Stalinově straně a sovětskému státu vedený lidmi, kteří, jak s mimořádnou jasností a přesvědčivostí prokázalo soudní vyšetřování, celý svůj život prožili pod maskou, kteří tento boj zahájili dávno před současností, kteří pod rouškou hlasitých provokativních frází nesloužili revoluci a proletariátu, ale kontrarevoluci a buržoazii, kteří klamali stranu a sovětskou moc, aby mohli pohodlněji konat své černé vlastizrádné dílo a zůstali déle neodhaleni.

Podlým zločincům se díky lsti, pokrytectví a dvojsmyslnosti podařilo až donedávna odložit hodinu svého odhalení. Tato hodina však přišla a zločinci byli odhaleni, plně a zcela demaskováni.

Ve světle skutečností zjištěných v tomto procesu se celá zločinná činnost trockistů a bucharinistů, kteří pod obrátným maskováním skrývali svou

pravou tvář zapřísáhlých nepřátel sovětského lidu, stává jasnou a pochopitelnou...

Maska byla stržena. Jejich skutečná tvář, jejich skutečná identita je nyní všem jasná. Jejich hanebné činy jsou každému jasné stejně jako jejich bídný, hanebný osud.

Procesy se Zinovjevem-Kameněvem a Pjatakovem-Radkem dovršily odhalení trockisticko-zinovjevovské sebranky jako zběsilé a bezcharakterní bandy sabotérů, rozvracečů, špiónů a vrahů, jednajících podle pokynů zpravodajských služeb cizích zemí.

Proces z roku 1937, v němž na lavici obžalovaných usedli trockističtí atamani Pjatak, Radek, Sokolnikov a další, odhalil politickou platformu trockistů, přestože ji před lidmi tvrdošíjně skrývali.

A jak by neukryli tuto platformu, utkanou ze zrady, podrazů a perfidnosti, podřízenou jedinému úkolu - zajistit svržení sovětské moci a restauraci kapitalismu v SSSR.

Současný proces ukázal, že tento takzvaný "program" okopírovali trockisté zprava, jak se obžalovaný Bucharin chlubil u soudu.

Současný proces nyní plně a zcela odhalil jako fašistické agenty nejen trockisty, ale i bucharinisty, kteří se dlouhou dobu obratně maskovali, obratně se vyhýbali odhalení jako vrazi, špióni a provokatéři.

Všem je nyní jasné, co jsou pravičáci, kteří stejně jako trockisté dávno přestali být politickým hnutím a stali se stejně jako trockismus zběsilou a bezostyšnou bandou zločinců.

Nyní konečně vyšel najevo celý proces jejich přeměny v kontrarevoluční bandu, který byl nastíněn již dávno a byl naší stranou a soudruhem Stalinem osobně opakovaně odhalen.

U zločinů obviněného Bucharina v roce 1918 se ještě zastavíme; nyní se o nich zmíníme jen proto, abychom si ve světle těchto zločinů lépe a jasněji představili cestu této transformace.

Vskutku, začal-li Bucharin v roce 1918 se spiknutím proti Leninovi jako hlavě sovětského státu, vztáhl-li v roce 1918 zločineckou ruku na Lenina, mohl skončit jinak, než skončil nyní na této neslavné lavici obžalovaných, čekající na přísný, ale spravedlivý soud sovětského lidu, který nyní vyslovuje toto nenávistné jméno s prokletím!

Mohl snad Bucharin, který začínal se znakharovskou "teorií" o mírovém začlenění kulaků do socialismu, který vedl posledních deset let podzemní boj proti straně a sovětskému lidu, skončit svou politickou kariéru jinak, než ji končí tím, že se tváří a předstírá i nyní, na prahu své, možná poslední, hodiny smrti!

Nebylo náhodou, že Bucharin, Rykov, Jagoda a další pravičáci uzavřeli s trockisty špiónážní blok. Na tom, že se takový blok vytvořil a nakonec v

roce 1932 vznikl, není nic nečekaného - celý vývoj vztahů mezi pravicí a trockisty, kteří jsou v podstatě variantami téhož jevu, k němu směřoval.

Na XVI. sjezdu strany v roce 1930 soudruh Stalin, odhalující dualitu trockismu, poukázal na to, že tato dualita "... vysvětluje skutečnost, že trockismus (tato kapitulace pod maskou - A. V.) obvykle korunuje své "zběsilé" útoky proti pravičáckým vyhýbačům blokem vůči nim, jako u kapitulací bez masky.

Trockisté a pravičáci jsou kapitulanti. Někteří jsou kapitulanti pod maskou hysterických provokativních "revolučních" frází, jiní jsou kapitulanti bez masky.

Na 17. stranické konferenci soudruh Molotov ve zprávě o druhé pětiletce ukázal naprostou spřízněnost duší pravice a trockistů. Trockisté vystupují proti první pětiletce s pomlouvačnými protinázory. Pravičáci s nimi byli v opozici, když proti stalinské pětiletce postavili Rykovovu dvouletku.

Trockisté pomlouvají růst kulackých živlů a závislost státní ekonomiky v SSSR na nich. Den co den pravice piští, že "hlavním zdrojem chleba budou ještě dlouho jednotlivá hospodářství rolníků (tj. kulacká hospodářství. - A.V.), a proto buďte s útokem na kulaky v klidu".

Trockisté pomlouvačně syčí o "thermidoru", tedy o zhroucení naší revoluce. Pravice kvičí a opakuje, že naše továrny a závody mohou brzy ovládnout bělogvardějci. Je pravda, že pravice se s trockisty občas poprala, ale jak už ukázal soudruh Stalin, šlo o "kohoutí zápasy", které "pravicovní vybíječi obvykle korunovali zákulisním jednáním s trockisty o bloku s nimi" (Otázky leninismu, 10. vyd., s. 421).

A tak tomu bylo rok co rok, po celou dobu naší revoluce, po celou dobu existence sovětského státu.

Co vysvětluje tuto příbuznost mezi postoji trockistů a pravice, jejich neustálou vzájemnou gravitaci, neustálé hledání bloků a nakonec i existenci těchto bloků v různých fázích jejich boje proti straně, sovětskému státu a socialistické výstavbě?

To lze samozřejmě vysvětlit především společnou sociální základnou trockistů a pravice. Vysvětluje se to tím, že jak trockisté, tak pravice odrážejí tlak kapitalistických živlů, které se brání úspěchům socialismu a které nehodlají v klidu a míru opustit dějinnou scénu.

Je to proto, že, jak nyní víme, oba jednali na příkaz stejných pánů, kteří seděli v generálních štábech a zpravodajských službách cizích zemí nepřátelských vůči SSSR.

Trockisté a bucharinisté se již před lety ocitli v táboře kontrarevoluce. Trockisté a pravice se již léta stávají panoši buržoazní kontrarevoluce. Trockisté a pravice již léta dodávají kontrarevoluční buržoazii zbraně k boji proti sovětskému státu. Trockisté a pravice dělají stejnou černou zradu.

Jedná se o skutečnosti, které nyní nabývají nového významu ve světle okolností, které byly nyní s naprostou jistotou zjištěny v rámci soudního vyšetřování tohoto případu.

Fakta zcela nezpochybnitelně potvrzují jak nevyhnutelnost a přirozenost bloku vytvořeného pravicí a trockisty, tak přeměnu tohoto bloku v agenturu zahraničních fašistických zpravodajských služeb.

JAK PRAVICOVÍ TROCKISTÉ BOJOVALI PROTI LENINOVÍ A VĚCI SOCIALISMU

Jak trockisté a zinovjevovci bojovali proti Leninovi, proti socialismu, proti hrdinnému úsilí proletářské revoluce vybudovat v SSSR novou, socialistickou společnost, ukázaly s vyčerpávající úplností dva předchozí procesy na příkladu Pjatakova, Zinovjeva, Kameněva, Radka, Smirnova a dalších.

Nyní bych rád připomněl některé skutečnosti, které z tohoto hlediska charakterizují postavení a chování některých hrdinů tohoto procesu, především obžalovaných Bucharina a Rykova.

Bucharin se, jak jsem již řekl, rád prezentuje jako teoretik, a ještě raději jako marxista, a ještě raději jako ortodoxní. A jak se věci mají ve skutečnosti, je vidět ze stručného historického přehledu Bucharinových protistranických projevů z let 1909 až 1936 včetně.

Několik stručných odkazů:

1909 r. - Bucharin se hlásí k otzovismu.

1914-1917. (období imperialistické války) - Bucharin je "levicový komunista", popírá minimalistický program, bojuje proti Leninovi.

1914 r. - Realizuje plán vydávat vlastní noviny a staví je do kontrastu s bolševickým, leninským tiskem.

Jaro 1915. - Bucharin je trockista. Na konferenci v Bernu se staví proti heslu občanské války, prosazuje jednotu s trockisticko-menševickým Naším slovem. Lenin píše článek "O národní hrdosti Velkorusů", Bucharin jej interpretuje jako projev sociálního patriotismu.

Podzim 1915. - Bucharin odmítá právo národů na sebeurčení.

Únor 1916. - Bucharin se solidarizuje s poloanarchistickým programem nizozemských levicových sociálních demokratů.

V roce 1916. Bucharin vystupuje v časopise Youth International s anarchistickými, protileninskými názory na otázku státu, proti diktatuře proletariátu.

Ve Světové ekonomice a imperialismu (1915) Bucharin otevřeně hájil trockistickou tezi, že rozptýlené akce proletariátu jednotlivých zemí nemohou zvítězit. Jinými slovy, Bucharin odkládal socialismus, jak řekl Lenin, "až do řeckého kalendáře", tedy "nikdy", [9]. Vladimír Iljič o něm v roce 1916 napsal, že Bucharin je "1) důvěřivý k pomluvám a 2) ďábelsky nestálý v politice." [10]

"Válka," napsal Lenin, "ho přivedla k pol oanarchistickým myšlenkám. Na schůzi, na níž byly přijaty bernské rezoluce (jaro 1915), přednesl teze... - vrchol směšnosti; hanebné; pol oanarchistické".

Jak jsem již řekl, Bucharin v roce 1916 v časopise Youth International rozvíjel anarchosyndikalistické myšlenky o zásadním nepřátelství proletariátu vůči státu, o explozi jakéhokoli státu.

Následně, rok po Leninově smrti, Bucharin bezostyšně prohlásil, že to nebyl on, Bucharin, ale Lenin, kdo se v tomto bodě mýlil.

1916-1917. - Bucharin spolu s Trockým vydává trockistické noviny Nový svět (New York), v nichž popírá možnost vítězství socialismu v jedné zemi.

1917 r. - Na VI. sjezdu strany Bucharin hovoří o trockistickém plánu. V říjnových dnech znovu a znovu obhajuje nemožnost vítězství socialismu v Rusku.

1918 r. - Bucharin je vůdcem "levicového komunismu". Tato epizoda je u soudu řešena s velkou pečlivostí.

11. V říjnu 1918 Bucharin na plénu Mossovetu prohlašuje, že jeho "levý komunismus" je chybný. "Svého času jsem byl proti brestlitevskému míru, ale nikdy jsem neobhajoval jeho rozbití, jak to dělali 'levicoví' sociální revolucionáři. Nyní musím čestně a otevřeně přiznat, že my, odpůrci brestlitevského míru, jsme se mýlili - Lenin měl pravdu." Víme, že Bucharin musel u soudu přiznat, že ve skutečnosti aktivně bojoval za rozbití brestlitevského míru.

1919 - VIII. sjezd strany - Bucharin se opět staví proti uznání práva národů na sebeurčení.

Následují IX. a X. sjezd strany, kde Bucharin vždy vede "svou" linii proti straně, proti Leninovi, proti Stalinovi.

V roce 1921 Bucharin zaujímá nárazníkovou pozici v Trockého zájmu a zrádně rozněcuje diskusi tím, že do ní lije "nárazníkový parafín", jak to vyjádřil Lenin.

V protileninské frakci stojí Bucharin spolu se Serebrjakovem, Radkem, Krestinským, Pjatakovem a dalšími trockisty.

Konec roku 1920. - Začátek roku 1921 - probíhá debata o odborech. Země se připravuje na přechod k nové hospodářské politice. Bucharin vystupuje jako "nárazník", pak zcela přechází na Trockého pozici. Na 10. kongresu prohlašuje, že "republika visí na vlásce".

V roce 1922 Lenin udeří Bucharina za jeho pokus o narušení monopolu zahraničního obchodu. Lenin Bucharina přímo odhaluje jako zastávce spekulantů, maloburžoazie, jako obhájce zájmů kulacké vrchnosti proti průmyslovému proletariátu[11].

V roce 1923 Bucharin v Pravdě v článku nazvaném "Pryč s frakcionářstvím" hovoří o chybách Trockého a ohlušujícím způsobem o "řadě dalších soudruhů", o sobě mlčí.

V letech 1923 až 1924. Bucharin blokuje Kameněva a Zinovjeva proti soudruhu Stalinovi. V předvečer diskuse Bucharin přináší článek, v němž zastřeně hlásá teorii o přerodu kulaků v socialismus.

1925 r. - Bucharinovo kulacké heslo "Zbohatni". Je pravda, že Bucharin ve své knize Caesarismus pod maskou revoluce a na XIV. sjezdu strany přiznal falešnost tohoto hesla, ale zde u soudu Bucharin přiznal, že toto "pokání" nebylo ničím jiným než taktickým manévrem, podvodem.

1928 - Bucharin na plénu ústředního výboru strany prohlašuje, že se stranou nemá žádné názorové rozpory, a současně jedná a uzavírá tajnou dohodu s Kameněvem. Píše Poznámky ekonoma.

1929 - Bucharin v Pravdě prohlašuje, že jeho názory jsou mylné. "Uvědomujeme si tyto chyby a budeme se snažit společně s celou stranou vést rozhodný boj proti všem odchylkám." Nyní u soudu prokázal, že i to byl taktický manévr a že i tehdy, v roce 1929, lhal. V té době se totiž formovala podzemní organizace, která se postavila proti sovětské moci.

Abych nebyl bezdůvodný, připomenu svědectví Bucharina, Rykova a nakonec Ivanova, jak Bucharin podněcoval boj na severním Kavkaze, jak prostřednictvím svého žáka a spojky v tomto oboru Slepko organizoval kulacké povstání proti sovětské moci, jak poslal Jakovenku na Sibiř, jak se jim všem podařilo vyvolat kulacké povstání v Bijském okrese a na dalších místech. Připomínám, že ve stejné době Bucharin v tisku řekl: "Vynaložme veškeré úsilí, abychom společně s celou stranou vedli rozhodný boj proti všem úchylkám." Ležel tu i Bucharin.

15. prosince 1929 Bucharin publikuje v Pravdě článek, na jehož konci vyjmenovává a odsuzuje své chyby. Zároveň vede tajné rozhovory s Kameněvem.

Současně, jak sám nyní přiznal, vyslal spolu s Rykovem Slepko na severní Kavkaz a Jakovenko na Sibiř, aby tam vyvolali povstání kulaků proti sovětským úřadům. Bucharin u soudu přiznal, že to byli oni, kdo tehdy podněcoval taková a taková kulacká povstání.

Jak se tehdy Bucharin zachoval?

Bucharin s pokryteckou rouškou světce, skrývající se za maskou upřímnosti, začal hned na začátku boje provádět podle intriky, frakční, tajné machinace proti straně a jejímu vedení. Vytvořil blok s nejhoršími, nemaskovanými nepřáteli bolševismu, kteří právě v listopadu 1927 vystoupili proti sovětské moci protisovětskou demonstrací v ulicích Moskvy a Leningradu.

V roce 1930. Bucharin znovu předkládá Ústřednímu výboru prohlášení a přiznává své chyby. Bucharin prohlašuje: "Jednoznačně odsuzuji všechny pokusy o jednotu strany, jakoukoli frakční práci, pokusy o skrytý boj s vedením strany, skrytou obhajobu jiné politické linie, než je linie strany." A ve skutečnosti, jak jste slyšeli z Bucharinovy výpovědi, právě v té době jednal se Semenovem o zorganizování teroristického činu proti vedoucím představitelům naší strany a vlády.

V lednu 1933 Bucharin na společném plénu Ústředního výboru a Ústředního výboru VKP(b) (Pravda, č. 14) pronese projev, v němž požaduje "přísnou odplatu proti seskupení A.P. Smirnova", mluví o jeho "pravicově oportunistickém, naprosto nesprávném obecném politickém postoji", o jeho "vině před stranou, jejím vedením, před ústředním výborem strany, před dělnickou třídou a zemí", mluví o Tomském a Rykovovi jako o svých "bývalých spolupracovnících ve vedení pravicové opozice". Obecně "kritizuje" své "bývalé" názory.

A ve skutečnosti to byl první rok vzniku "Pravého trockistického bloku", který pokračoval v plnění takových úkolů, jako byl teror, špionáž, sabotáže, diverze, zrada vlasti a vyobcování národních republik ze SSSR.

Začátek roku 1934 - 17. sjezd strany - Bucharinův projev, v němž schvaluje "nemilosrdnou porážku veškeré opozice a pravicové opozice jako hlavního nebezpečí, tj. právě té frakce, k níž jsem kdysi patřil".

A mezitím mobilizuje všechny své síly, aby posílil zločinecké akce své skupiny, která se již stala skupinou skutečných špionů, vrahů a vyzvědačů.

Počátek roku 1936 - Bucharin v článku v Izvěstijích nazývá ruský lid "národem Oblomovů". Ve vydání listu Izvěstija ze 14. února 1936 Bucharin prohlašuje tento výrok za nesprávný ("Špatný výrok", nad kterým "vyjadřuji hlubokou lítost").

Takový je Bucharin - tato pokrytecká, prolhaná, lstivá povaha. Tento zbožný, dravý a úctyhodně zlý muž je, jak řekl Maxim Gorkij o jedné z postav v galerii Ex-muži, "zatracenou směsicí lišky a prasete".

Ostatní nejsou o nic lepší - také "hrdinové".

Obžalovaný Rykov. Před vstupem do bolševické strany byl Rykov členem Jednotné strany sociálních demokratů a sociálních revolucionářů v Saratově.

1909-1911. Rykov je napůl trockista, napůl likvidátor. Na dubnové konferenci se Rykov a Kameněv vyslovují pro sjednocení "živých sil" revoluční demokracie, tj. pro spojení se sociálními revolucionáři a menševiky.

V říjnu 1917 Rykov spolu s Kameněvem a Zinovjevem přeběhl.

V prosinci 1917. Rykov poukazuje na křehkost sovětské moci a říká, že "čistě bolševickou moc nelze udržet v zaostalé zemi, dokud v Evropě neproběhla socialistická revoluce".

V roce 1920. Rykov a Saprónov se staví proti Leninovi a podporují kolegiální.

Rykov je proti Leninovu plánu GOELRO, zabředl do filistovského "realismu", zabředl do rutiny (jak o něm tehdy Leninovi napsal soudruh Stalin).

A pak? Pak 1928, 1929, 1932 - bloky, centra, spiknutí, zrada.

Ostatní obžalovaní na tom nejsou o nic lépe.

Zde je starý trockista a německý špión Krestinskij, který začal svou zrádnou kariéru ještě za života Vladimíra Iljiče Lenina. Krestinskij předává špiónážní informace německé rozvědce a dostává od německého Reichswehru 250 000 marek ročně ve zlatě za podzemní trockistickou práci.

Zde je stejný typ mistra trockisty Rosenholtze, který byl od roku 1923 německým špiónem a od roku 1926 anglickým špiónem.

Ten byl spolu s Trockým, Pjatakovem, Jagodou, Bucharinem a Rykovem hlavním strážcem tohoto bloku, tohoto "centra moci" všech protisovětských fašistických sil v naší zemi.

SPIKNUTÍ PROTI LENINOVÍ V ROCE 1918

Považuji za nutné se krátce zastavit u okolností spiknutí proti Vladimíru Leninovi v roce 1918, které se zde odehrálo.

Jak při předběžném vyšetřování, tak při soudním procesu se Bucharin všemožně snažil vyhnout roku 1918, vyhnout se odpovědnosti před dějinami, před dělnickou třídou, před celým poctivým lidstvem za zrádný zločin, který Bucharin spolu s "levými" a pravými sociálními revolucionáři, spolu s Trockým a jeho skupinou zorganizoval a částečně provedl.

Bucharin v říjnu 1918 hanebně lhal a zřekl se "komunistické levice". Bucharin hanebně lhal i v roce 1924, když pod tlakem poodhrnul roušku, která před námi zakrývala skutečnou pravdu o tomto těžkém a strašlivém zločinu.

Bucharin například v roce 1924 lhal, když popíral existenci bloku mezi ním a "levicovými" socialistickými revolucionáři v roce 1918.

Bucharin ani zde u soudu nemluví pravdu a snaží se popřít skutečnosti, které zde potvrdila řada svědků.

Tato fakta jsou přitom nesmírně důležitá jak z hlediska konečného odhalení Bucharinovy zrádcovské tváře, tak z hlediska co nejúplnějšího a

nejsprávnějšího pochopení veškeré pozdější zločinné činnosti Bucharina a jeho kompliců - bucharinovců.

Je třeba si připomenout fakta, situaci a podmínky roku 1918, abychom docenili hloubku pekelného zločinu Trockého a Bucharina proti revoluci, hloubku jejich zrady...!

Tato fakta samozřejmě, soudruzi spravedliví, patří dnes už z velké části historii, ale vrhají plné světlo na otázku, která nás zajímá, která zajímá mnohé a zejména ty, kteří ještě nejsou ve svých znalostech o Bucharinovi a protisovětských skupinách tak sofistikovaní, - jak se to mohlo stát, Bucharin a Rykov, kteří se tolik let prezentovali jako stoupenci socialismu, jako stoupenci socialistického boje, se ocitli v řadách nejhorších nepřátel sovětské moci, v řadách zrádců a zaprodanců revoluce, sovětského lidu a vlasti!

Tyto skutečnosti, které již pokryl prach archivů, nyní znovu ožívají ve světle současného procesu a začínají znovu promlouvat plným hlasem, hlasem žalobce, který se dožaduje odpovědnosti, když ne před trestním soudem, který je vázán promlčecí lhůtou, tak alespoň před soudem historie, který nezná promlčení, který nezná ani slitování!

1918. Mladá sovětská republika napíná všechny své síly, aby překonala obrovské obtíže, které jí stojí v cestě k nastolení a upevnění vítězství socialistické revoluce.

Země byla poté doslova vržena do prachu. Musela být povýšena na novou, větší historickou výzvu, než jakou kdy předtím poznala jakákoli dělnická revoluce.

"Lenin řekl: "Z období triumfálního pochodu jsme měli přejít do období nesmírně těžkých a obtížných poměrů, z nichž slova a nablýskaná hesla, jakkoli by byla líbivá, nepostačí, neboť v naší strádající zemi jsme měli neuvěřitelně unavenou masu, která dospěla do stavu, kdy v žádném případě nebylo možné pokračovat v boji, která byla rozdrčena třemi lety bolestné války tak dokonale, že se stala ve válce nepoužitelnou.

Za těchto podmínek byl boj za mír bojem za celou budoucnost proletářské revoluce, jejíž osud byl doslova v sázce.

Za těchto okolností se otázka války a míru v podstatě omezovala na jedinou otázku - být či nebýt sovětskou mocí, sovětským státem, sovětskou zemí.

Leninova geniální strategie vyřešila tuto otázku pozitivně. Historie potvrdila správnost tohoto rozhodnutí. Bylo v něm uvedeno: "Být".

Leninismus učí nejen umění útoku, ale také umění ústupu.

"...Nemůžete," napsal Lenin, "zvítězit, aniž byste se naučili správně útočit a správně ustupovat." [13]

Soudruh Stalin na toto téma řekl:

"Cílem takové strategie je získat čas, rozložit nepřítele a shromáždit síly pro ofenzivu. Za příklad této strategie lze považovat uzavření brestlitevského míru, který dal straně možnost získat čas, využít střetů v imperialistickém táboře, rozložit nepřítele, udržet rolnictvo a shromáždit síly k přípravě ofenzivy proti Kolčakovi a Děnikinovi"[14].

Tato geniální strategie Lenina a Stalina se plně vyplatila. Zachránil nové Rusko a sovětskou moc před hrozícím zánikem.

V roce 1924 soudruh Stalin při této příležitosti vzpomínal:

"Nyní i poslední hlupák vidí," řekl Lenin tři roky po brestlitevském míru, "že 'brestlitevský mír' byl ústupkem, který nás posílil a rozdrobil síly mezinárodního imperialismu." [15]

Je známo, že Trockij, Bucharin a jejich stoupenci vynaložili veškeré úsilí, aby Brestlitevskou mírovou smlouvu podkopali.

Trockij a "levicoví" sociální revolucionáři se při jednání s generálem Hoffmannem chovali jako provokatéři. "Leví komunisté" v čele s Bucharinem se bouřili proti mírové politice sovětské vlády vedené Leninem, Stalinem a Sverdlovem a požadovali přerušení jednání a vyhlášení "revoluční války".

Bucharinisté a trockisté se svými štvavými a vlastně provokativními projevy a hesly snažili svrhnout naši stranu z leninské cesty.

"Ani mír, ani válka", "Svatá válka proti světové buržoazii" - všechna tato a podobná provokativní hesla trockistů, bucharinů a dalších měla jediný cíl," jak řekl soudruh Vorošilov ve svém projevu k 20. výročí Rudé armády a námořního loďstva, - Dovést naši zemi do ozbrojeného střetu s imperialisty v době, kdy sovětská moc ještě neměla vlastní silnou armádu, a tím zlikvidovat sovětskou moc a uvolnit cestu k vítězství buržoazie a úplné restauraci kapitalismu v naší zemi.

Bucharinistům se v této otázce zatím daří skrývat před historií pravdu.

Již při předběžném vyšetřování se Bucharin ve své výpovědi z 2. června 1937 snažil zakrýt skutečnou povahu svého boje v období brestlitevské mírové smlouvy proti Leninovi jako hlavě sovětského státu.

Bucharin se pokusil tuto otázku obejít tím, že se, jak bylo jeho zvykem, vyvlékl z obecných abstraktních argumentů o tom, že prý "nepochopil", že "nejkonkrétnější z konkrétních otázek o 'mušiku' je právě otázka poskytnutí 'oddechu' masám, a nahradil živé potřeby okamžiku obecnými literárními argumenty o tom, že je třeba bránit proletářskou vlast".

Bucharinovi se jeho trik nepodařil. Vyšetřování mu na jeho trik neskočilo. Naopak, vyšetřování Bucharina odhalilo a usvědčilo ho z něčeho mnohem závažnějšího než z nějakého "obecného literárního uvažování".

Vyšetřováním bylo zjištěno, a já považuji za nutné vám to, soudruzi soudci, v plném rozsahu připomenout, že v roce 1918, bezprostředně po Říjnové revoluci, v době brestlitevské mírové smlouvy, Bucharin a jeho skupina takzvaných "levých komunistů" a Trockij a jeho skupina spolu s

"levými" sociálními revolucionáři zorganizovali spiknutí proti Leninovi jako hlavě sovětské vlády.

Bucharin a další spiklenci, jak vyplývá z materiálů vyšetřování, měli za cíl narušit Brestlitevskou mírovou smlouvu, svrhnout sovětskou vládu, zatknout a zabít Lenina, Stalina a Sverdlova a vytvořit novou vládu z Bucharinových komunistů, kteří si pak pro zamaskování říkali "leví komunisté", trockisté a "leví" sociální revolucionáři.

Během vyšetřování byla Bucharinovi předložena fakta a bylo provedeno pět konfrontací. Obžalovaný Bucharin pak připomněl něco závažnějšího než "obecné literární uvažování". Bucharin připomněl například takovou skutečnost, jako bylo vytvoření bloku s "levými" socialistickými revolucionáři v roce 1918 za účelem boje proti sovětské vládě, takovou skutečnost, jako bylo přímé spiknutí proti sovětské moci, taková příprava na zatčení Lenina, zatčení Stalina, zatčení Sverdlova.

To vše Bucharin, jak si jistě vzpomínáte, přiznal. Přiznal to však "s pískotem".

Pamatujeme si svědky, kteří předstoupili před soud, dobře si pamatujeme jejich výpovědi, viděli jsme je, slyšeli jsme je. Vzpomínáme si, jak jejich slova dopadala těžkým olovem na hlavu Bucharina, inspirátora provokačního boje proti leninskému Sovětu lidových komisařů, Bucharina, organizátora, jak jasně prokázalo soudní vyšetřování, spiknutí a vzpoury proti sovětskému státu, strůjce vraždy vůdců sovětské vlády, soudruhů Lenina, Stalina a Sverdlova.

Na základě těchto údajů mám všechny důvody tvrdit, že toto vše bylo přesně zjištěno, že toto vše bylo dostatečně zjištěno, dostatečně prokázáno.

Dovolte mi, abych se krátce zastavil u důkazů, které podporují správnost tohoto závěru. Připomeňte si zde svědectví Kamkova. Kamkov je jedním z nejvýznamnějších představitelů Ústředního výboru "levé" socialistické revoluční strany, Kamkov vypověděl, že v roce 1918 měl s Bucharinem rozhovor o otázce brestlitevské mírové smlouvy, že boj podle Bucharina nabýval v této otázce mimořádně ostrých forem. Bucharin sdělil Kamkovovi, že v řadách "levicových komunistů" se diskutuje o vytvoření nové vlády. Přitom, řekl Kamkov, Bucharin označil Pjatakova za možného kandidáta na vedení nové vlády a řekl, že samotná změna vlády je myslitelná zatčením celé sovětské vlády v čele s Leninem.

Bucharin to nepopíral. Je pravda, že zde řekl něco o tom, že byl zatčen "na 24 hodin". To však není vážné. Již v roce 1924 Bucharin sám v listu Pravda vysvětlil, jak reálný a vážný byl plán na zatčení Vladimíra Iljiče Lenina. Bucharin však plán na zavraždění našich vůdců popírá.

Jaké důkazy předložil na svou obhajobu v této věci? Žádné, kromě holého popírání. Zde ho odsoudil Jakovlev, zde ho odsoudil Osinskij, zde ho odsoudil Mantěv, zde ho odsoudil Karelin, v nejpodstatnější části otázky ho odsoudil i Kamkov, neboť, jak si vzpomínáte, Bucharin se dále snažil postavit otázku svého zatčení tak, aby se zdálo, že iniciativa nevychází od něj, ale od Kamkova, od "levicových" sociálních revolucionářů. Kamkov zde potvrdil, že iniciativa vzešla od Bucharina. Já však souhlasím s tím,

že je obě sladím, protože iniciativa zjevně vzešla od obou. To vysvětluje tvrdý boj, který tito lidé vedli proti sovětské vládě, Leninovi a jeho spolupracovníkům, soudruhům Stalinovi a Sverdlovovi.

Bucharin to popírá. Nemotivované popírání však opravdu nelze brát jako argument, zvláště když toto popírání odporuje samotné logice věci.

Kdyby tato skutečnost - plán na zabití Lenina, Stalina a Sverdlova - neexistovala, proč by o ní mluvili Karelin, Jakovleva, Osinskij a Mantěv, lidé, kteří nemají zájem na tom, aby si byli vědomi tak hanebné a tak strašné skutečnosti, tak odporného zločinu proti vlasti. Mezitím podle Karelinova svědectví Bucharin hovořil přímo o fyzické likvidaci Lenina a Stalina. Jakovlevová také říká:

"Bucharin mi rozvinul myšlenku, že politický boj nabývá stále ostřejších forem a že věc nelze omezit na pouhou politickou formulaci nedůvěry ústřednímu výboru strany. Bucharin prohlásil, že je nevyhnutelné, aby došlo ke změně vedení, a že se jedná o zatčení Lenina, Stalina a Sverdlova, nebo dokonce o jejich fyzickou likvidaci" (svazek 44, str. 77).

Osinski to potvrdil, stejně jako Mantsev. Bucharin nebyl sám. Trockij, jak jsme nyní zjistili, s ním sdílel stejný postoj,

roli ve spiknutí proti Leninovi v roce 1918 máme v tomto procesu dectví, včetně svědectví samotného Bucharina.

"V té době," vypověděl obžalovaný Bucharin, "se znovu objevila myšlenka na převrat a zatčení Lenina, Stalina a Sverdlova jako určujících postav strany a sovětského vedení, tentokrát z iniciativy Trockého, který se zřejmě - tak se domnívám - dozvěděl o návrhu 'levých' sociálních revolucionářů od Pjatakova" (svazek 5, s. 124).

Bucharin větu nedokončí, zůstává věrný své taktice polovičního uznání.

Existují však dva svědci, Jakovleva a Mantsev, kteří rovněž hovoří s přesností, jež nenechává pochybovat o spravedlnosti a správnosti jejich výpovědí.

Nestačí tato fakta k tomu, abychom mohli říci, že spiknutí bucharinistů, trockistů a "levicových" socialistických revolucionářů v roce 1918 proti Leninovi, Stalinovi a Sverdlovovi bylo plně prokázáno.

Existenci tohoto spiknutí přiznal sám Bucharin, sám Bucharin přiznal existenci plánu na zatčení Lenina, Stalina a Sverdlova. Bucharin popírá pouze plán zavraždit Lenina, Stalina a Sverdlova. Nicméně první doznání obžalovaného Bucharina o plánu převratu, o plánu na jeho zatčení, je v podstatě potvrzeno tím, co následuje. Bucharin skutečně přiznal, že spolu se svou skupinou "levicových komunistů", s Trockým a jeho skupinou a s "levicovými" sociálními revolucionáři zosnoval násilné svržení sovětské vlády v čele s Leninem, Stalinem a Sverdlovem a dokonce i Leninovo, Stalinovo a Sverdlovovo zatčení.

Ale ví Bucharin, co znamená násilné svržení? Ví Bucharin, co znamená zatýkání spojené s úkolem násilného svržení? Ví Bucharin, že lidé, kteří jdou za násilným svržením a násilným zatčením, jdou za násilím, jdou za vraždou?!

Násilné svržení spíše předpokládá, než vylučuje, formu násilí, jako je fyzická destrukce. Bucharin přiznává násilné svržení, fyzickou likvidaci popírá. Je to zjevně nepravdivé, je to zjevně směšné, je to zjevně nelogické. Bucharin je však v takové pozici, že po něm logiku nelze požadovat.

Fakta zjištěná v procesu hovoří autoritativněji a přesvědčivěji, než se zdá a než si Bucharin přeje věřit. Je pravda, že Bucharin toho nyní řekl o něco více než například v roce 1924, ale neřekl všechno. Není to poprvé, co Bucharin takto jednal. V roce 1924 Bucharin o tomto hanebném zločinu něco řekl, ale jen něco.

V roce 1938 je Bucharin, přitlačený ke zdi, nucen říci o této skutečnosti více. Kdybychom chtěli posoudit míru Bucharinovy falešnosti, jezuitismu a pokrytectví, stačilo by porovnat text dopisu, který uveřejnil v Pravdě v roce 1924, s tím, co řekl při předběžném vyšetřování. V tomto dopise zamlčel řadu skutečností, neřekl, že došlo ke spiknutí, neřekl, že došlo k přímému spolčení mezi jeho skupinou a Trockým, nemluvil nejen o zabití Lenina, ale také Stalina a Sverdlova. To je nyní odhaleno. Nyní je to

odhaleno, je to otevřené, je to zjištěno, je to vyhlášeno celému světu, navzdory Bucharinově vůli, přes veškerý jeho odpor k zjištění této skutečnosti. Bucharin přiznal, a i tehdy, jak jste viděli u soudu, jen napůl, protože neměl kam jít, že v roce 1918 Bucharin prohlásil sovětskou moc za formální a navrhl její zrušení.

Lenin odhaluje zrůdnost této Bucharinovy "teze" a poukazuje mimo jiné na historický příklad Francie z roku 1793. Nejlepší lidé těchto zemí si v těžkých časech své vlasti nezoufali, ale "...Podepsali mírové smlouvy těžší, krutější, hanebnější, tísnivější než brestlitevská smlouva, dokázali vyčkat a pak, snášeli jeho dobyvatele, znovu bojovali, znovu padli pod útlakem dobyvatele, podepsali hanebnější a nejhanebnější mírové smlouvy, znovu povstali a nakonec byli osvobozeni (ne bez využití neshod mezi mocnějšími konkurenty-dobyvateli)"[16].

Byli to však ti nejlepší lidé ve své zemi, nikoli zrádci a provokatéři, jakými se ukázali být takzvaní "levicoví komunisté" a jejich přátelé z podzemí.

K tomu však bylo třeba, jak učil Lenin, milovat svou vlast a svůj lid, ne se jím vysmívat jako Bucharin a jeho panoši, kteří se vzbouřili proti Leninovi, jenž vyzýval k lásce a úctě ke svému lidu.

Vyšetřování prokázalo, že Bucharin a Trockij v roce 1918 vytvořili blok se sociálními revolucionáři, aby společně bojovali proti sovětské vládě, v jejímž čele tehdy stáli Lenin, Stalin a Sverdlov, že připravovali ozbrojené povstání, že se chystali Lenina, Stalina a Sverdlova zatknout a zavraždit. Bylo to prokázáno, nebo ne?

Prokázáno v plném rozsahu. Prokázáno Bucharinovým vlastním svěděním a svěděním Jakovleva a Karelina, Kamkova, Mantěva a Osinského.

Bucharin přípravu vraždy popírá, ale jak ji popírá? Chtěl bych vás, kolegové soudci, požádat, abyste si v jednací síni prohlédli protokoly z příslušných zasedání našeho soudního vyšetřování, abyste si jasně připomněli Bucharinův způsob popírání této skutečnosti.

Toto je rozhovor. Bucharin přiznává, že byl jedním z organizátorů tohoto spiknutí.

Ptají se ho: Mluvil jste otevřeně o zatčení Lenina, Stalina a Sverdlova?

"Bucharin: Mluvil se o zatčení, ale ne o fyzické likvidaci. Bylo to v době, která nepředcházela Brestlitevskému míru, ale až po něm. V tomto období jsem měl jeden rozhovor s Pjatakovem, když se objevili Karelín a Kamkov a řekli, že navrhuji sestavit novou vládu.

Otázka: Kdy se to stalo?

Bucharin: To bylo před Brestlitevskou mírovou smlouvou. Navrhli sestavit vládu zatčením Lenina na 24 hodin.

Otázka: Můžeme tedy říci, že jste před Brestlitevským mírem jednal s "levicovými" sociálními revolucionáři Karelinem a Kamkovem o vytvoření nové vlády, tedy o svržení vlády, v jejímž čele stál předtím Lenin?

Bucharin: Proběhl rozhovor.

Otázka: O Leninově zatčení?

Bucharin: Byli to členové SR, kdo promluvil.

Otázka: Podle vás sociální revolucionáři mluvili o Leninově zatčení, ale svědkyně Jakovlevová tvrdí, že Bucharin také mluvil o Leninově zatčení.

Bucharin: Ona to zaměňuje s jinou otázkou, tvrdí, že rozhovor proběhl před uzavřením Brestlitevské mírové smlouvy.

Otázka: Ptám se: Před uzavřením brestlitevské mírové dohody se jednalo se sociálními revolucionáři o zatčení Lenina?

Bucharin: Ano.

Na začátku tedy mluvili členové SR, pak Bucharin ukázal, že se rozhovor uskutečnil, a sám ho vedl.

"Otázka: Probíhala jednání i po brestlitevské mírové dohodě?

Bucharin: Byly.

Otázka: O čem?

Bucharin: O politických kontaktech.

Otázka: A co to zatčení?

Bucharin: A co se týče zatčení.

Otázka: Který?

Bucharin: Lenin, Stalin a Sverdlov.

Otázka: Také na 24 hodin?

Bucharin: Tato formulace se tehdy nepoužívala."

Jak vidíte, dříve to bylo 24 hodin, nyní už to není 24 hodin. Tehdy šlo jen o Lenina, ale nyní se ukazuje, že šlo o Lenina, Stalina a Sverdlova.

"Otázka: Jak zatknout, za co?

Bucharin: Za účelem sestavení nové vlády.

Otázka: Co udělat se zatčenými?"

Bucharin spěchá: "O fyzické likvidaci se nemluvílo". Ale ještě jsem se ho na to nezeptal.

"Otázka: Když je vláda svržena a zatčena, jsou použity násilné prostředky?

Bucharin: Ano.

Otázka: Chtěl jste při zatýkání použít násilné prostředky? Je to tak správně, nebo ne?

Bucharin: Přesně tak.

Otázka: Ale jakým násilným způsobem? Zjistili jste to s jistotou?

Bucharin: Ne, to jsme neudělali.

Otázka: Takže bylo rozhodnuto tak, jak to okolnosti dovozovaly a nařizovaly?

Bucharin: Ano, naprosto správně.

Otázka: Mohou vám okolnosti přikázat jednat velmi rozhodně?

Bucharin: Ano.

Důsledek je jednoduchý - cílem bylo svrhnout vládu, zatknout vládu - Lenina, Stalina, Sverdlova, uplatnit všechna opatření, která si okolnosti a situace boje vedeného ve jménu svržení vlády vyžadají. Boj byl ve své nejostřejší podobě, a protože se nemluvílo - pokud přijmete Bucharinův názor, jak řekl - o vraždě, pak samotný fakt, samotný úkol svrhnout vládu, samotná potřeba zatknout vůdce vlády, kterou si spiklenci vytkli za cíl svrhnout, zcela přirozeně říká, že nemohli popřít a odmítnout vraždu vůdců, zamýšlenou vraždu.

Celá logika událostí, smysl tohoto boje, prudkost atmosféry, v níž se tento boj odehrával, ostrost samotné otázky - zda má být brestlitevský mír, tj. Ať už to měla být sovětská země, země, která budovala socialistickou společnost, nebo ať už to neměl být brestlitevský mír, ať už to neměla být sovětská země, kterou jako "formální" zemi měli předat k porážce nepřítele, - to vše říkalo se vši vážností, že šlo o skutečný boj, který je v takových případech vždy spojen s nevyhnutelným použitím prostředku, jehož výsledkem je smrt, vražda. Proto říkám: pro mě ne z hlediska kriminalistiky, protože teď, 20 let po spáchání tohoto zločinu, neobviňujeme Bucharina samostatně, ale je to relevantní, abychom posoudili souvislost, která existuje mezi spikleneckou činností vraha a kontrarevolucionáře Bucharina a jeho kompliců a tím, co dělali následně. To vše je důležité proto, abychom ukázali, že Bucharin ani nyní, v otázce historického zájmu a významu, není schopen a ochoten přiznat všechny zločiny, kterých se skutečně dopustil proti sovětské zemi, proti sovětské moci a proti sovětskému lidu. Bucharin v roce 1924 na toto téma napsal:

"Považoval jsem za svou stranickou povinnost říci - ve chvíli ostrého frakčního boje - o návrhu 'levicových' sociálních revolucionářů, abych

paralyzoval ono idylické zamlčování brestlitevských událostí, které praktikovali soudruzi v opozici...".

Jde o zatčení Lenina, o svržení sovětské moci. Bucharin tak v roce 1924 přiznal, že to bylo v době tvrdého boje.

A kromě toho:

"Brestovské časy ve straně vykreslovali jako 'vrchol demokracie'. Vím velmi dobře, že to bylo období, kdy byla strana na pokraji rozpadu a celá země na pokraji zkázy.

Mohou se za těchto podmínek, za podmínek zuřivého boje lidé, kteří jdou zatknout Lenina, zatknout Stalina a Sverdlova, vůdce naší strany a vlády, zastavit před možností zničit své odpůrce, zabít naše vůdce? Je to nesourodé, s ničím to nesouvisí. Jde o politiku neříkat pravdu až do konce, což se mi zdá, že je zde plně odhaleno výpověďmi svědků a samotnou logikou historických událostí, které se v té době vyvíjely.

Hrůzný zločin, který se odehrál 30. srpna 1918, byl nyní zcela objasněn. Mám na mysli atentát na Vladimíra Lenina, který 30. srpna 1918 spáchal socialistický terorista Kaplan. Ze svědectví Karelin a jistého Osinského můžeme soudit, jak byl tento atentát vlastně organizován. Karelin zde uvedl, že po dvacet let se dělalo vše pro to, aby se tento strašný zločin utajil, aby se neodhalil jeho pravý a skutečný obsah a smysl. Karelin zde tvrdil, že otázku teroristického činu proti Leninovi v roce 1918 nenastolil nikdo jiný než Bucharin. Karelin tvrdil, že Prošjan o tom informoval členy ústředního výboru "levicové" Socialistické revoluční strany. Karelin tvrdil, že "tento druh požadavku 'levicových komunistů', vyslovený jejich vůdcem Bucharinem, sehrál svou roli ve smyslu urychlení teroristického činu proti Leninovi, spáchaného ústředním výborem Pravé socialistické revoluční strany. Tento ohavný zločin je skutečností.

Osinski ze Stukovových slov vypověděl, že on - Stukov - byl stejného názoru, měl stejnou představu o zločinu z 30. srpna 1918.

"Na konci roku 1918. Stukov," ukázal zde Osinskij, "který byl spolu s Bucharinem spojen se sociálními revolucionáři, mi řekl, že výstřel, který na Lenina vypálil pravicově socialistický Fania Kaplan, nebyl jen na příkaz pravicově socialistického vedení, ale byl přímým vyústěním opatření, jimiž chtěl blok v pravý čas fyzicky zničit Lenina, Stalina a Sverdlova" (sv. 44, s. 89).

Toto svědectví vypovídá o podlém, zrádném a ďábelském díle, které Bucharin, tento zjevný pokrytec a jezuita, prováděl.

Na závěr popisu Bucharinova chování a Bucharina samotného je třeba říci, že tento člověk svým pokrytectvím a lstivostí předčil nejzákeřnější, nejzvrůdnější zločiny, jaké kdy lidská historie poznala. Zde se u soudu ukázal v celé své kráse.

Sledovali jsme Bucharinův politický život krok za krokem, rok za rokem.

Kolikrát už Bucharin přísahal na Leninovo jméno, aby nyní ještě lépe podvedl a zradil stranu, zemi i věc socialismu.

Kolikrát se Bucharin dotkl velkého učitele polibkem jidášského zrádce!

Bucharin připomíná Basila Šujského a Jidáše Iškariotského, který zradil úderem obočí.

A zvyky Nikolaje Ivanoviče Bucharina se přesně podobají zvykům Vasilije Ivanoviče Šujského, jak nám ho líčí slavný spisovatel Ostrovskij:

"Vasilij Světlý je Ivanovič,

Ať začnete s čímkoli, všechno je s ním svaté!

Podvodné záměry budou

Nebo viditelná překážka,

A podívej se na něj, jak vzdychá s nevrlým obličejem.

A říká: "Svatá věc, bratři....!"

Stejně tak Bucharin - sabotáž, sabotáž, špionáž, vražda, ale tváří se pokorně, tiše, téměř svatě, a jako by z úst Nikolaje Ivanoviče zazněla pokorná slova Vasilije Ivanoviče Šujského: "Svatá práce, bratři!".

Zde je vrchol obludného pokrytectví, zrady, jezuitismu a nelidské podlosti.

ŠPIONI, ZRÁDCI, KAPITALISTIČTÍ RESTAURÁTOŘI.

Soudní vyšetřování zcela jasně odhalilo a prokázalo, že "Pravý trockistický blok" byl skutečným agentem zpravodajských služeb některých cizích států, které prostřednictvím tohoto bloku, prostřednictvím této konspirační skupiny prováděly špionáž, sabotáže, podvratnou činnost, teror a podkopávaly vojenskou moc SSSR, že se tento "pravice-trockistický blok" snaží vyprovokovat vojenský útok těchto států na SSSR s cílem svrhnout socialistický řád existující v SSSR, obnovit v SSSR kapitalismus a buržoazní moc, rozdělit SSSR a odcizit se mu ve prospěch výše uvedených států Ukrajiny, Běloruska, Střední Asie, Gruzie, Arménie, Ázerbájdžánu a Přímoří.

Během tohoto vyšetřování bylo zjištěno, že blok měl své skutečné pány v osobě Trockého a zahraničních zpravodajských služeb, že veškerá jeho

zločinná činnost probíhala pod přímým dohledem a podle plánů vypracovaných v generálních štábech Japonska, Německa a Polska.

Zde je Černovovo svědectví. Černov kontaktuje policii, respektive prostřednictvím policejního úředníka v Berlíně, s Obergausem. Obergaus, říká Černov, mi řekl, že německá rozvědka podniká příslušné kroky ke svržení sovětské moci. A dále se obrací k Černovovi: "Tady se považujete za opozici v Sovětském svazu, musíte se sjednotit v organizační sílu. Pokud chcete převzít moc, nestyďte se za metody boje." Pokud jde o metody boje, Obergaus navrhl, aby byly pravicové síly napojeny na německou rozvědku. Řekl, že celá organizace pravice by mohla sloužit cílům německé rozvědky.

Zde, u soudu, na otázku, kdo byli páni, Černov odpověděl: "Kromě Rykova a německé rozvědky nikdo. Není snad jasné, že organizace takzvaného "Pravého trockistického bloku" nebyla ničím jiným než expoziturou některých zahraničních zpravodajských služeb.

Obžalovaný Šarangovič zde plně potvrdil své spojení s polským generálním štábem. Potvrdil, že jako šéf místní běloruské buržoazně-nacionalistické podzemní organizace se rozhodl sloužit zájmům polské rozvědky a polského generálního štábu. Mluvil o tom, že byl jménem jistého konzula požádán, aby navázal úzké styky s řadou lidí z vedení národně-fašistické organizace v Bělorusku, včetně Benka. Řekl, že byl požádán, aby předával různé druhy informací, které potřebovala polská rozvědka, že byl pověřen, aby tak úzce komunikoval s polským generálním štábem, aby se polský generální štáb mohl ve své práci proti sovětskému státu spolehnout na tuto podlou bandu zrádců z běloruské nacionálně-fašistické organizace.

Hlavní cíle této organizace? Sám Šarangovič je stručně definoval: svržení sovětské moci a obnovení kapitalismu, odtržení Běloruska od Sovětského svazu v případě války s fašistickými státy. Pro dosažení tohoto cíle bylo podle něj zdůrazněno, že je třeba navázat úzké vztahy s polským generálním štábem. To byl jeden z hlavních cílů, který sledovala buržoazně-nacionalistická organizace v Bělorusku podle pokynů centra "Pravého trockistického bloku". Kdo to potřeboval? Potřebovala to zpravodajská služba P o l i s t i c e , potřeboval to generální štáb P o l i s t i c e , který doufal, že si zajistí úspěch s touto nebezpečnou "pátou kolonou" na sovětském území, byť malou a stále v jeho rukou.

Proto zde Rykow správně uvedl, že běloruská organizace pravice byla v podstatě expoziturou polského generálního štábu. Rykow nám zde řekl, že věděl o Karachanových jednáních s německými fašisty již v roce 1933, že němečtí fašisté se dívali, jak se zde obžalovaný Rykow vyjádřil, s naprostou dobrou vůlí na možnost nástupu pravice k moci a že slibovali tento nástup přivítat a všemožně podporovat.

Vstřícnost německé rozvědky byla samozřejmě diktována výhradně zájmy této zpravodajské služby: vždyť pravice a její organizace jsou fašistickým exponentem. Se skupinou zrádců v rukou, na které se spoléhal, mohl německý fašismus bezbolestněji uskutečnit svůj loupeživý plán vojenské intervence v SSSR. A úkoly? Úkoly nejsou jen ty, o kterých mluvil Sharangovich. Rykow nám zde jasně naznačil další velmi charakteristický rys, který prozrazuje, že "Pravý trockistický blok" je agentem některých zahraničních

zpravodajských služeb. Na otázku o rozdělení SSSR, odtržení řady republik od SSSR, když se ptal "bylo také úkolem připravit předmostí pro nacisty k útoku na SSSR a zajistit jim vítězství?", odpověděl: "Ne. - Rykov odpověděl: "Ano, o tom není pochyb.

Je zcela zřejmé, že úkol připravit předmostí pro útok na SSSR a zajistit vítězství nad SSSR v případě tohoto útoku byl německými, polskými a dalšími zpravodajskými službami zadán "Pravému-trockému bloku" jako přímému agentovi fašistických zpravodajských služeb. To ukazuje, že Černov má pravdu, když svědčí o tom, že skutečným pánem "Pravého trockistického bloku" byly kromě Trockého skutečně zpravodajské služby některých zahraničních zemí.

Nakonec si vzpomeneme na Krestinského svědectví. Jako myš chycená do pastičky na myši se během procesu snažil přebíhat ze strany na stranu a hledal možné únikové cesty, ale ukázalo se, že je to beznadějně. Krestinskij přiznal, že v letech 1920-1921 na příkaz Trockého jednal on, Krestinskij, spolu s dalšími trockisty s generálem Sektem a německým Reichswehrem, prodával za 250 tisíc marek ročně špionážní informace německému generálnímu štábu a zajišťoval německým vojenským zpravodajcům neomezený přístup do SSSR.

O co jiného tedy šlo, než o přeměnu SSSR v kolonii německého fašismu? Co bylo podstatou této dohody s Reichswehrem, jejíž nitky se táhnou ke zradě a podrazu tzv. pravdoláskařského bloku - to řekl sám Krestinskij. Dovolte mi, abych vám krátce připomněl.

"My dostaneme," říká, "malou částku peněz a oni získají špionážní informace, které budou potřebovat při vojenském útoku. Ale německá vláda," pokračuje Krestinsky a odhaluje své karty, "zejména Hitler, chce kolonie, území, nejen špionážní informace. A on (tj. Hitler) je ochoten spokojit se s územím Sovětského svazu namísto kolonií, o které je třeba bojovat s Anglií, Amerikou a Francií."

Zde je cynické, až na hranici lidské podlosti obnažené vyjádření k otázce, které zcela jasně vypovídá o tom, jak některé zpravodajské služby, včetně německé rozvědky, a některé nejreakčnější, především vojenské kruhy některých zahraničních zemí přistupovaly k činnosti tohoto takzvaného "Pravicově-trockistického bloku". Přistupovali k vám jako ke svým otrokům a zajatcům. Přistupovali k nim jako páni ke svým sluhům. Vyhledali pomoc těchto zrádců, a to z toho důvodu a proto, že tito zrádci drželi v rukou klíče, alespoň ve svých myslích a částečně i s využitím svého oficiálního postavení, od bran našich hranic. Byly vhodné k tomu, aby otevřely bránu nepříteli. Ve snaze vykroutit se a zahladit stopy se obžalovaný Bucharin nakonec cynicky přiznal. V rozhovoru s Rykovem a Tomským Bucharin hovořil o nutnosti otevřít Němcům frontu. Otázka je, jak se říká, jasná až do krajnosti. Karty, ačkoli jsou skvrnité, jsou plně odkryté. Říkali: "Nejenže vám dáváme špionážní informace, ale ve správný okamžik vám otevřeme frontu. Na oplátku nám budete platit peníze, za které budeme provozovat naši zločineckou podzemní trockistickou práci. Proč musíte bojovat s Británií, Amerikou a Francií o kolonie? Ze SSSR můžete udělat svou kolonii. Přinejmenším její kvetoucí okrajové republiky, jako je Ukrajina. Proč byste měli bojovat s Amerikou, Anglií a Francií o kolonie,

když my, vaši pokorní služebníci, jsme připraveni vám dát sovětskou zemi za zlaté marky, kterými nám pomůžete pokračovat v naší tajné práci?

To je smyslem této dohody.

Svědčí existence takové dohody o tom, že "Pravicově-trockistický blok" byl nějakou politickou skupinou? Ne! "Pravicově-trockistický blok" není jen bezideologická, bezzásadová banda sabotérů, rozvracečů, vrahů a špiónů, je to nejčistší banda agentů zahraniční rozvědky v pravém slova smyslu. Otevírá brány nepříteli, střílí ze skrytých oken ulicemi, pomáhá nepříteli, který napadl města a vesnice, a přispívá tak k porážce jejich vlasti.

Krestinskij řekl: "Šlo nám o obnovení kapitalistických vztahů v SSSR a územní ústupky buržoazním státům, s nimiž jsme se na tom již dohodli.

To je v podstatě celý smysl trestné činnosti tohoto bloku.

Grinko v cynismu svých výpovědí za Krestinským nijak nezaostává. G i r i n k o , který přímo ukázal, že úkolem, který si jejich páni ze zahraniční rozvědky vytýčili, bylo především pomáhat zahraničním agresorům. To byl, jak zde Grinko řekl, společný postoj trockistů, pravice, buržoazně-nacionalistických organizací a zejména ukrajinské nacionálně-fašistické organizace.

To znamenalo podkopat obrannou moc Sovětského svazu, rozvrátit armádu a obranný průmysl, otevřít frontu pro případ války a tuto válku vyprovokovat.

Není co dodat, čestné úkoly!

Samotný seznam těchto zločineckých cílů prozrazuje, že blok je nejčistší bandou špiónážních a zpravodajských organizací některých cizích zemí.

Ikramov nám zde vyprávěl, jak ho vůdci "Pravého trockistického bloku", a především Bucharin, přesvědčovali, aby podnikl všechna opatření, aby se stal skutečným agentem zahraniční rozvědky.

Moskevští představitelé "Pravého trockistického bloku" informovali Ikramova o japonsko-německé, jak říkali, "orientaci", o spojení s Němci a Japonci. Ve jménu čeho? Ve jménu téhož úkolu, který Grinko a Krestinskij tak barvitě vylíčili.

Na druhé schůzce se jednalo o sabotáži. Třetí schůzka byla věnována otázce spojení s Anglií. Obviněný Hodžajev zde o tom hovořil velmi podrobně a zevrubně.

Co mu Bucharin řekl? Řekl, že bychom se měli soustředit na Anglii, že pokud nebude válka nyní, pokud nedojde k brzké intervenci, naše věc bude "kaput". Bucharin řekl Ikramovovi: "Mohou nás chytit všechny a otázku urychlení války nelze řešit kvůli Anglii, která je v některých ohledech mezinárodním arbitrem.

Je zajímavé, že spiklenci, kteří upínají všechny své naděje k vojenskému útoku na SSSR, považují Anglii za jakéhosi mezinárodního arbitra. Je známo, říká Bucharin, že Britové se na Turkestán dlouho dívali jako na pamlsek. Pokud budou takové nabídky učiněny, mohou se Britové spíše postavit na stranu agresora proti Sovětskému svazu.

Bucharin zde tuto řeč ve skutečnosti nepopřel. Mluvil o některých detailech, polemizoval o některých slovech, říkal, že to bylo formulováno jinak, ale v podstatě Bucharin potvrdil, že takové rozhovory proběhly, že existovala "orientace na britského arbitra", který byl připraven dostat do rukou "pamlsek" v podobě Turkestánu. To potvrdil i další obviněný Hodžajev, který přiznal, že s ním Bucharin vedl rozhovory, v nichž domlouval aktivity ve Střední Asii, které by se daly označit zcela jako vlastizrada, jako příprava na porážku, na rozbití SSSR. Odtržení celých regionů a dokonce svazových republik od SSSR považovali za daň za pomoc, kterou byl vojenský agresor připraven poskytnout bloku v jeho zločinném boji za uchopení moci a svržení legitimní sovětské vlády v naší velké zemi.

Již jsem řekl, že vzhledem ke všem okolnostem, které byly při soudním vyšetřování tohoto případu s takovou vyčerpávající úplností odhaleny, je zřejmé, že "Pravý trockistický blok" byl prostě agentem zahraniční rozvědky. Tato okolnost také určila celý charakter a povahu vztahů, které se vyvinuly a existovaly mezi tímto takzvaným "blokem" na jedné straně a některými zahraničními zpravodajskými službami, skutečnými pány těchto zločinců, na straně druhé.

Na povahu tohoto vztahu mezi zahraničními zpravodajskými službami a blokem lze usuzovat z řady skutečností, které byly s jistotou zjištěny v rámci tohoto soudního vyšetřování.

Připomínám výslech obžalovaného Rykova. Na otázku, co je buržoazně-fašistická organizace, která působila v Bělorusku pod vedením Goloděda, Červjakova a Šarangoviče, musel Rykov přiznat, že i jmenování jednotlivých velkých dělníků do vedoucích funkcí v Bělorusku bylo předem domluveno s polskou zpravodajskou službou.

Už tato skutečnost sama o sobě zcela jasně charakterizuje skutečnou povahu vztahů, které existovaly mezi "Pravicově-trockistickým blokem" a polickou zpravodajskou službou. Jakmile se polická zpravodajská služba rozhodne, koho jmenuje do nejodpovědnějších funkcí, je jasné, že polická zpravodajská služba byla skutečným, pravým pánem osudu "Pravého trockistického bloku", všech jeho zločinných aktivit. Pány tohoto "bloku" byly i zpravodajské služby jiných států, s nimiž byli jednotliví účastníci této konspirativní zločinecké organizace ve zločinných vazbách a vztazích, a to jménem, s vědomím a souhlasem vůdců tohoto "bloku".

Připomenu výpověď obžalovaného Ivanova, který zde již hovořil o tom, že někdy členové bloku nerozlišovali mezi pravícovou a zahraniční rozvědkou do té míry, že se všechny prolínaly. Připomínám také, že Ivanov řekl, že mu Bucharin doporučil kontaktovat britskou rozvědku. Bucharin řekl, že Anglie má v Severním teritoriu velmi rozsáhlé zájmy. Řekl, že centrum pravice mělo s touto zemí dohodu o pomoci pravici svrhnout sovětskou moc a

že tato dohoda zajišťovala zájmy anglických dřevařů v lesním hospodářství Severní[redigovat].

I zde je jasně vyjádřen konkrétní nepřátelský zájem zpravodajské služby, s níž Bucharin doporučil obžalovanému Ivanovovi navázat kontakt a s níž se obžalovaný Ivanov spojil, aby tento Bucharinův pokyn splnil. Ivanov vypověděl, že Bucharin mu doporučil, aby věc postavil tak, aby ukázal anglické buržoazii, že pravice je ochotna uspokojit všechny druhy hospodářských a finančních zájmů této buržoazie, doporučil, aby se anglické buržoazii poskytly zálohy, aby na jedné straně neztratila podporu pro sebe a na druhé straně neztratila důvěru.

Je zřejmé, že tato "důvěra" byla založena na jediném - na schopnosti těchto spiklenců zaplatit čistě sovětskou půdou a sovětskou krví za jejich zrádnou činnost, za pomoc, kterou byli zahraniční agresori ochotni spiklencům poskytnout pro jejich zločinné cíle.

O tom v podstatě mluvil i Rakovský, když ukázal, jak často rozporuplná situace vznikla pro "bona fide" agenty zahraničních zpravodajských služeb, jak vypadá dotěrný stařík, který tu před vámi sedí na lavici obžalovaných. Pro špiony, kteří sloužili několika zpravodajským službám najednou, byla situace velmi, velmi obtížná. A takoví obžalovaní existují. Sám Rakovskij představuje takového specialistu, který sloužil jak japonským, tak britským zpravodajským službám a spolu s Jureněvem se pro ně dostal do "obtížné" situace.

My," řekl zde Rakovský, když tlumočil Jureněvova slova, "jsme se ocitli v takové tísní, že někdy nevíte, jak se zachovat. Bojíte se, abyste při uspokojení jednoho z našich protějšků neurazili druhého. Nyní například existuje antagonismus mezi Británií a Japonskem kvůli čínské otázce a my musíme spolupracovat s britskými i japonskými zpravodajskými službami...".

Těžká pozice pro špiona! Těžká pozice pro britského a japonského špiona.

"...My, trockisté," řekl Rakovskij, "musíme v tuto chvíli hrát se třemi kartami: s Němci, Japonci a Brity.

Vidíme, že tato hra nemůže pro hráče skončit dobře.

"...Německá mapa, alespoň v té chvíli, pro mě nebyla dostatečně jasná..." Dostatečně naprasklý.

"...osobně jsem věřil, že...Japonsko...bylo skutečným agresorem proti SSSR". A pokračuje:

"Japonská mapa byla pro nás trockisty nesmírně důležitá. Na druhé straně však nelze přeceňovat význam Japonska jako našeho spojence proti sovětské vládě. I kdyby se japonské agresí podařilo postoupit na území SSSR, utopila by se ve vesmíru a tajze. Pokud jde o Velkou Británii, zde je situace vážnější. Británie je v současné době v nepřátelském vztahu s Japonskem. Nesmíme zapomínat, že Velká Británie vedla koalici proti Francouzské revoluci a bojovala proti ní 25 let.

Ukázalo se, že nejsilnější kartou je karta anglické inteligence. Není však mým úkolem rozebírat kvalitu všech těchto "karet" a jejich rozdíly. Chtěl bych jen ukázat, jak obtížná byla situace těchto pánů, kteří dokázali uctívat tři bohy a sloužit třem zpravodajským službám najednou. Je lidsky nemožné s nimi nesoucíit, ale jediné, co můžeme udělat, abychom jim pomohli, je zničit jejich schopnost hrát s jakýmikoliv kartami, bez ohledu na to, jak vážné se jim samotným mohou zdát.

O spojení s britskými agresory obžalovaný Rakovský vypověděl, že blok připravoval porážku SSSR a systematicky se zabýval špionáží.

V této souvislosti je třeba říci o Bucharinovi, který zde chtěl ukázat, že v podstatě není ani pro porážku SSSR, ani pro špionáž, ani pro sabotáž, ani pro sabotáž, neboť s touto praktickou záležitostí by neměl mít vůbec nic společného, neboť byl "teoretikem", který se zabýval problémy univerzálních otázek. Ale i Bucharin musel udělat všechny tečky. Řekl:

"Stručně řečeno, jako jeden z vůdců pravicového středu jsem byl nucen podat zprávu jednomu z vůdců okrajového středu o našem uspořádání."

Jaké bylo toto nastavení?

"Stručně řečeno, tento postoj spočíval v tom, že v boji proti sovětské moci je možné využít vojenské konjunktury a některých ústupků kapitalistickým státům k jejich neutralizaci a někdy i k pomoci.

Rozluštíme-li tento květnatý Bucharinův výrok, znamená to přímou zradu, přeběhnutí na stranu nepřítele v závislosti na vojenských okolnostech a vojenské situaci, aby využil pomoci těchto nepřátel k dosažení svých zločinných cílů.

Když se na to Bucharina ptají: "Jinými slovy, orientace na pomoc z nějakých cizích zemí?" Odpovídá: "Ano, dá se to tak říci. Nechce to říci explicitně, ale říká, že "to lze říci i takto".

Dalo by se to tak říci a mělo by se to tak říci, protože to odpovídá skutečnosti. Na otázku "Jinými slovy, orientace na porážku SSSR?". - Bucharin říká a zůstává věrný své neurčité slovní ekvilibristice: "Obecně, souhrnně, opakují, ano.

Bucharin tedy "souhrnně" přiznává orientaci na porážku SSSR a v konkrétních podmínkách, v nichž se jako vůdce "Pravo-trockého bloku" nacházel, toto "souhrnně" znamenalo: "Připravovali jsme porážku SSSR, byli jsme připraveni otevřít brány našim nepřátelům".

"Otevřít frontu nepříteli", jak potvrdil Rykov, jak nemohl nepotvrdit Bucharin.

V této souvislosti vás chci, soudruzi soudci, upozornit na to, jak se Bucharin snažil vyvléknout, jak se poté, co přiznal své spojení s vojenskou spikleneckou organizací Tuchačevského a Jakira, snažil hrát si se slovem "musí", aby otevřel frontu, snažil se vyhnout skutečné odpovědi na tuto pro něj krajně nepřijemnou otázku.

Ale jakkoli se Bucharin oháněl jednotlivými slovy a frázemi, jakkoli se nás snažil ujistit, že pojem "musí", ačkoli je vyjádřen jedním slovem, má různé významy, můžeme si jasně představit Bucharinův skutečný postoj k této otázce.

Bucharin spolu s Rykovem a Tomským organizovali nikoliv žertovnou, ale vážnou akci, svržení sovětské vlády a sovětské moci, přičemž se neštíteli žádných prostředků. Poté, co ztratili veškerou podporu uvnitř SSSR a vzdali se naděje, že budou poraženi nepřátelskou cizí zemí, dohodli se s touto zemí na otevření fronty a společném pokusu o rozdrčení sovětského lidu. Sovětský stát, aby se přes zradu dostal k moci, kterou by v tu chvíli musel zcela, nerozděleně a úplně odevzdat do rukou fašistů, do rukou svých skutečných pánů.

Dost bylo hraní se slovy! Dost bylo dvojsmyslů, filozofie! Šlo o zradu, o přeběhnutí k nepříteli, o otevření fronty, o porážku SSSR, o porážku naší vlasti.

Veškerou špionážní činnost jednotlivých spiklenců v rámci spiknutí jako celku řídili Bucharin a Rykov. Veškeré špionážní informace se dostávaly k příslušným orgánům prostřednictvím prostředků a spojení, které měli v rukou Rykov, Bucharin, Jagoda a jejich spoluspiklenci.

Zde u soudu plně vyšly najevo vazby mezi Rykovem, Bucharinem a Jagodou na zpravodajské služby řady cizích zemí. Spolu s menševiky, s Danem, s Druhou internacionálou, se sociálními revolucionáři, s Maslovem, se zahraničními zpravodajskými službami, spolu s agresory se snažili svrhnout sovětskou moc a obnovit vládu skutečného, plnokrevného kapitalismu, skutečnou nadvládu statkářů a továrníků. Všechny tyto sabotáže, zrady a podrazy se mísily se systematickým zásobováním zahraničních rozvědek tajnými informacemi a materiály všeho druhu. Krestinskij, Rosengoltz, Ivanov, Šarangovič, Černov, Rakovskij, Jagoda a další systematicky předávali tajemství sovětského státu zahraničním rozvědkám.

Systematické služby, které spiklenci z "Pravého trockistického bloku" poskytují zahraničním zpravodajským službám, jsou tím, o čem máme spolehlivé informace. Uvedu zde výňatek z tokijských novin Miako z 20. února 1937, který obsahuje informace o tajném zasedání tzv. plánovací a rozpočtové komise. Náměstek Jošida se zeptal ministra války generála Sugijamy, "zda on a armáda vědí o kapacitě sibiřské železnice". Ministr odpověděl kladně a řekl, že kapacitu sibiřské železnice znají, že mají systematické informace o kapacitě sibiřské železnice od složek v Rusku, které jsou v opozici vůči současné sovětské vládě. Jejich prostřednictvím dostává Japonsko informace o sibiřské železnici.

To jsou živly, to jsou infiltrátoři, špioni, služebníci imperialismu, kteří obchodují se zájmy naší země. Tady jsou, agenti ministra války, kteří shromažďují své síly na hranicích naší země, aby zaútočili na naše posvátné hranice. Nemohu nezmínit ještě jednu okolnost. Orgán japonského ministerstva zahraničí Japan Times napsal v lednu 1937 ve svém hlavním článku:

"Skutečnost, že obě země, Německo i Japonsko, přirozeně touží získat jakékoli informace o SSSR, které by mohly mít vojenskou hodnotu, je třeba

přijmout jako fakt. Pokud by tak neučinili, byli by hlupáky a neplnili by svou povinnost vůči státu a zemi. Možnost ozbrojeného střetu se Sovětským svazem někdy v budoucnu nelze s jistotou vyloučit, i když je třeba doufat, že k němu nedojde. Proto jsou národy, které čelí takové perspektivě, povinny se všemožně připravit, aby si v případě střetu zajistily vítězství."

Chcete, pánové obžalovaní, abyste kromě svých výpovědí měli i důkazy o své trestné provokativní, špionážní a zpravodajské činnosti? Důkazy hledejte na stránkách orgánu japonského ministerstva zahraničí, na stránkách tokijských novin.

Nejenže se japonští agresori netají svými špionážními choutkami, ale stejně jako v tomto případě, když jde o SSSR, vychvalují špionáž jako nejvyšší vlasteneckou ctnost. Je zřejmé, že s těmito "ctnostnými" lidmi, kteří nyní sedí na lavici obžalovaných, bychom měli zacházet způsobem odpovídajícím kvalitě a hloubce jejich špionážních "ctností".

Bucharin, Tomskij, Rykov a Jagoda se chystali otevřít frontu. Ale i zde, stejně jako při všech svých zrádných činech, působili jako provokatéři. Není to ani náhoda, protože to charakterizuje způsob práce těchto pánů. Připravují se na otevření fronty, ale chtějí před dělníky a rolníky celé naší země, před celým naším lidem věc tak vykreslit, že frontu neotevřeli oni, ale někdo jiný, že jsou naopak proti otevření fronty, proti zradě; dokonce se spiklí, aby ty, kteří budou frontu otevírat, postavili na jejich příkaz před soud, aby si zahráli, jak cynicky řekl Bucharin, na vlastenecká hesla. Nepochybuji o tom, že Bucharin použije buď své obhajovací řeči, nebo svého posledního slova, aby mu dal opět svůj zvláštní význam nejobludnější cirkusovou ekvilibristikou, než jaký mu dávám já, státní zástupce, v tomto procesu, ale jiný význam, zdá se mi, mu dát nelze.

Citoval jsem ono Bucharinovo svědectví na jednom ze soudních jednání, kde mluví o vysoké vlně sovětského vlastenectví, která nikdy nikomu nedovolí zahrávat si s vlastí, která za každý krok zrady bude požadovat odplatu hlavou, životem zrádců.

Bucharin a jeho kumpáni dokonale pochopili a ocenili význam tohoto největšího, skutečně lidového vlastenectví, na jehož vysoké úrovni stojí celá naše země, od nejmenších po největší, připravená v potřebnou chvíli bránit svou vlast proti vpádu cizích okupantů. Brali to v úvahu, věděli a chápali, že s láskou lidu k vlasti si nelze zahrávat. A s tímto vědomím vybudovali celý systém provokací a zrady. Jsou připraveni otevřít dokořán brány zahraniční intervenci, ale chtějí věc líčit tak, jako by šlo o dílo nějakých cizích rukou, proti nimž oni, tito jezuité a farizeové, tito Jidášové Iskariotové a Vasilijové Šujští, nyní údajně pozvedají svůj hlas "vlastenectví". Bucharin řekl - postavit viníky otevření fronty před soud a hrát si na vlastenecká hesla.

Hra je odhalena. Zrádcovské masky z jejich tváří byly jednou provždy strženy a odejmuty. Nikdo z obžalovaných se neodvážil popřít svou zločinnou činnost při přípravě porážky SSSR a rozbití SSSR. Někteří o tom mluvili prostě, hrubě, cynicky, jiní, opět se vracíme k Bucharinovi a Rykovovi, zahalovali svá přiznání jezuitským způsobem, ale ani oni se

nakonec neodvážili a nemohli tento zločin před naším veřejným sovětským soudem popřít. Důkazy byly příliš silné a přesvědčivé.

Trockij, jak bylo zjištěno v předchozích procesech a jak se znovu potvrdilo v tomto procesu, se dohodl s německými a japonskými zpravodajskými službami na společném boji proti SSSR a sovětské moci. U tohoto soudu máme k dispozici také velmi podrobnou výpověď jednoho z obviněných, a to obviněného Bessonova. Uvedl, že tato dohoda byla uzavřena na základě pěti bodů, které uvedl ve své výpovědi. Jedná se především o vzájemnou sabotáž všech oficiálních vztahů, sabotáž normalizace vztahů mezi SSSR a Německem. Co to znamená?

Znamená to systém provokací v mezinárodních vztazích. A to samozřejmě nejsou slova, protože víme, že se trockistům podařilo pod maskou dvojsmyslnosti proniknout na řadu docela odpovědných míst, kde se prakticky provádí naše zahraniční politika. Rakov, Krestinskij, Jureněv a další, Bessonov a podobně - to všechno jsou lidé, kteří vykonávali práci diplomatického zastoupení SSSR v zahraničních záležitostech, která jim byla svěřena. To mimochodem zvyšuje jejich vinu a závažnost jejich odpovědnosti vůči sovětskému státu a sovětskému lidu.

Vyslání, aby zastupovali zájmy našeho státu, ve skutečnosti proti těmto zájmům všemi prostředky bojovali. Tito pánové využívali svého postavení - a stejně tak Rakovskij, Grinko a Krestinskij - k podkopávání věci míru, k přijímání všech opatření k vyvolání možných střetů, aby se zalíbili imperialistům.

Druhým bodem dohody je plná spolupráce trockistických organizací v SSSR s německým podzemím a špiónážními organizacemi a jejich agenty. Za jakým účelem? Podkopat vojenskou a hospodářskou sílu SSSR, urychlit porážku SSSR ve válce.

Třetím bodem je podpora státního převratu v SSSR německým fašismem, aby se moc dostala do rukou "pravavicově-trockistického bloku".

Čtvrtým je urychlení intervence a okamžité uzavření míru s novou vládou po jejím nástupu k moci - přirozený krok z hlediska vlastizrádné činnosti, kterou tito pánové prováděli.

Pátým je odtržení Ukrajiny od SSSR ve prospěch Německa, jako odtržení Přímoří ve prospěch Japonska, jako odtržení Běloruska ve prospěch Polska, jako rozbití celého našeho Sovětského svazu odtržením některých oblastí a republik a jejich předání cizím imperialistům.

Bucharin zde musel přiznat, že podmínkami, za nichž bylo toto takzvané spojení uzavřeno - a o žádné "spojení" vůbec nešlo (ale ve skutečnosti šlo o panskou smlouvu) -, bylo rozbití SSSR, odtržení Ukrajiny, Přímoří a Běloruska od SSSR. Zeptal jsem se Bucharina: "Ve prospěch koho?" A on odpověděl: "Ve prospěch Německa, ve prospěch Japonska a částečně ve prospěch Anglie." To je Bucharinovo vlastní přiznání, z něhož nemá kam uhnout a před nímž neunikne.

Trockisté a pravičáci jednali přesně v souladu s touto dohodou. Hrynko ukázal, jak ukrajinští nacionální fašisté jednali v souladu s touto

dohodou. Krestinsky potvrdil, že jednali v souladu s touto dohodou. Jak Trockij stále zdůrazňoval, zajišťovali sabotážní, špionážní a diverzní činnost, činnost hitlerovců a trockistů v SSSR.

Významné místo v protisovětském "Pravo-trockém bloku" zaujímaly buržoazně-nacionalistické skupiny, které se v některých národních republikách zformovaly pod přímým vlivem agentů týchž zahraničních zpravodajských služeb a pod přímým vedením centra takzvaného "Pravo-trockého bloku".

Zrádci Grinko, Hodžajev, Šarangovič a Ikramov jsou ostřílení, zkušené kontrarevolucionáři různého ražení s dlouhou kontrarevoluční minulostí od borotbistů, od Milli Istiklal a Milli Ittihad až po "Pravý trockistický blok".

Rykov ujistil Chodžajeva, že uzbecká nacionalistická organizace vedená pravicí může dosáhnout "nezávislosti" Uzbecké republiky.

Hodžajev musel přiznat - a viděli jste Hodžajeva, byl to poměrně kultivovaný člověk, dobře obeznámený se všemi složitostmi a úskalími boje, kterého se účastnil. Chodžajev musel přiznat, že si je dobře vědom falešnosti a nepravdivosti tohoto hesla o takzvané nezávislosti Uzbecké republiky, dobře chápal, že pod tímto heslem se ve skutečnosti skrývá závislost uzbeckého lidu na vykořisťovateli této kapitalistické země, kteří by této republice pomohli dosáhnout zdánlivé nezávislosti.

Bucharin jednal spolu s Rykovem stejným směrem, když podle Chodžajeva chválil německý fašismus a tvrdil, že fašistické Německo nyní usilovně pracuje na tom, aby se stalo hegemonem Evropy, a že je možná dohoda mezi Japonskem a Německem o boji proti SSSR.

Bucharin přesvědčil Chodžajeva, aby našel cesty k anglické rozvědce přes ty kurbaše, o kterých nám zde Chodžajev vyprávěl. Bucharin se nabídl, že se spojí s anglickými kruhy a něco Anglii slíbí. Řekl: "Uzbekistán s pěti miliony obyvatel se nemůže stát nezávislým státem mezi dvěma kolosy: Sovětským svazem na jedné straně a Anglií na straně druhé. Musíme se držet nějakého břehu." A Bucharin tlačí Chodžajeva, který je sám o sobě dostatečně připraven, aby se vydal na břeh buržoazní kontrarevoluce.

Bucharin mluví o stabilizaci kapitalismu, o tom, že fašismus, zejména německý, v tom sehrál obrovskou roli.

Všemožně štěká jako věrný pes tohoto fašismu a hlásá, jak se mu tento německý fašismus líbí.

Bucharin v tomto směru zpracoval i Ikramova, i když Ikramov je takový, že i on má prst v ústech. Bucharin lhal o Leninovi, tvrdil, že koloniální země nemohou dospět k socialismu s podporou proletariátu SSSR a obejít fázi kapitalismu atd. Bucharin v zájmu Ikramovovy konečné asimilace hlásal teorii a praxi obnovy kapitalismu nejen v Uzbekistánu, ale v celém SSSR. Řekl: "Vaše prostředky jsou malicherné. Chcete počkat na těžký okamžik, kdy přijde sovětská moc, a pak budete jednat. Ne, je lepší jednat. Schvalujeme vaše kroky v otázce odmítnutí Uzbekistánu. V této věci se pravice dohodla s ukrajinskými nacionalisty, běloruskými nacionalisty a nacionalisty jiných republik."

Trockističtí pravíkoví a buržoazně-nacionalističtí zrádci, aby se zalíbili svým kapitalistickým pánům, chtěli vrátit pod kapitalistické jeho národy našich sesterských svazových republik, osvobozené Velkou socialistickou revolucí, dříve utlačované carismem, statkáři a kapitalisty. Neodvážují se otevřeně mluvit o svých zrádných plánech na zotročení národů, které leninsko-stalinská národní politika vynesla na vrchol kulturního, politického a hospodářského rozkvětu, tito zrádci praktikovali svá zrádná, falešná a lživá hesla a projevy o nezávislosti těchto republik.

Jako by na světě existovala jiná země, kromě SSSR, kde by byla skutečně zajištěna skutečná národní nezávislost, skutečná a úplná národní kultura a skutečný blahobyt milionových mas! Kromě SSSR žádná taková země na celém světě neexistuje! Zatímco v koloniích kapitalistických zemí - v Indii, Alžírsku, Tunisku, Maroku, ale i ve východních zemích živoří národy pod těžkým jhem kapitalistického útlaku, kde stále více postupuje bída a utrpení, kde masy umírají hladem, kde kvete syfilis a tuberkulóza, kde stále více bují zkáza a pauperizace - v SSSR, v jeho slavných jedenácti svazových republikách se materiální blahobyt mas stále více zvyšuje, Nové socialistické slunce, slunce nehasnoucí slávy bratrského a nezníitelného svazku národů, Svazu sovětských socialistických republik, září stále radostněji a jasněji nad bohatými, nesmírnými rozlohami těchto republik.

Provokatéři, špioni, fašisté se samozřejmě snažili oddělit svazové republiky od naší Unie.

Proč o to usilují? Protože, jak řekl soudruh Stalin před 18 lety, odtržení předměstí by podkopalo revoluční sílu centrálního Ruska, která stimuluje osvobozené hnutí na Západě a Východě. "...Samotné odtržené předměstí," řekl soudruh Stalin, "by se nevyhnutelně dostalo do otroctví mezinárodního imperialismu. Skutečná nezávislost národních republik je zajištěna pouze v podmínkách sovětského státu, v podmínkách vítězného socialismu, na základě velké stalinské ústavy.

ŠKŮDCI, SABOTÉŘI

Jde o bandu renegátů s již známými zločineckými metodami, které soudy nejednou odhalily: sabotáže, podvratná činnost, špionáž a teror. Sabotéři, diverzanti, špioni pronikli do řady průmyslových odvětví a zaujali v nich vedoucí pozice. Tak tomu bylo v případě Černojeva, který zastával vysokou funkci lidového komisaře zemědělství SSSR, tak tomu bylo v případě Grinka, který zastával vysokou funkci lidového komisaře financí SSSR, tak tomu bylo v případě Rosengolce, který zastával vysokou funkci lidového komisaře zahraničního obchodu SSSR, tak tomu bylo v případě Zelenského, bývalého předsedy Ústředního svazu obchodu, tak tomu bylo v řadě dalších případů. V rukou těchto zločinců byly samozřejmě takové možnosti nejširší a zároveň nejskrytější a nejnebezpečnější sabotáže, jaké se v rukou zločinců vyskytují jen zřídka.

Hlavním cílem podvratné a sabotážní činnosti tohoto "pravice-trockistického bloku" bylo všemi možnými způsoby podkopat hospodářskou moc SSSR. Zlikvidovat sovětský socialistický systém, oslabit obranyschopnost SSSR, obranný průmysl, zničit zemědělství likvidací kolchozů a státních statků, zničit dopravu, jejíž role v celém národním hospodářství je mimořádně velká - to byly obludné úkoly, které si zločinci vytyčili.

Jejich úkolem bylo načasovat nástup všech těchto zhoubných důsledků na okamžik vojenského útoku zahraničních agresorů na SSSR, a to nejen na okamžik útoku, ale také zajistit, aby tyto zločinné akce hrály samostatnou roli jako určitý způsob oslabení moci sovětského státu.

Při sledování svého hlavního cíle - svržení sovětské moci - se "Pravice-trockistický blok" - jak ukázalo naše soudní vyšetřování - nezastavil ani před těmi nejšpinavějšími a nej cyničtějšími metodami, aby podkopal důvěru mas v sovětskou moc, zasel mezi obyvatelstvo nespokojenost se Sověty a pokud možno poštval lid proti sovětské moci.

Tato provokační činnost, kterou každý z obviněných vykonával všude, kde působil, představovala obrovské obecné politické nebezpečí. Svědčí o tom zejména takové případy, jako je zde u soudu zmíněný Lepelův případ: nehoráznosti a nezákonnosti, které na příkaz tohoto bloku prováděli spiklenci a zločinci, měly za cíl zdiskreditovat sovětskou moc v očích nejširších mas obyvatelstva prostřednictvím nezákonných praktik.

Soudní proces a vyšetřování ukázaly, jak nesmlouvavě cynické a obludně zločinné byly metody a prostředky, které blok používal k uskutečnění svých cílů. Tato sabotáž a podvratná činnost se jevila jako obzvláště nebezpečná vzhledem k výjimečnému a zvláštnímu postavení, které řada obžalovaných zaujímal v systému sovětského státního aparátu.

Vezměte si finance. Hlavním cílem finančních škůdců - jak to s Bucharinovým souhlasem formuloval Rykov - bylo "zasáhnout sovětskou vládu sovětským rublem". Jedná se o parafrázi starého trockistického hesla, které je prostřednictvím Pjatakova známo z jiných procesů - "zasáhnout nejcitlivější místa nejcitlivějšími prostředky".

"Zasáhnout sovětskou vládu sovětským rublem" - to byla směrnice, která určovala celou činnost Grinka, bývalého lidového komisaře financí, který zároveň působil jako agent německé a polské rozvědky a spolupracovník Bucharina a Rykova. Právě tuto směrnici, toto rozhodnutí "bloku" se snažil splnit nikoli ze strachu, ale ze svědomí (i když zkaženého).

Víc než to. Je dobře známo, že finanční práce není uzavřenou činností, že určuje směr a vývoj všech ostatních průmyslových odvětví. A to bere v úvahu zločinecký blok škůdců. Škůdci ve finančním podnikání se vrhají na různé ekonomické oblasti. V zemědělství, které je pro SSSR nesmírně důležité, měla práce sabotérů co nejvíce zmařit 7-8miliardovou sklizeň, kterou nám strana a vláda určily.

Grinko připomněl, jak poškodil daňový systém, systém spoření, kde se snažil všemožně rozhořčit obyvatelstvo. Každý z nás dobře ví, jak ošklivé bylo spořitelnictví za Grinka, kdy vyžadovalo spoustu času, všelijaké

nekonečné potíže a drzosti, hrubost a nevšimavost ke vkladatelům, kdy se snažili všemožně rozhořčit a odstrašit obyvatelstvo od spořitelny.

Nyní Grinko na rovinu řekl, v čem spočívalo tajemství, a tím tajemstvím byla snaha rozzlobit vkladatele, podkopat spořitelnu. V čele tohoto podniku stál podle Grinkových vlastních slov takový gauner jako Ozerjanskij, který zároveň připravoval teroristické činy proti vedoucím představitelům naší strany a vlády.

Nebudu se dotýkat dalších skutečností, které ukazují, že v Grinkovi vidíme starého zatvrzelého nepřítele sovětské moci, který se zcela zaprodal německé rozvědce, který aktivně bojoval proti sovětské moci sabotážemi, podvratnou činností, zradou a terorem za restauraci kapitalismu.

Vezměme si dalšího skauta - Černova, nepochybně "talentovaného" člověka, protože za jeden večer stihl navštívit Dana a Kibricka, poprat se s policisty, dostat se na policejní prezidium a stát se německým skautem.

Na tom však není nic neuvěřitelného. To se v životě stává lidem, jako je Černov. Nyní vypadá víceméně svěže a zdravě. Vězení mu výrazně pomohlo. Když byl venku, měl jinou tvář, pošramocenou tvář alkoholika, který víc pil, než pracoval; byl to člověk trpící sociální chorobou: alkoholismem. Na pokyn vlády proto odjel do zahraničí. Zároveň však přijímá úkol od "bloku", který využívá jeho příležitostné služební cesty, aby ho vyslal zprostředkovat spojení s Danem. Skončí s Danem a Kibrickem. Dan a Kibrick jsou zjevně němečtí špioni. To je zřejmé už jen z toho, že se o jeho rozhovoru s Danem a Kibrikem okamžitě dozvěděla policejní rozvědka.

Říká se, že "stěny mají uši", ale existují stěny, které mají i oči, stěny, skrze které je vše nejen vidět, ale i přístupné fotografickému aparátu. A tak zatímco Černov popíjí a svačí s Danem a Kibrikem, fotoaparát cvakne a zvěční toto "rande přátel" - Černova a Dana - na fotografickou desku. Policejní prezidium má v rukou dokument, který může zničit celou Černovovu kariéru. Vydává se na pochůzku pro vládu a zjišťuje, že je spojen s takovými menševickými veterány, jako jsou Dan a Kibrick, s nimiž má poměr. To může stát Černova nejen politickou kariéru. A německá rozvědka na to hraje. Černova nepovažují za natolik vysoce postaveného, aby ho mohli odvézt taxíkem - vystačí si s trolejbusem. Lidé však nastoupí do trolejbusu a začnou se prát, vyvolat skandál, který skončí na policejní stanici. Dobrý obrázek je lidový komisař, který vyvolá skandál a dá policistovi facku. Když k tomu připočteme kompromitující fotografie, je Černov už "upečený". Černov se musí buď poctivě roztrhnout a otočit se o 180°, nebo plavat v proudu, ve kterém plaval. K tomu je třeba dodat, že Černov je bývalý menševik, který si svůj menševismus uchoval až do poslední hodiny. Proto mohl stejně jako Rosengoltz opakovat stejná slova modlitby - "ať nepřátelé přijdou nazmar". Na téma Černov si dokonce Rykov posteskl, že Černov dokázal být na policejním prezidiu a stát se skautem během jediného večera.

Je to nějaký jiný způsob náboru zpravodajských agentů? Z četných materiálů publikovaných v poslední době je známo, jak jsou přistiženi při tanci, v soukromých rozhovorech a v milostných vztazích, kdy jsou speciálně implantováni zástupci půvabného pohlaví, kteří hrají roli ne půvabných představitelů ne půvabných institucí. Je známo, že lidé se chytají do

karet a na láhev koňaku. Jsou zachyceni tak, jako se zachycují motýli letící ke světlu.

Při posledním procesu jsme viděli, jak německá rozvědka, abychom jí dali za pravdu, obratně naverbovala Stroiloffa. Rakovský zde vyprávěl, jak byl on, muž s bohatými zkušenostmi ze světa, naverbován britskou a japonskou rozvědkou a jak z něj jakýsi Armstrong nebo Leckert udělali anglického špiona.

Zde je Černov, jedná na pokyn německé rozvědky a říká na rovinu: "Zvláštní podmínkou německé rozvědky bylo organizovat sabotáže v oblasti chovu koní. Aby, jak řekl Reivid, nedal koně Rudé armádě. Jasně vyjádření otázky. Pro Černova není obtížné tento úkol splnit a přistupuje k němu. Ten konkrétně vyčleňuje tři továrny: Kašincev, Orjol a Stavropol. Za jakým účelem? Za účelem výroby, jak zde říká, "biopreparátů s neoslabenými bakteriemi". Dělá to proto, aby narušil chov koní, narušil chov dobytka, aby podkopal chov dobytka obecně.

Kdo jiný by to ovšem mohl udělat lépe než člověk v tak vysoké funkci, než je Černov? Kdo jiný by mohl zřídít speciální továrny na výrobu nakažlivých léků? Pouze on. A uskutečnil ji. Sám zde uvedl, že na jeho příkaz bylo zničeno 25 000 koní. Velké množství koní bylo zničeno například na Sibiři. Záměrně naočkovali prasatům žito a mor. Dělo se tak ve Voroněžské oblasti, v Azovsko-černomořské oblasti a v Leningradské oblasti.

Úkol je jednoduchý - oslabit obranyschopnost Rudé armády. Není to jen sabotáž, je to špionážní sabotáž, jsou to špioni vojenského nepřítele, který se rozhodl následovat příkladu Iliady a Odyssey. Přivést trojského koně do města, aby v případě nouze působil jako opěrný bod proti obráncům vlasti.

Rosenholz také jedná způsobem, který zajímá Němce a Japonce. Konkrétně uzavírá smlouvu o ropě v zájmu těchto cizích zemí. Organizuje vývoz zlatého odpadu záměrně v zájmu týchž států, což je v přímém rozporu se zájmy jeho vlasti. Organizuje sabotáž a zločinný vývoz surového železa do Japonska, aby toto železo mohlo být použito na výrobu granátů, kterými se japonská armáda chystá, když ne bombardovat, tak alespoň zastrašit naši vlast. Všechno zdržuje dovoz obrany. Dělá to, co mu nařídily zpravodajské služby, využívá svého vysokého postavení, podvádí, zrádně a proradně zrazuje svou veřejnou povinnost.

Ikramov spolu s Chodžajevem nezaostávají za svými ústředními "kolegy" v sabotážích. Sám zde ukázal sabotáže v Namanganu, sabotáže v továrnách na mletí hedvábí, v továrnách na čištění bavlny, sabotáže v organizaci bavlnářského hospodářství. Podle jejich výpovědí byla role Rykova a Bucharina při organizaci této sabotáže zcela zřetelná, roli, kterou lze označit za vedoucí.

Zelenski. Zde pouze poukážu na hanebnou praxi přidávání skla a hřebíků do potravin, zejména do oleje, která zasáhla nejostřejší zájmy života, zdraví a života našich obyvatel. Sklo a hřebíky v oleji! Je to tak ohavný zločin, před kterým, myslím, všechny ostatní podobné zločiny blednou. V zemi bohaté na všechny druhy zdrojů nemohlo a nemůže nastat situace, kdy by byl nedostatek jakéhokoli produktu. Právě proto bylo úkolem celé této

sabotážní organizace zajistit, aby se to, čeho máme přebytek, mohlo stát nedostatkovým zbožím a udržet trh a potřeby obyvatelstva v napětí. Připomeňme si zde jen jednu epizodu ze Zelenského činnosti - příběh 50 vagónů vajec, které Zelenskij úmyslně zničil, aby Moskva zůstala bez této základní potraviny.

Nyní je jasné, proč máme tu a tam poruchy, proč najednou, když máme dostatek a hojnost potravin, nemáme to, nemáme tamto, nemáme tamto, nemáme desatero. Je to právě proto, že za to mohou tito zrádci. Tím spíše jim to dalo podnět k vytváření nálad proti našemu systému řízení ekonomiky, proti celému systému sovětské moci. Zasáhnout nejnaléhavější potřeby obyvatelstva v podstatě znamená uskutečnit starou Rjabušinského směrnici, která se chystala uškrtnout proletářskou revoluci kostnatou rukou hladu. To se nepodařilo!

Organizováním sabotáží měli všichni ti Rykovové a Bucharinové, Jagoda a Grinko, Rosengoltové a Černoffové atd. atd. na tomto poli jasný cíl: pokusit se zadusit socialistickou revoluci kostnatou rukou hladu. Neuspěla a nikdy neuspěje!

Šarangovič chová chudokrevné koně - 30 000 koní padne. Sharangovich podkopává rašelinový průmysl. Šarangovič záměrně zasévá národnostní neshody a rozvíjí nacionalistické cítění běloruského obyvatelstva.

Ivanov ničí továrny, ničí celulózo-papírenský průmysl, i když opatrně, s ohledem na to, aby nepokazil zájmy britských pánů, kterým chtěl "Pravotrockistický blok" předat lesnický průmysl a pro které pracoval, jak nejlépe uměl.

Zde je do očí bijící, monstrózní obraz hluboce promyšleného, přísně organizovaného, - nelze zločincům dát za pravdu - přísně plánovaného systému sabotáží a podvratné činnosti, které byly zaměřeny nejen na podkopání obranyschopnosti a ekonomické síly naší země, ale také na vyvolání nespokojenosti, podráždění širokých mas obyvatelstva takovými prostředky, které lze jen těžko odhalit.

K tomu se přidává organizace přímých a otevřených ozbrojených akcí proti sovětským úřadům, která má také svou historii. Bucharin posílá spolu s Rykovem na severní Kavkaz Slepko a na Sibiř Jakovenka, kteří tam vyvolávají povstání, navazují kontakt s kozáckými bělogvardějskými kruhy v zahraničí a připravují kozácký výsadek na severním Kavkaze. Rykov a Zubarev organizují povstalecké jednotky na Urale. Ikramov a Chodžajev organizovali povstalecké oddíly pod vedením téhož Bucharina, Rykova a dalších ve Střední Asii z mulláhů, kupců, nejrozličnějších deklasovaných živlů. Dokonce i Ivanov v Severním teritoriu pracuje na přímý příkaz Bucharina na organizování povstaleckých oddílů z vyhnaných kulaků, což je zřejmě způsob, jakým chtěl Bucharin zajistit začlenění kulaků do socialismu.

VRAŽDA S.M. KIROVA, V.R. MENŽINSKÉHO, V.V. KUBYŠEVA A A.M. GORKÉHO.
KUJBYŠEV, A.M. GORKY

Nyní přecházím k další části, a to k teroristickým aktivitám obviněných a jimi zosnovaným a provedeným vraždám osobností sovětského státu: vraždám S. M. Kirova, V. R. Menžinského, V. V. Kujbyšev, A. M. Gorkij a vražda M. A. Peškova.

To je jedna z nejtemnějších a nejtěžších částí procesu.

Čím Rykov motivoval přechod své podzemní skupiny k teroru? Velmi upřímně. Řekl: "Při ilegální, konspirativní povaze kontrarevoluční organizace pravice, při absenci masové základny pro její kontrarevoluční činnost, při absenci naděje dostat se k moci jinými prostředky, dávalo přijetí teroru podle názoru centra určitou perspektivu.

Rykov soudu plně a důsledně vylicil, jak se v podzemí formovala pravicová organizace a jak docházelo k přechodu ke stále drastičtějším formám a metodám boje. Rykov přičítá nárůst teroristických nálad roku 1930. Kolem roku 1932 se podle Rykova zformoval tzv. pozitivní postoj k použití teroru jako metody boje o moc. Rykov udělal filozofickou odbočku a zdůraznil, že si nedokáže představit teror v teorii bez praxe. Skutečně, když Rykov zaujal pozici teroristy, okamžitě přešel k organizování teroristických činů a začal tyto teroristické činy připravovat, připravovat atentáty na naše vůdce se stejnou pedanterií a klidem, s jakým podával svá vysvětlení zde u soudu a s jakým zřejmě podepisoval rozkazy pošty.

Z těchto svědectví Rykova a dalších pravicových trockistických fašistických spiklenců číší smrtelný chlad a zápach.

Teror je v plném proudu. S tímto terorem zachází celý blok systematicky a pedantsky.

Bucharin byl také pro teror, i když, jak tvrdil, se neorientoval na teror, ale spíše na masová povstání. No, jak se tam orientoval, je na něm, aby vysvětlil, ale víme, že se už v roce 1918 podílel na organizování teroristických akcí jak Kaplana, tak "levicových" SR, trockistů a pravicových SR - to je nyní třeba považovat za plně prokázané. Sam mluví plným hlasem o tom, že tehdy v roce 1932 hovoří s bývalým SR Semenovem, organizátorem teroristických činů a vůdcem bojující Socialistické revoluční družiny, o organizování teroristického boje proti soudruhu Stalinovi a soudruhu Kaganovičovi. V roce 1932 Bucharin prostřednictvím Pjatakova a Sedova dojednával onu podmínku, směrnici, nebo jak ji nazývá, Trockého instalaci, která měla přejít k teroru. Pro Bucharina je příznačné, že okamžitě přechází k praktické realizaci tohoto nastavení. Nyní je zřejmé, že Bucharinův postoj v této věci není zdaleka jen teoretický; vystupuje jako skutečný praktik, neboť to byl on, kdo jednal se Semjonovem a kdo Semjonova pověřil organizací teroristického činu. Byl to právě on, i když o něco později, kdo pověřil organizací ozbrojeného krvavého kulackého povstání svého učně Slepкова a další. Konspirační blok široce rozvinul organizaci teroristických skupin, které prakticky připravovaly spáchání teroristických činů, atentát na Kirova. Tato vražda byla plně odhalena v předchozím procesu, ale teprve nyní bylo zjištěno, že

činnost trockisticko-zinovjevského centra, které zavraždilo Sergeje Mironoviče Kirova, neměla samostatný charakter. Nyní bylo zjištěno, že Kirov byl zavražděn na příkaz právě tohoto "pravicově-trockistického" centra, tohoto bloku, který lze nazvat centrem všech center.

Obžalovaný Jagoda u soudu potvrdil, že vražda Kirova byla spáchána na základě přímého rozhodnutí "Pravého trockistického bloku", že toto rozhodnutí provedl právě Jagoda, který byl touto hanebnou povinností pověřen. A Jagoda tuto povinnost splnil. Dal pokyn zástupci náčelníka oblastního ředitelství NKVD v Leningradě Záporožci, aby přijal veškerá opatření k zajištění provedení této vraždy. Několik měsíců před vraždou byl Leonid Nikolajev zatčen a předveden na oblastní ředitelství a byl u něj nalezen revolver s náboji a záznam o Kirovově cestě, což plně prozrazovalo, že tento ničema připravoval toto obłudné zvěrstvo. Ale Záporožec na přímý rozkaz Jagody tohoto darebáka propustil a o několik měsíců později Nikolajev zabil Kirova, přičemž tento zlotřilý čin provedl za přímé účasti podlého zrádce Jagody, který byl tehdy pověřen ochranou členů vlády.

Jagoda u soudu potvrdil, že se na tomto rozhodnutí podíleli Rykov a Bucharin; že se Rykov a Eňukidze účastnili schůze centra, kde se projednávala vražda S. M. Kirova; že se tedy Rykov a Eňukidze přímo podíleli na projednávání samotné vraždy Sergeje Mironoviče Kirova. Na můj přímý dotaz, zda Bucharin a Rykov mluví pravdu, když tvrdí, že o této vraždě nevěděli, Jagoda prohlásil, že to tak být nemohlo, protože když Eňukidze odvyšlal, že "Pravo-trockistický blok" se na společné schůzi rozhodl provést teroristický čin proti Kirovovi, - prohlásil Jagoda to z jakýchsi "taktických" konspiračních důvodů popíral, nicméně si byl vědom toho, že šlo o rozhodnutí jejich centra, nikoliv o čin nějaké partyzánské party spiklenců, že toto rozhodnutí vzešlo z "Pravo-trockého bloku", v němž se aktivně angažovali i Bucharin a Rykov.

Nyní je jednoznačně prokázáno, že vražda soudruha Kirova byla spáchána za úzké účasti Jagody. Domnívám se, že bylo také prokázáno, že vražda byla spáchána za úzké účasti Rykova a Bucharina.

Jaký mám důkaz?

Pokud si představíme, že se Rykov a Bucharin na této vraždě nepodíleli, pak musíme připustit, že dva hlavní vůdci "Pravého trockistického bloku", kteří o vraždě Kirova rozhodli, stáli nějakým způsobem stranou tohoto krutého činu. Proč? Lidé, kteří organizovali špionáž, povstání, teroristické činy a podle vlastního přiznání dostali od Trockého pokyn k teroru, najednou v roce 1934 přihlíželi vraždě jednoho z největších Stalinových spolupracovníků, jednoho z největších vůdců strany a vlády.

Bucharin a Rykov o tom věděli! Hlavní představitelé tohoto "pravicově-trockistického bloku", jako byli Rykov a Bucharin, nemohli o tomto velkém teroristickém činu nevědět. Kdyby o tom nevěděli, bylo by to nepřírozené, odporovalo by to veškeré logice.

Bucharin a Rykov přiznali, že měli plán na zavraždění vedoucích představitelů strany a vlády a členů politbyra. O tom také jednali Semjonov a Bucharin nebo Bucharin a Semjonov. Proč bychom se měli

domnívat, že Bucharin, který zahájil jednání se Semjonovem o organizaci vraždy členů politbyra, vylučuje z tohoto seznamu jednoho z nejvlivnějších členů politbyra, který se prosadil nesmiřitelným bojem s trockisty, zinovjevovci a bucharinisty? Kde je logika takového chování? Žádná taková logika neexistuje.

Nakonec Rykov přiznal, že v roce 1934 pověřil Artemenka sledováním vládních vozidel. Za jakým účelem? Teroristické účely. Rykov organizuje atentáty na členy naší vlády, členy politbyra. Proč dělá Rykov výjimku pro Sergeje Mironoviče Kirova, který byl přesto zavražděn z rozhodnutí toho zatraceného bloku? Tuto výjimku neudělal.

Enukidze a Jagoda byli členy centra a nejbližšími lidmi Bucharina a Rykova. Jak lze předpokládat, že se Enukidze a Jagoda podíleli na vraždě Sergeje Mironoviče Kirova, lidí nejbližších Rykovovi a Bucharinovi,

li v centru celého systému provádění teroristických činů proti představitelům strany a vlády - jak lze předpokládat, že to byli Bucharin, kteří nevěděli, co věděl Enukidze, Bucharinův a Rykovův nejbližší přítel, komplic a spolupachatel, co věděl Jagoda, Bucharinův a Rykovův nejbližší přítel, komplic a spolupachatel, ale Rykov a Bucharin o tom nevěděli?

Zde jsou okolnosti, které Rykova a Bucharina zcela usvědčují z organizace atentátu na Sergeje Mironoviče Kirova.

Kirovova vražda se však, jak zjistilo soudní vyšetřování, neomezuje pouze na teroristické aktivity pravicových trockistických zrádců.

Jak zjistilo vyšetřování, Alexej Maximovič Gorkij, Vjačeslav Rudolfovič Menžinskij a Valerian Vladimirovič Kujbyšev se stali oběťmi teroristických činů provedených na příkaz téhož "Pravého trockistického bloku". Oběti vraždy se stal i syn A. M. Gorkého, M. Peškov.

Berry k tomu podal toto svědectví:

"Kategoricky prohlašuji, že atentát na Kirova byl spáchán z rozhodnutí centra 'Pravo-trockého bloku'. Z rozhodnutí téhož centra byly provedeny teroristické akce a Kujbyšev, Menžinskij a Gorkij byli popraveni."

To potvrdily i osoby, které se na vraždě přímo podílely. Podlý plán hlavního vraha Jagody byl proveden tím nejzrádnějším, nejpodlejší a nejjezuitštějším způsobem. Jagoda se nejprve snažil popřít svou účast na organizaci vraždy Maxima Alexejeviče Peškova. Poté se k tomu přiznal při neveřejném soudním jednání. Plně potvrdil, jak je zaznamenáno v protokolech o soudním vyšetřování, své výpovědi z přípravného řízení, potvrdil, že zorganizoval vraždu Maxima Peškova, a svou neochotu o tom hovořit vysvětlil tím, že motivy vraždy byly čistě osobní povahy.

Ohledně Menžinského vraždy však Jagoda promluvil i u soudu, kde však popřel osobní kariéristické důvody. Řekl to bez obalu:

"Popírám, že bych se v případě smrti Menžinského řídil osobními důvody. O post šéfa OGPU jsem neusiloval z osobních důvodů, ne z kariéristických důvodů, ale v zájmu naší konspirační činnosti."

To je pravděpodobné, ale jedno nevylučuje druhé. Že je Jagoda schopen vraždit z osobních pohnutek, dokazuje jeho osobní přiznání k vraždě Maxima Peškova. Výslovně uvedl, že jeho motivy jsou osobní. Nelze tedy vyloučit, že i zde byl Jagoda veden osobními pohnutkami.

Říká, že v této věci existovalo zvláštní rozhodnutí centra, které mu předal Enukidze. Zde se počítalo s využitím lékařů, což vytvářelo naprostou záruku z hlediska nemožnosti odhalení.

Jak vidíme, Jagoda není obyčejný vrah. Je to vrah, který má záruku, že bude odhalen. Jeho předpoklady však selhaly i zde. Záruka se ukázala jako zkažená, neuspěla. Jagodu a jeho podlou zločinnou činnost neodhalila zrádná zpravodajská služba, kterou zrádce Jagoda organizoval a řídil proti

zájmům sovětského státu a naší revoluce, ale skutečná, pravá bolševická zpravodajská služba.

Enukidze a Jagoda hovoří o nejlepším způsobu, jak poslat Menžinského a další vybrané oběti na onen svět, pokud jde o záruky, o které Jagoda usiloval. Jagoda předkládá svůj mazaný nápad: dosáhnout smrti, jak říká, z nemoci, nebo jak říká zde u soudu: "Přiznávám se k nemoci Maxima Peškova". To mimochodem není tak paradoxní, jak by se mohlo na první pohled zdát. Připravit takové prostředí, ve kterém by slabý a neuspořádaný organismus onemocněl, a pak vyvinout takové metody léčby nebo, jak říkal Pletněv, podstrčit oslabenému organismu nějakou infekci, nebojovat s nemocí, nepomáhat nemocnému, ale infekci, a tím přivést nemocného do hrobu, není tak paradoxní.

Jagoda byl na vrcholu techniky zabíjení lidí těmi nejzákeřnějšími prostředky. Představoval poslední slovo v gangsterské "vědě" a zastínil řadu dalších zločinců, kteří tyto dalekosáhlé a hluboké zločinecké záměry Jagody nechápali.

Enukidze odmítl Jagodův návrh, aby byl Sergej Mironovič Kirov usmrcen nemocí. Řekl: Kirovova vražda musí být provedena podle plánu centra. Hned však slíbil, jak řekl Jagoda, že příště použijí recept a prostředky navržené Jagodou.

Tento obrat nastal, když přišla na řadu otázka následných vražd.

"Když mi Enukidze sdělil rozhodnutí kontaktního centra zavraždit Kirova, vyjádřil jsem své obavy," řekl Jagoda, "že přímý teroristický čin by mohl zničit nejen mě, ale i celou organizaci. Upozornil jsem Enukidzeho na méně nebezpečnou metodu a připomněl mu, Enukidze, jak byl Menžinskij usmrcen s pomocí lékařů. Enukidze odpověděl, že atentát na Kirova by měl být proveden podle plánu a že atentát převzali trockisté a Zinovjev a že naším úkolem je do něj nezasahovat.

Pokud jde o bezpečnou metodu usmrcení za pomoci lékařů, Enukidze uvedl, že centrum brzy projedná, kdo z vedoucích představitelů strany a vlády by měl být touto metodou usmrcen jako první."

Můžeme jít v tomto bezuzdném cynismu a perfiditě ještě dál, když se s odporným klidem a chladnokrevností diskutovalo o tom, koho z vůdců strany a vlády je třeba zabít a jakým způsobem, aby se zabránilo jejich odhalení.

Berry dále uvedl:

"O něco později, při dalším setkání s Enukidzem, mě informoval, že se Centrum rozhodlo zahájit sérii teroristických akcí proti členům politbyra a navíc osobně proti Maximu Gorkému. Enukidze mi vysvětlil, že "pravavicově-trockistický blok", který má na mysli svržení sovětské moci v nejbližší budoucnosti, vidí v Gorkém nebezpečnou postavu. Gorkij je neochvějným stoupencem stalinského vedení a nepochybně, pokud se spiknutí uskuteční, pozvedne svůj protestní hlas proti nám, spiklencům.

Proto byla nastolena otázka smrti Alexeje Maximoviče Gorkého, kterou tento blok definitivně rozhodl.

Další rozhodnutí o odstranění padlo na Valeriana Vladimiroviče Kujbyševa jako jednoho z aktivních členů leninsko-stalinského politbyra.

V tomto krátkém časovém úseku tak z rozhodnutí "Pravicově-trockistického bloku" odešly do hrobu tři oběti, tři předčasně zemřelí báječní lidé. Tři nejlepší lidé naší země, věrní synové své vlasti, se stali obětí nestoudného spiknutí zrádců. A mezi nimi je i chloubu ruské a světové literatury - velký ruský spisovatel, geniální umělec Alexej Maximovič Gorkij.

Každá řádka jeho písní a povídek, románů a novel dýchá ušlechtilostí, žářem revoluční akce. Ne nadarmo spojil svůj život s velkým Leninem a velkým Stalinem jako jejich nejlepší a nejbližší přítel. Ne nadarmo Lenin nejednou napsal, že Gorkij je obrovský umělecký talent, který přinesl a ještě přinese mnoho užitku světovému proletářskému hnutí. Ne nadarmo Lenin napsal, že Gorkij je zdaleka největším představitelem proletářského umění, který se svými velkými uměleckými díly pevně spojil s dělnickou třídou Ruska a celého světa. Gorkij vycítil blížící se bouři, ohlásil vítězství našeho hnutí, vítězství jasného proletářského ducha nad temnotou a podlostí kapitalismu.

Zrádnými ranami do nemocného srdce velkého muže zemřel nejlepší přítel pracujícího lidstva, zhaslo jedno z nejjasnějších a nejsilnějších světél lidského rozumu a lidské krásy. Tuto lampu zhasli tito zrádci, tyto lidské bestie, které chladnokrevně a zrádně navždy zastavily vřelé a ušlechtilé srdce velkého člověka.

Nyní je vše vyřešeno. Nyní jsou známy nejen způsoby vražd, ale i jejich motivy a samotní vrazi. Bessonov říká, že když se v červenci 1934 v Paříži setkal s Trockým, který Gorkého vždy zlostně nenáviděl, stejně jako Gorkij nenáviděl Trockého, přehnaného gangstera mezinárodní špionáže a zrady, Trockij tehdy prohlásil, že Gorkého je třeba za každou cenu odstranit, že Gorkij byl široce oblíben jako Stalinův nejbližší přítel, jako vůdce generální linie strany. Trockij dal Bessonovovi přímý rozkaz, který Pjatakovi nařídil předat. Jak říká Bessonov, tento pokyn byl dán v té nejkategoričtější podobě: Za každou cenu Gorkého fyzicky zničit. A tento rozkaz nepřitele lidu a ober-bandity Trockého přinesl Bessonov sem do SSSR, předal ho Pjatakovi a předal bloku, který, jak ukázal Jagoda a jak později dokážu, tento rozkaz převzal a rozhodl se Maxima Gorkého zabít. To je tak obludné, že považuji za nutné se tím konkrétně zabývat.

První otázkou, kterou bych zde rád položil, je otázka, zda byli Rykov a Bucharin do této záležitosti zapojeni, zda věděli, že se toto monstrózní zvěrstvo připravuje. Na tuto otázku odpovídám bez váhání a rozhodně: ano, věděli to, ano, podíleli se na tom. Nechci operovat s jinými svědectvími a zejména s výpovědí Jagody - budu operovat: 1) svědectví samotných Rykova a Bucharina a 2) to, co nazývám logikou věcí. O jaký případ se jedná? Podívejte se, co k tomuto tématu říká Rykov. Rykov prozradil, že on, Rykov, měl rozhovor s Enukidzem, tedy jedním z nejaktivnějších účastníků a organizátorů spikleneckého bloku. O tom, že se aktivně podílel na organizování vražd, máme svědectví Maximova-Dikovského. Enukidze si ho nejednou předvolal a dával mu pokyny, jak nejlépe zajistit smrt Valeriána Vladimiroviče Kujbyševa. Enukidze byl do tohoto "obchodu" zapojen společně

s Jagodou. Právě s tímto Enukidzem vede Rykov rozhovor. O čem? Vezměme si jen to, co řekl sám Rykov: "... Enukidze mi řekl, že trockisté a zinovjevci jsou nesmírně znepokojeni vlivem, který získává Gorkij, že je silným stoupencem Stalina a celkové linie strany. To je totéž, co Bessonov slyšel od Trockého v roce 1934 a co sem přinesl na podzim 1934 a sdělil spin doktorům, vůdcům a vůdkyním tohoto bloku.

První nezvratný fakt, který vyplývá z Rykovovy výpovědi, je tento. Rykov a Enukidze hovoří v roce 1935 o Gorkém, hovoří o obrovském vlivu, který má Alexej Maximovič Gorkij na veřejnost jako věrný přítel a stoupenec generální linie strany, jako věrný přítel a stoupenec stalinského vedení. To je to, co trockisty a zinovjevce znepokojuje, znepokojuje je to stejně, jako je to znepokojovalo, když diskutovali o vraždě Sergeje Mironoviče Kirova. Ze stejných důvodů si totiž za oběť svého zvěrstva vybrali Sergeje Mironoviče Kirova. A je zde naprostá totožnost, naprostá historická logika tohoto spiknutí.

Co z toho vyplývá? "Oni (trockisté a zinovjevci) považují za nutné," říká Rykov, "vzhledem k významu Gorkého - a jeho význam doma i v zahraničí není třeba potvrzovat - trvají, jak sám říká, na likvidaci jeho politické činnosti. Kdyby Rykov řekl jen to, co řekl, stačilo by to. I dětem by bylo naprosto jasné, o co jde. Jak lze v naší zemi zlikvidovat politickou aktivitu dospělého člověka? Jak mohl být Gorkij donucen přestat být politicky aktivní ve směru, v němž se projevil jako bojovník za bolševickou, leninsko-stalinskou pravdu? Jak by to mohlo být vynucené?

V Americe pořádají různí Al Caponové nájezdy, zajímají lidi nebo jejich děti a pak vymáhají peníze. Ale to u nás nemůžete, protože jsme Al Caponesovi usekli ruce. Jak by u nás, v podmínkách sovětského státu, mohli Gorkého připravit o možnost být politicky aktivní jinak než tím, že by mu zastavili život? A Rykov na mou otázku odpověděl bez obalu: "On, tedy Enukidze, mluvil tak zvýšeným tónem nebo ostře nepřátelsky, že mi bylo jasné, že za tímto tónem se skrývá možnost násilných opatření. Proto si myslím, že je naprosto jisté, že v roce 1935 mluvili Enukidze a Rykov o Gorkém tónem, který ohrožoval Gorkého život. A Rykovovi bylo naprosto jasné, že jde o použití násilí proti Gorkému. A pak se ptám znovu: "Jaká násilná opatření? Měl jste v úmyslu Gorkého izolovat, chtěl jste ho vystavit nějakému druhu vězení? Jak by se to mohlo stát v naší zemi, v zemi proletářské diktatury?" Existoval jediný způsob, jak to udělat - usmrtit Gorkého. Rykov chápe, že jen tak mohla být tato otázka položena, a jen tak máme právo interpretovat tento zločinný rozhovor, který nebyl ničím jiným než informací Rykova ze strany Enukidze o přípravách vraždy Alexeje Maximoviče Gorkého.

A konečně k mé poslední otázce u soudu: "Co znamená "přivodit násilná opatření"? Lze to chápat tak, že to vede k vraždě?" - Rykov řekl bez obalu: "Samozřejmě."

Ptám se Rykova: "Věděl jste o chystané vraždě Gorkého?" Jak měl Rykov na tuto otázku odpovědět, když o zločinu nevěděl? Musel by říct: "Nevěděl jsem to." A co řekl Rykov? Zde je přepis, řekl: "Ne tak docela." Ukázalo se, že ne tak docela, ale přece!

Za naprosto prokázané a zjištěné považuji následující skutečnosti, z nichž lze vyvodit jediný závěr - závěr, že se Rykov podílel na přípravě smrti A. M. Gorkého. Za prvé, v roce 1935 Enukidze a Rykov hovořili o zvláštní hořkosti, kterou blok choval vůči Alexeji Maximoviči Gorkému. Je sice pravda, že věc obrací proti trockisticko-zinovjevovské části bloku, ale to na věci nic nemění. Zadruhé vyjadřovali tuto zlovolnou náladu takovým tónem, že hovořili o přípravě násilných opatření s cílem "zlikvidovat Gorkého politickou činnost". A za třetí, likvidace Gorkého politické činnosti měla jít až k použití násilných opatření vůči Gorkému.

Za čtvrté, mezi tato násilná opatření patřila vražda Alexeje Maximoviče Gorkého. Rykov a Bucharin o těchto násilných opatřeních věděli. Věděli, že se připravuje vražda Gorkého, vraždu organizovali, vraždu kryli. Rykov a Bucharin se tak podíleli na podlé vraždě A. M. Gorkého.

A Bucharin, ten zatracený mix lišky a prasete - jak se v této věci chová? Jak se na lišku a prase sluší. Kroutí se a otáčí, mrká. Nakonec však Bucharin v podstatě říká přesně to, co Rykov. Vezměme si Bucharinovo svědectví v této části. Dovolte mi upozornit na následující část této výpovědi: "V roce 1935 mi Tomskij řekl, že Trockij připravuje nějakou nepřátelskou akci nebo nepřátelský čin proti Gorkému.

Jak o tom Tomsky věděl? Věděl to samozřejmě od Bessonova, který tuto směrnicí přivezl ze zahraničí. A jaká byla Trockého směrnice? Zničit Gorkého, zničit ho fyzicky. Bucharin prozrazuje: "Tomskij řekl, že Trockij připravuje nepřátelskou akci nebo nepřátelský čin proti Gorkému."

Ptám se: prostřednictvím koho připravuje Trockij tuto nepřátelskou akci? Samozřejmě prostřednictvím bloku, který měl v rukou Trockij, bloku, v němž se mísili pravičáci a trockisté, menševici a SR, buržoazní nacionalisté a obyčejní darebáci všech druhů, stupňů a kategorií.

Tato skutečnost je prokázána. Bucharin sám přiznává, že v roce 1935, rok před Gorkého smrtí, Tomskij Bucharina informoval, že Trockij připravuje nepřátelský akt proti Gorkému. Přesně to řekl Rykov, když vyprávěl o svém rozhovoru s Enukidzem. A to je zase totéž, co řekl Bessonov, když citoval svůj rozhovor s Trockým v Paříži v červenci 1934. Neexistuje zde žádný rozpor.

Zabývejme se druhou otázkou: co je to nepřátelský čin, co představuje tento nepřátelský čin? Není snadné získat od Bucharina odpověď na přímo položenou otázku.

Ptám se Bucharina: "Co to bylo za nepřátelský čin?" Na nic neodpovídá přímo. Říká: "Akce proti 'stalinistovi Gorkému' jako obhájci socialistické výstavby obecně a stalinistické politiky strany zvláště. O to šlo. "Šlo o velký ohlas, který mělo každé slovo Alexeje Maximoviče na mezinárodní scéně obecně, mezi inteligencí zvláště."

Opět se zcela shodují skutečnosti, o nichž mluvil Rykov, o nichž mluvil Bessonov, o nichž mluvil a věděl Jagoda, o nichž mluvil a věděl Bulanov. Vše je zde organicky propojeno.

Ptám se: "Spojoval Tomskij spáchání nepřátelského činu na Gorkém s otázkou svržení sovětské vlády?" Bucharin odpovídá, že "v podstatě ano". Nešlo tedy jen o to, způsobit Gorkému osobní potíže, jak to mistrně vyjádřil Rykov - "zlikvidovat jeho politickou činnost". Jednalo se o spáchání nepřátelského činu proti Gorkému, který by přímo představoval jeden z prvků svržení sovětské moci.

Je jasné, že při této formulaci otázky nejde o to, abyste Gorkého připravili o možnost psát články či reportáže, i když ani to není ve vaší moci, páni vrazi. Proto zde musíme připustit, jak potvrdil i Bucharin, že nepřátelský čin proti Gorkému byl spojen s úkolem svrhnout sovětskou moc, byl jedním z aktů boje proti sovětské moci.

Víme, jak spiklenci postavili otázku boje proti sovětské moci. Jejich metody byly teror, zrada atd.

Bucharin říká, že když se mluví o nepřátelském činu, může se tím myslet cokoli až po teroristické činy, amplituda váhání je zde velmi velká. Bucharin připouští, že vražda Gorkého tehdy nebyla vyloučena. Jedná se o zastřené přiznání, které Bucharina prozrazuje.

Již jsem se zmínil o způsobech provedení tří teroristických činů - proti Menžinskému, Kujbyševovi a Alexeji Maximoviči Gorkému.

Pozornost přitahuje způsob, jakým byly tyto vraždy provedeny. Je to metoda postupného zabíjení, "zaručená vražda", o níž mluvil Jagoda, je to metoda vraždy pomocí zvláštních znalostí spolupachatelů. Není to špatně vymyšlené! Levin, Pletněv, Kazakov, Maksimov-Dikovskij, Kjučkov, Bulanov - na tomto "případu" se podílela banda vrahů, speciálně vycvičená banda. Rád bych vás upozornil na zvláštní způsob a zvláštní roli, kterou při provedení této vraždy sehráli obvinění lékaři Levin, Kazakov a Pletněv. Nejprve bych se však chtěl zastavit u několika poznámek. Historie a kroniky kriminálních vražd nám říkají, že v posledních desetiletích otravy prostřednictvím profesionálních vrahů téměř vymizely ze scény.

Tyto traviče nahradili lékaři. Pokud si otevřete učebnici soudního lékařství Dr. Karla Emmerta, profesora na univerzitě v Bernu, najdete zde mimořádně poučné údaje. Emmert píše:

"Vraždy otrávením jsou nyní vzácnější než dříve, mimo jiné proto, že pro nelékaře je obtížnější získat jed. Profesionální traviči už proto nejsou tak běžní jako dříve. Pokud takové případy existují, jsou často v lékařské profesi.

Není proto náhodou, že si Jagoda pro svůj zruďný plán a jeho realizaci vybral lékaře. Bere takřikajíc v úvahu historickou konjunkturu.

Máme řadu historických příkladů toho, že veškeré snahy vrahů, kteří využívají všech prostředků k otravě, směřují právě k tomu, aby nebyli odhaleni. V řadě případů je otrava provedena tak, že fakt otravy lze vysvětlit - jak se domníval Jagoda - přirozenou smrtí v důsledku nemoci.

Především je třeba vysvětlit, že otrava je podle moderních vědeckých názorů jedním z typů, a navíc nejnebezpečnějším typem tzv. vědecké

velezrady, jejíž nebezpečnost spočívá v tom, že k jejímu provedení není zapotřebí žádného specifického prostředku, ničícího lidský život, že k tomuto zločinnému účelu lze použít jakýkoli prostředek. Jak ukazuje historie a učí nás, k takovému otrávení stačí pouze tajně vnést do organismu jakoukoli látku, která je schopna způsobit zkrácení života nebo smrt. A ne vždy se taková látka nazývá jedem. Řada léků je svou povahou a charakterem k tomuto účelu vhodná, čehož zločinci často využívají.

Z historie je známo, například od Tacita, že Sejana zabil takovým jedem, že to vypadalo, jako by Sejanus zemřel na obyčejnou nemoc. To je umění zločinu. Je známo, že Filip II. poměrně hojně používal k otravě jed, který nebylo možné odhalit ani pečlivým vyšetřením, jed, který nazýval "Requiescat in pace" (necht' odpočívá v pokoji). Je známo, že Jan Kastilský byl otráven otrávenými botami. Nakonec je známo, že papež Klement II. byl zavražděn kouřem z otrávené svíce. Z toho vyplývá, že jsou známy způsoby, jak lidi zabíjet s využitím jejich výsadního postavení a znalostí chemie, medicíny a farmakologie různými způsoby.

Vzpomínáme si na slavný Buturlinův případ. Buturlinovým vrahem nebyl nikdo jiný než doktor Pančenko, který byl v předrevolučním Rusku dobře známý a který v předrevolučním Rusku praktikoval distribuci a užívání drogy známé jako "Pelův spermin". Doktor Pančenko podal pacientovi pod záminkou "Spermin Pel" záškrťovou kulturu a zabil ho záškrtem.

K jeho odhalení došlo zcela náhodou. Nebýt přiznání doktora Pančenko, Buturlinova vražda by pravděpodobně nebyla vyřešena. Nebýt Levinova přiznání, nemusel být zločinný plán na zavraždění soudruhů Menžinského, Kujbyševa a Gorkého, který byl rozpracován do všech detailů, odhalen.

Nakonec bych mohl připomenout známý Procharův případ, kdy tento Prochar způsobil své oběti chronický žaludeční katar, a tím ji přivedl k smrti. A konečně případ doktora Palmera, který svou oběť otrávil arzenikem a strychninem, použitými v lékařsky povolených dávkách. Zde je konečně příklad, který ukazuje, že když mluvíme o otravě, neměli bychom mít na mysli, že by se k otravě měl používat pouze kyanid draselný, arzen apod. Ne, vrazi velmi často využívají lékaře a zdravotnický systém zdánlivě k léčbě, ale ve skutečnosti k dosažení svého zločinného cíle.

Na případech Palmera, Prochara, Pančenko a mnoha dalších historických příkladech lze dokázat, že cesta, kterou si Jagoda zvolil, byla cestou, k níž ho vedlo důkladné studium dějin zločinu, dějin vražd v různých zemích, organizovaných různými lidskými darebáky.

Chtěl bych, soudruzi soudci, připomenout několik odborných údajů k této věci, které nenechávají nikoho na pochybách, že tento velmi rafinovaný, zrádný a lstivý plán vymyslel Jagoda s vědomím a souhlasem "pravého trockistického centra", zejména pokud jde o Kujbyševa a Gorkého.

Především upozorňuji na skutečnost, že zkouška byla složena z významných osobností sovětské a světové lékařské vědy. Upozorňuji vás na jednomyslný závěr, k němuž toto vyšetření dospělo: vyšetření potvrdilo, že opatření, která v souvislosti s vraždou A. M. Gorkého, V. V. Kujbyševa, V. R. Menžinského, byly skutečně přísně účelové a jejich výsledkem byla smrt těchto významných mužů, o kterou tito pánové usilovali.

V souvislosti s Gorkého smrtí byly položeny forenzní otázky:

"Je možné, že by lékaři s dostatečnou kvalifikací mohli použít takovou chybnou diagnózu?"

Odpověď zněla: "To nelze připustit.

Zkoušejícímu byla položena následující otázka:

"Je vůbec přípustné dlouhodobé současné podávání velkých dávek srdečních látek intravenózně, subkutánně a perorálně, konkrétně digitalisu, digalenu (preparáty z náprstníku) strofantinu a strofantu, a to zejména u těžce nemocného A. M. Gorkého, 68 let, který trpěl výše uvedeným poškozením vnitřních orgánů?"

Odpověď zkoušejícího: "Naprosto nepřijatelné".

Další otázka: "Lze na základě souhrnu těchto údajů považovat za prokázané, že léčebná metoda A. M. Gorkého byla záměrně škodlivá...?"

Odpověď zkoušejícího: "Ano. Určitě se dá považovat za zavedenou."

Totéž platí i pro další případy.

Dovoluji si proto konstatovat, že obvinění vznesená v obžalobě a podporovaná mnou jako státním zástupcem lze i v této části považovat za plně prokázaná. Toto obvinění je v plném rozsahu podloženo nejvěrohodnějším lékařským vyšetřením, které pečlivě analyzovalo všechny dostupné materiály. Samozřejmě nelze pominout ani doznání obviněných.

Pokud jde o tuto část obžaloby, chci se zaměřit konkrétně na dva obžalované, Jagodu a Levina.

Jedná se o krátký rozhovor o Jagodovi. Yagoda je hlavním organizátorem a inspirátorem těchto zvrhlostí, jeho odpovědnost je o to silnější a závažnější, že Yagoda není jen Yagoda, je to bývalý tehdejší místopředseda OGPU, ve skutečnosti předseda OGPU. Jedná se o osobu, jejíž povinností bylo chránit bezpečnost státu. Kdyby zločiny, kterých se Yagoda dopustil a ke kterým se přiznal, kdyby je spáchal v milionových dávkách, i pak bych byl oprávněn požadovat po soudu, aby Jagodu zastřelil.

Levin hrál v těchto vraždách také významnou roli. Levin byl hlavním organizátorem vražd zosnovaných Jagodou, podíleli se na nich také Kazakov a Pletněv, byl, řekl bych, v tomto případě Jagodovou pravou rukou, stejně jako byl Bulanov pravou rukou Jagody ve všech jeho zločinech obecně.

Když Alexej Maximovič Gorkij zemřel rukou Levina, zveřejnil doktor lékařských věd Levin v novinách nekrolog - "Poslední dny Alexeje Maximoviče Gorkého". V tomto nekrologu napsal, že vzdychá a naříká nad smrtí velkého muže. "Velcí lidé," napsal farizejsky, pokrytecky, pokrytecky, "žijí a umírají jako velcí lidé. "Žijí a umírají jako velcí muži!" - Levin nedodal: - "rukou autora tohoto nekrologu, jednoho z podlých vrahů!"

Pokud se tento článek nyní posuzuje v souvislosti s lékařským vyšetřením, bude podle mého názoru zajímavé posoudit Levinovu roli v této vraždě.

Zaprvé je zde odhalen samotný mechanismus smrti Alexeje Maksimoviče, který byl nyní plně odhalen. Jedná se o mechaniku, která byla v první řadě zaměřena na terapeutickou přípravu vraždy Alexeje Maksimoviče.

Levin v tomto nekrologu napsal:

"Za deset let mého lékařského dohledu nad Alexejem Maksimovičem to byl jeho šestý chřipkový záchvat. Chřipka se pokaždé komplikovala zánětem průdušek a katarálním zápalem plic.

Levin tedy už dobře věděl, jakým směrem hledat komplikace v tomto boji Alexeje Maksimoviče Gorkého s nemocí.

"Neúnavný bojovník pokaždé těžce snášel nemoc, pokaždé ho od prvních dnů nemoci provázela úzkost. Když se mě ptali na zdravotní stav Alexeje Maksimoviče v dobrých a klidných obdobích jeho života, vždy jsem odpovídal:

- Relativně dobře, ale až do první chřipky. A kromě toho:

"Ze zkušenosti jsem věděl, jak těžká je chřipka Alexeje Maksimoviče, jak rychle zasáhla místo nejmenšího odporu v jeho těle - plíce - a jak děsivé to bylo s jeho plícemi pozměněnými starým tuberkulózním procesem a nemocným srdcem. A tak nám pětkrát jeho silný organismus dal příležitost zvítězit, a organismus Alexeje Maksimoviče byl skutečně silný. Gorkij patřil k lidem, kteří se dožívají sta let, a nebýt zlé tuberkulózy, určitě by se stovky dožil.

Vrah prozradí tajemství vraždy. Právě zde se nachází místo nejmenšího odporu - lékaři říkají locus minoris resistentiae -, kde organizátoři vraždy zasadili hlavní úder nemocnému A. M. Gorkému.

Hanebná dvojitvárnost, zrada a pokrytectví zde konkurují nestydatosti traviče, který pláče u lůžka oběti svého takzvaného "léku".

Takový je ten Levin! Není daleko od Yagody!

Na závěr bych rád připomněl Jagodovo svědectví, v němž ukazuje svou skutečnou morální a lidskou tvář, pokud je zde tento výraz přípustný.

Zde jsou úryvky z Jagodovy výpovědi na listu 58: "Celý život jsem chodil s maskou a předstíral, že jsem nesmiřitelný bolševik. Ve skutečnosti jsem nikdy nebyl bolševikem v pravém slova smyslu.

A kromě toho.

"Můj maloburžoazní původ, nedostatek teoretického vzdělání - to vše ve mně od samého počátku organizování sovětské moci vyvolávalo nedůvěru v konečné vítězství stranické věci...

Nesdílel jsem názory a program trockistů, ale přesto jsem velmi pozorně sledoval průběh boje a předem jsem se rozhodl, že budu stát na straně, která v tomto boji zvítězí. Proto jsem v té době sledoval konkrétní linii boje proti trockismu.

Když začaly represe proti trockistům, otázka, kdo zvítězí (trockisté nebo ústřední výbor VKP(b)), ještě nebyla definitivně vyřešena. Alespoň jsem si to myslel. Proto jsem jako místopředseda OGPU. V trestní politice OGPU jsem vycházel z toho, že bych neměl rozhořčovat trockisty proti sobě. Když jsem poslal trockisty do exilu, vytvořil jsem podmínky, v nichž mohli pokračovat ve své činnosti.

Na jedné straně Rykovovy rozhovory se mnou určily mé osobní sympatie k pravicovému programu. Na druhé straně z toho, co mi Rykov řekl o pravici, že kromě něj, Bucharina, Tomského a Uglanova je na straně pravice celá moskevská organizace, leningradská organizace a odbory, jsem nabyl dojmu, že pravice může v boji s ústředním výborem zvítězit. A protože se již tehdy začalo hovořit o změně vedení strany a sovětské moci, bylo jasné, že se k moci dostanou pravičáci.

Právě proto, že mě pravičáci přitahovali jako skutečnou sílu, jsem Rykovovi prohlásil, že jsem s nimi.

...Proto jsem jednal s Rykovem o svém zvláštním postavení mezi pravici.

Ukazuje se, že Rykov ovlivnil i Jagodu zcela určitě. To, co říká Jagoda, je totiž ve skutečnosti stará proradná dvojí škola politického kariéristy a nepoctivého darebáka, neboť to je systém Josefa Fouchého. Nemohu si pomoci, ale musím citovat jen několik řádků ze slavné knihy Stefana Zweiga "Joseph Fouché".

"Mezi sedmi sty padesáti lidmi, kteří slavnostně vstupují do sálu zhýralého krále, vchází tiše, s tříbarevnou páskou na prsou, zástupce lidu Joseph Fouchet, poslanec za město Nantes. Tonzura je již zarostlá, kněžské roucho dávno odložil: stejně jako všichni ostatní zde si oblékl civilní šaty bez jakýchkoli ozdob.

Jaké místo zaujme Joseph Fouché? Mezi radikály na horách, nebo mezi umírněnými v údolí? Joseph Fouché dlouho neváhá, uznává jen jednu stranu, které zůstane věrný až do konce: tu silnější, většinovou. A tentokrát si sám zvažuje a počítá hlasy; vidí - v tuto chvíli je síla stále na straně girondistů, na straně umírněných. A tak sedí v jejich lavicích, vedle Condorceta, Rolanda, Servana, těch, kteří mají v rukou ministerské posty, ovlivňují všechna jmenování a rozdělují zisky. V jejich středu se cítí jistě, tam zaujímá své místo.

Z tohoto zdroje čerpal Jagoda své duchovní síly, pokud se vůbec seznámil s životem a dílem Josepha Fouchého - o tom pochybuji, neboť svědectví a materiály k případu ukazují pouze na jedinou jeho známost s literaturou, a to s Alexandrem Dumasem, "Třemi mušketýry", Tři mušketýři byli ideálem pro Jagodu, který tvrdil, jak vyplynulo z Bulanovy výpovědi, že k zajištění úspěchu při převzetí moci je třeba sebrat několik desítek mužů jako Tři mušketýři, s nimiž si můžete dělat, co chcete.

Takový je Jagoda, který má na lavici obžalovaných vedle Bucharina a Rykova vážné místo. Je to jeden z největších spiklenců, jeden z nejvýznamnějších nepřátel sovětské moci, jeden z nejnestoudnějších zrádců, člověk, který se snažil zorganizovat skupinu v samotném NKVD a částečně ji zorganizoval ze zrádců Paukera, Voloviče, Gaje, Winetského a dalších, z nichž se vyklubali polští a němečtí špioni a rozvědčíci. Byl to sám Jagoda, který se místo toho, aby řídil naši slavnou zpravodajskou službu pro dobro sovětského lidu, pro dobro socialistické výstavby, snažil ji obrátit proti našemu lidu, proti naší revoluci a proti socialismu.

Selhala, selhala! Berry byl odhalen, vyhozen z našeho státního aparátu, posazen na lavici obžalovaných, odzbrojen a nyní musí být vyřazen ze života úplně.

PRÁVNÍ ZÁLEŽITOSTI

Dokončím to. Na závěr bych rád položil několik otázek, které bych nazval právními otázkami.

V první řadě je to otázka spoluvin. Jak ukázalo soudní vyšetřování, ne všichni obžalovaní se na trestných činech, které se odehrály v tomto procesu, podíleli stejnou měrou.

Z toho vyplývá otázka - do jaké míry a v jakém rozsahu se každý z obžalovaných může a má zodpovídat z obvinění vznesených proti němu v obžalobě.

Druhou otázkou je, do jaké míry a v jakém rozsahu byla obvinění obžalovaných prokázána.

A třetí otázkou je, jaký trest si obviněný zaslouží.

Nejprve odpovím na druhou otázku. Byly trestné činy obviněného prokázány a v jakém rozsahu? Myslím, že na tuto otázku, vážení soudci, odpovíte ve svém verdiktu kladně: ano, prokázáno. Prokázáno doznáním samotných obžalovaných, prokázáno výpověďmi svědků, kteří se dostavili k soudu, prokázáno závěrem lékařského vyšetření, prokázáno věcnými důkazy.

Soud má nyní k dispozici všechny důkazy, které přicházejí v úvahu v trestním řízení. Na základě těchto důkazů bude moci soud učinit konečné rozhodnutí o míře viny toho či onoho pachatele těchto trestných činů.

Existuje však ještě jeden zásadní důkaz, a tím je logika okolností samotného případu.

Hlavní obvinění v tomto případě je vzneseno proti obžalovaným podle článků 58.1a a 58.11 - organizování vlastizrádného spiknutí. Toto obvinění je prokázáno doznáním všech obžalovaných, a to i těch, kteří se nepřiznali k ostatním trestným činům. To je třeba říci o všech obžalovaných.

Zadruhé, do jaké míry by měl být každý z obžalovaných podle našeho práva odpovědný za všechny trestné činy spáchané tímto spikleneckým gangem. Moje odpověď na tuto otázku zní: v plném rozsahu. Proč?

Každý z obžalovaných musí být odpovědný za všechny trestné činy jako člen spiklenecké organizace, jejíž zločinné cíle a záměry a zločinné metody provádění byly každému z nich známy, každý z nich je schvaloval a akceptoval. Zde pozorujeme pouze zvláštní "dělbu práce" v kriminální činnosti, která závisí na zvláštních vlastnostech a prostředcích, jimiž disponuje každý člen gangu. Z hlediska zájmů celého spiknutí je to naprosto přirozené a logické.

Mezi kriminology existuje názor, že existence spolupachatelství vyžaduje společný souhlas a úmysl každého z pachatelů, spolupachatelů každého z trestných činů. Tento názor je však mylný. Nemůžeme ji přijmout a nikdy nebyla uplatněna ani přijata. Je úzká a scholastická. Život je širší než tento úhel pohledu. Život zná příklady, kdy je výsledku společné trestné činnosti dosaženo nezávislou účastí spolupachatelů na této činnosti, které spojuje pouze společný trestný úkol, jenž je všem společný.

Spolupachatelství vyžaduje společný původ, společný zločinný záměr, který spojuje účastníky trestného činu. Spolupachatelství vyžaduje spojení vůle ve společném a jednotném směru všech účastníků trestného činu. Pokud řekneme banda lupičů jedná tak, že jedna část bandy vypaluje domy, znásilňuje ženy, vraždí a podobně na jednom místě a druhá část bandy na jiném místě, pak i když ani jeden z nich nevěděl o zločinech spáchaných samostatně kteroukoli částí bandy, budou plně odpovědní za celý zločin, pokud se pouze prokáže, že se dohodli na účasti v této bandě, aby spáchali tyto nebo jiné zločiny.

V tomto případě, vážení soudci, jde o spikleneckou skupinu, agenta cizích zpravodajských služeb, kterou spojuje společná vůle všech jejích členů, společný zločinný záměr všech. Konkrétní trestné činy spáchané těmito nebo jinými pachateli jsou pouze jednotlivými případy tohoto jednotného plánu trestné činnosti všech obžalovaných.

Tato společná trestná činnost byla právně vyjádřena v obvinění vzneseném proti všem obžalovaným podle článku 58.11 trestního zákoníku RSFSR.

To však neznamená, že všichni musí odpovídat stejně. To nevylučuje povinnost soudu individualizovat trest v závislosti na konkrétní roli každého obžalovaného v případě.

Z tohoto hlediska si myslím, že je třeba vyzdvihnout dva obviněné - Rakovského a Bessonova. Domnívám se, že Rakovskij, ačkoli se dopustil nejtěžších zločinů proti sovětskému státu a sovětské moci, si svým postavením v tomto spiknutí, svým, mohu-li to tak říci, jistým odstupem od všech důležitých zločinů spáchaných "pravotočivým blokem", zaslouží mírnější trest než ostatní obvinění.

Totéž lze do jisté míry říci i o Bessonovovi, který se ovšem od Černova, Rozenholce, Krestinského či Rykova liší tím, že jeho role byla omezena na

roli signalisty, což je sice také trestné, ale ve své podstatě to musí být hodnoceno jinak než trestné činy hlavních obviněných v tomto případě.

U těchto osob bych považoval za možné použít zákon ze dne 2. října 1937, který umožňuje soudu ve zvláštních případech zvolit trest mezi deseti lety odnětí svobody a nejvyšším opatřením sociální ochrany. Domnívám se, že v případě Rakovského a Bessonova je možné omezit trest na 25 let odnětí svobody.

Podle obžaloby byli všichni obvinění uznáni vinnými z toho, že v letech 1932 až 1933 na příkaz zahraničních zpravodajských služeb vytvořili spikleneckou skupinu nazvanou "Pravicově-trockistický blok" s cílem páchat zločiny, které zde byly plně prokázány.

Bylo prokázáno, že tento blok tvořili agenti zpravodajských služeb některých cizích států. Bylo prokázáno, že "Pravicově-trockistický blok" udržoval systematické nezákonné vztahy s některými zahraničními zeměmi, aby od nich získal pomoc k uskutečnění svých zločinných záměrů, ke svržení sovětské moci a k nastolení statkářské a kapitalistické vlády v SSSR.

Bylo prokázáno, že "pravícově-trockistický blok" se systematicky zabýval špionáží ve prospěch těchto států a dodával jejich zpravodajským službám zásadní státní tajemství.

Bylo prokázáno, že "Pravicově-trockistický blok" systematicky prováděl sabotáže a podvratné akce v různých odvětvích našeho národního hospodářství - v průmyslu, zemědělství, finančnictví, veřejných službách, na železnici atd., a to za stejným účelem.

Bylo prokázáno, že "Pravý trockistický blok" zorganizoval řadu teroristických činů proti vedoucím představitelům VKP(b) a sovětské vládě, že tento "Pravý trockistický blok" provedl teroristické činy proti S. M. Kirovovi, V. R. Menžinskému, V. V. K. K. Kujbyševa, A. M. Gorkého a také provedl vraždu M. A. Peškova.

Bylo prokázáno, že tento blok zorganizoval, ale naštěstí pro nás neuspěl, řadu teroristických činů proti vedoucím představitelům naší strany a vlády.

Takové jsou okolnosti tohoto případu. To je úloha každého z obžalovaných, kteří nyní čekají na váš verdikt, vážení soudci.

ZÁVĚR

Neexistují slova, která by popsala ohavnost zločinů spáchaných obžalovanými. Ptám se vás, jestli jsou potřeba ještě nějaká další slova? Ne, soudruzi soudci, tato slova nejsou nutná. Všechna slova byla vyřčena, vše bylo vysvětleno do nejmenších podrobností. Všichni lidé nyní vidí, co jsou tato monstra zač.

Náš lid a všichni čestní lidé na světě očekávají váš spravedlivý rozsudek. Ať tvůj verdikt zní po celé naší velké zemi jako zvon, který vyzývá k novým činům a novým vítězstvím! Kéž tvůj rozsudek zazní jako osvěžující a vše očišťující bouře spravedlivého sovětského trestu!

Celá naše země, od mladých po staré, čeká a žádá jediné: aby zrádci a špioni, kteří zaprodali naši vlast nepříteli, byli zastřeleni jako odporní psi!

Náš lid požaduje jediné: rozdrtit tu zatracenou verbež!

Čas uplyne. Hroby nenáviděných zrádců zarostou plevem a bodláčím, pokryje je věčné opovržení čestných sovětských lidí, celého sovětského lidu.

A nad námi, nad naší šťastnou zemí, bude dál svítit naše slunce svými jasnými paprsky. My, náš lid, budeme i nadále kráčet po cestě očištěné od poslední špíny a ohavností minulosti, vedeni naším milovaným vůdcem a učitelem - velkým Stalinem - vpřed a vpřed, ke komunismu!

Vojenský výbor Nejvyššího soudu SSSR odsoudil: N. P. Bucharina, A. I. Rykova, G. G. Jagodu, N. N. Krestinského, A. P. Rozenholce, V. P. Ivanova, M.A. Černov, G.F. Grinko, I.A. Zelenskij, A. Ikramov, F. Chodžajev, V.F. Šarangovič, P.T. Zubarev, P.P. Bulanov, L.G. Levin, I.N. Kazakov, V. A. Maksimov-Dikovského a P. P. Křjučkova k nejvyššímu trestnímu trestu - popravě s konfiskací veškerého osobního majetku; D. D. Pletněva k trestu odnětí svobody v trvání dvaceti pěti let; H. G. Rakovského k trestu odnětí svobody v trvání dvou let. - k trestu odnětí svobody na dvacet let a S. A. Bessonova k trestu odnětí svobody na patnáct let se zbavením politických práv na pět let po odpykání trestu a s konfiskací veškerého osobního majetku.

Dne 15. března 1938 byl rozsudek nad odsouzenými vykonán vzhledem k tomu, že prezidium Nejvyššího sovětu SSSR zamítlo jejich žádost o milost.

Příloha 3: Bibliografie

1. Stalin I.V. Sebrané spisy. Ve 13 svazcích. Moskva: Gosztlitizdat, 1946-1951.
2. Encyklopedie války. V 17 svazcích. Petrohrad: Nakladatelství I. Sytina, 1909-1914.
3. Židovská encyklopedie. V 16 svazcích. Petrohrad: Společnost pro vědecké židovské publikace a nakladatelství Brockhaus-Efron (bez uvedení roku vydání).

4. Zhuk A.B. Pušky a útočné pušky. Moskva: Voenizdat, 1987.
5. Drozhzhin G. Sekery a propaganda. Mýty o podmořské válce. Moskva: Yauza, Eksmo, 2004.
6. Encyklopedie vojenského umění. Pohraniční stráž. Minsk: Literatura, 1998.
7. Mlechin L. Josif Stalin, jeho maršálové a generálové. Moskva: Tsentrpoligraf, 2004.
8. Gray Ian. Stalin. Lev Trockij - Stalin. InterDigest, 1995.
9. Slovo soudruhu Stalinovi. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2002.
10. Georgij Žukov. Zápis z říjnového (1957) pléna Ústředního výboru KSČ a další dokumenty. M., 2001.
11. Život v Sovětském svazu 1945-1953. Moskva: ROSSPAN, 2003.
12. Semanov S. Brežněv. Moskva: Veche, 2002.
13. Borisov S. Frunze. Moskva: Mol. gardy, 1940.
14. Sbírka vyhlášek, usnesení, rozhodnutí, rozkazů a válečných nařízení. 1941-1942. L.: Leningr. noviny a knižní nakladatelství, 1942.
15. Sbírka válečných vyhlášek, usnesení, rozhodnutí, rozkazů a nařízení. 1942-1943. L.: Lenizdat, 1944.
16. Soudní proces s ministry Kolčakovými. M., 1920. Dokumenty. M., 2003.
17. Bucharin N.I. Vybrané práce. Moskva: nakladatelství. Politická literatura, 1988.
18. Chuev F. Kaganovič. Shepilov. M: Olma-Press, 2001.
19. Krasnov V. Neznámý Žukov. Vavříny a trny velitele. Moskva: Olma-Press, 2000.
20. Konjajev N.M. Dvě tváře generála Vlasova. Moskva: Veche, 2001.
21. Konyaev N.M. Vlasov. Dvě tváře generála. Moskva: Veche, 2003.
22. Stalin: Ve vzpomínkách současníků a dokumentech doby. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2002.
23. Smirnov A.A. Kozácké atamany. SPb.: Nakladatelství Neva. Dům Neva, M.: nakladatelství Olma-Press, 2002.
24. Deutscher I. Trockij v exilu. Moskva: Politická literatura, 1991.
25. Šubin A.V. Vůdci a spiklenci. Moskva: Veche, 2004.

26. Polyanskiy A. Yezhov. Dějiny železného komisaře. Moskva: Veche, 2003.
27. Waxberg A. Z pekla do nebe a zpět. M.: 2003.
28. Litvin A. Rudý a bílý teror v Rusku 1918–1922. Moskva: Yauza, Eksmo, 2004.
29. Lavrentij Berija. 1953. Zápis z červencového pléna Ústředního výboru KSČ a další dokumenty. M., 1999.
30. Sirotkin V. Ruský zahraniční Klondike. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2003.
31. Balandin R., Mironov S. Spiknutí a boj o moc. Moskva: Veche, 2003.
32. Protokoly z pátého sjezdu RSDLP. Moskva: Partizdat Ústředního výboru Vsesvazové komunistické strany (b), 1935.
33. XVI. sjezd Vsesvazové komunistické strany (b). Doslovná zpráva. MOSKVA, L., 1930.
34. Danilov S.Y. Španělská občanská válka. M: Veche, 2004.
35. Šafarevič I. Ruský lid v boji civilizací. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2003.
36. Balandin R., Mironov S. Tajemství neklidných dob. M: Veche, 2003.
37. XVII. sjezd Vsesvazové komunistické strany (b). Doslovná zpráva. Moskva: Partizdat, 1934.
38. Stepakov V. Leningradští obyvatelé v boji o Kreml. Moskva: Yauza, 2004.
39. Jemeljanov J.V. Stalin. Cesta k moci. Moskva: Veche, 2002.
40. Besedovský, G. Na cestě k Thermidoru. Moskva: Sovremennik, 1997.
41. Zenkovich N.A. Maršálové a generálové. Smolensk: Rusič, 1999.
42. Kupcov A.G. Podivné dějiny zbraní, Kraft+ ed., Moskva: 2003.
43. Kupcov A.G. Podivná historie zbraní. Přeběhlíci války a míru. Moskva: Eds. Kraft+, 2003.
44. Kupcov A.G. Podivná historie zbraní. Moskva: Kraft+, 2001.
45. Šunkov V.N. Raketové zbraně. Minsk: Popurri, 2001.
46. Big U. Stát se světovou velmocí. Moskva: Yauza, 2003.
47. Kara-Murza S. Občanská válka 1918–1921. Lekce pro 21. století, Moskva: Eksmo, Algoritmus 2003.

48. Mukhin Y. Cesta od demokracie k sračkokracii a cesta zpět. Moskva: Garth, 1993.
49. Lavrenov S.Ya., Popov I.M. Zhroucení III. říše. MOSKVA: AST, 2000.
50. Carner S. Souostroví Gulvie. Zajetí a internace v Sovětském svazu 1941-1956. M., 2002.
51. Isajev A.V. AntiSuvorov. Moskva: Yauza, Eksmo, 2004.
52. Melgunov S.P. Tragédie admirála Kolčaka. ČÁST III. T. 1. Ústavní diktatura. ČÁST III. Svazek 2. Katastrofa. Moskva: Iris Press, 2004.
53. Širokorad A.B. Teutonský meč a ruská zbroj. Moskva: Veche, 2003.
54. Agurskij M. Ideologie nacionálního bolševismu. Moskva: Algoritmus, 2003.
55. Jakovlev, N. Bratři Kennedyové. Moskva: Eksmo, Algorithm-Book, 2003.
56. Ruská občanská válka: Černomořská flotila. MOSKVA: AST, 2002.
57. Strick-Strickfeldt W. Proti Stalinovi a Hitlerovi. Moskva: Posev.
58. Sokolov B.V. Stalin. Moc a krev. Moskva: Ast-Press Book, 2004.
59. Rowan R. 3000 let tajných válek. Moskva: Veche, 2004.
60. Cherushev K. 1937: Elita Rudé armády na Kalvárii. Moskva: Veche, 2003.
61. Ilizarov B. Tajný život Stalina. Moskva: Veche, 2003.
62. Lisichkin V., Shelepin L. Global Evil Empire. Světová nadvláda Spojených států. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2003.
63. Mukhin Y.I. Sekery a propaganda. Falešná vítězství Luftwaffe. M: Yauza, Eksmo, 2004.
64. Mukhin Yu. Škoda toho stavu. Moskva: Yauza, 2004.
65. Sokolov B.V. Georgij Žukov. Triumfy a pády. Moskva: AST-Press Book, 2003.
66. Valiansky S., Kalyuzhny D. O Západu, který se nadýmal a nadouval, a Rusku na vlastní pěst. Moskva: AST-Astril, Transitkniga, 2004.
67. Suvorov V. Purifikace. MOSKVA: AST, 1998.
68. Širokorad A.B. Flotila, kterou Chruščov zničil. M.: AST, VZOYI, 2004.
69. Gryzun V. Jak se Viktor Suvorov zapsal do historie. Moskva: Olma-Press, 2003.

70. Muchin J.I. Křížová výprava na Východ. Oběti druhé světové války. Moskva: Yauza, Eksmo, 2004.
71. Žukov J. Druhý Stalin. Moskva: Vagrius, 2003.
72. Projev soudruha Stalina v Kremelském paláci na promoci akademiků Rudé armády 4. května 1935. Moskva: Partizdat Ústředního výboru Vsesvazové komunistické strany (b), 1935.
73. Sovětský zahraniční obchod v průběhu 20 let. 1918-1937. Moskva: Mezinárodní kniha, 1939.
74. Y.A. Fedosyuk. Ráno maluje jemným světlem. Vzpomínky na Moskvu 1920-1930. Moskva: Nauka.
75. Šaptalov B. Válečný proces. MOSKVA: AST, 2002.
76. Šišov A.V. Neznámé stránky rusko-japonské války 1904-1905. Moskva: Veche, 2004.
77. Četníci Ruska. Petrohrad: Nakladatelství Něva, Moskva: Olma-Press, 2002.
78. Sirotkin V. Kdo ukradl Rusko? Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2003.
79. Utkin A. Výzva Západu a reakce Ruska. Moskva: Algoritmus, 2002.
80. Šambarov V. Za víru, cara a vlast! Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2003.
81. Obléhání Leningradu v dokumentech odtajněných archivů. M.: AST, SPb.: Polygon, 2004.
82. Meženkov V. Rusové: původ, psychologie, osud. Moskva: Ruská kniha, 2003.
83. Utkin A. Cesta k vítězství. Smolensk: Rusič, 2004.
84. Sulyanov A.K. Maršál Žukov. Minsk: Harvest, 2002.
85. Kalyuzhny D., Ermilova E. Případ a slovo. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2003.
86. Sokolov B.V. Tajemství druhé světové války. Moskva: Veche, 2001.
87. Bobrenev V. Pro absenci corpus delicti. Moskva: AST, Olympus, 1998.
88. Osip Pjaticnickij V.I. a Komintern na misce vah dějin. Minsk: Harvest, 2004.
89. Šafarevič I. Zápisky ruského extremisty, Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2004.
90. Suvorov V. Stín vítězství. Doněck: Stalker, 2003.

91. Sokolov B. Vyhlazení maršálů. Smolensk: Rusič, 2000.
92. Chozikov V. Informační zbraně. Petrohrad: Nakladatelství Něva, Moskva: Olma-Press, 2003.
93. Prudnikova E. Stalin. Druhá vražda. SPb: Izd. Dom Neva, 2003.
94. Gromov E. Stalin: Umění a moc. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2003.
95. Berežkov V.M. Stránky z dějin diplomacie. Moskva: Mezinárodní vztahy, 1982.
96. KSČ v rezolucích a rozhodnutích sjezdů, konferencí a plenárních zasedání ústředního výboru. P. 1898-1925. I. 1898-1953. 7. vydání. Státní nakladatelství politické literatury, 1953.
97. Rusko ve dvacátém století. Dokumenty a materiály. Část II. Moskva: Vyšší škola, 2004.
98. Rusko ve dvacátém století. Dokumenty a materiály. ČÁST I. Moskva: Vyšší škola, 2004.
99. Lebedintsev A.Z., Mukhin Y.I. Commanding Fathers. Moskva: Yauza, Eksmo, 2004.
100. Konyaev N. Zánik Rudého Mojžíše. Počátek teroru v roce 1918. M: Veche, 2004.
101. Sokolov B. Lov na Stalina, lov na Hitlera. Moskva: Veche, 2003.
102. Suchomlinov A. Kdo jste, Lavrentiji Berio? Moskva: Detective Press, 2004.
103. Suvorov V. Sebevražda. MOSKVA: AST, 2004.
104. Pomoghaibo A. Zbraně vítězství a NKVD. Moskva: Veche, 2004.
105. Almazov B. Zahrnuto členstvím. M.;SPb.: Tsentrpoligraf, MiM-Delta, 2004.
106. XV. sjezd Všesvazové komunistické strany (bolševiků). prosinec 1927, doslovná zpráva. II. Moskva: Státní nakladatelství politické literatury, 1962.
107. Sacharov V.A. Leninův politický testament. Realita dějin a mýty politiky. Moskva: Vydavatelství Moskevské státní univerzity, 2003.
108. Lisičkin V.A., Šelepín L.A. Třetí světová (informačně-psychologická) válka. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2003.
109. Šafarevič I.R. Záhada tří tisíc let. SPb.: Bibliopolis, 2002.

110. Volkovsky N.L. Historie informačních válek. Část I. SPb.: Polygon, 2003.
111. Encyklopedie. Stalinova éra. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2004.
112. Jemeljanov J.V. Stalin. Na vrcholu výkonu. Moskva: Veche, 2002.
113. Diakon Andrej Kurajev. Satanismus pro intelektuály (o Roerichových a pravoslaví). II. Křesťanství bez okultismu. Moskevské předměstí Svatotrojské Sergijevské lávry. Moskva: Otcovský dům, 1997.
114. Valiansky S, Kalyuzhny D. The end of the Russian state. Moskva: AST-Astril, Transitzniga, 2004.
115. Koreškin A. Vstávej, ruský lide! Moskva: Yauza, Eksmo, 2004.
116. Chertoprud S. Vědecko-technická rozvědka od Lenina po Gorbačova. Moskva: Olma-Press, 2002.
117. Anisin N. Po Jelcinovi. Moskva: Mangruv, 2004.
118. Orlov A. Stalin: v předvečer války. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2003.
119. Sukhodeev V. Stalin v životě a legendách. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2003.
120. Kuzněcov V. Sergej Jesenin: Záhada smrti (Poprava po vraždě). Petrohrad: Nakladatelství Něva, 2004.
121. Melgunov S.P. Tragédie admirála Kolčaka. ČÁST I. Východní fronta občanské války. ČÁST II. V předvečer diktatury. Moskva: Iris-Press, 2004.
122. Sirotkin V. Proč Rusko uteklo? Moskva: Algoritmus, 2004.
123. Smolin M.B. Tajemství ruského impéria. Moskva: Veche, 2003. 124. Bushin V. Géniové a profíci. Moskva: Algoritmus, 2003.
125. Monarchové Evropy. Osudy dynastií. Moskva: Terra-Terra, 1997.
126. Kvičinskij J. Generál Vlasov: Cesta zrady. Moskva: Sovermennik, 1999.
127. Brent D., Naumov V. Stalinův poslední případ. Moskva: Prospect, 2004.
128. Fradkin V. Kolcovův případ. Moskva: Vagrius, Mezinárodní nadace pro demokracii, 2002.
129. Fel'shtinsky Y. Leaders in Law. Moskva: Terra-Book Club, 1999.
130. Reznik S. Společně, nebo odděleně? Moskva: Zacharov, 2003.
131. Dmitrievsky S. Stalin. Předchůdce národní revoluce. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2003.

132. Sarkisianz M. Anglické kořeny německého fašismu: Od britského k rakousko-bavorskému závodu lordů. Kurz přednášek na univerzitě v Heidelbergu. SPb.: Academic Project, 2003.
133. Sokolov B. Berija. Osud všemocného komisaře. Moskva: Veche, 2003.
134. Smyslov O. Hitlerova pátá kolona. Od Kutěpova k Vlasovovi. Moskva: Veche, 2004.
135. Mlechin L. Ruská armáda mezi Trockým a Stalinem. Moskva: Tsentrpoligraf, 2002.
136. Sokolov B.V. Tuchačevskij. Život a smrt rudého maršála. Moskva: Veche, 2003.
137. Stalin. Lekce života a činnosti. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2002.
138. A. Lunačarského. K. Radek. L. Trockého. Siluety: politické portréty. Moskva: nakladatelství politické literatury, 1991.
139. Danelia G. Černý pasažér. Moskva: Eksmo, 2003.
140. Ryabinin B. Moji přátelé. Moskva: Dětská literatura, 1960.
141. Pryanshnikov B. Neviditelná síť. OGPU-NKVD proti bílé emigraci. Moskva: Eksmo, Yauza, 2004.
142. Mosse D. Nacismus a kultura. Ideologie a kultura národního socialismu. Moskva: Tsentrpoligraf, 2003.
143. Gide A. Návrat ze SSSR. Dva pohledy ze zahraničí. 143a. Feuchtvanger L. Moskva. 1937. Moskva: Izd. polit. lit., 1990.
144. Zaluski 3. Průkaz do historie. Moskva: Progress, 1967.
145. Širokograd A. Tajemství ruského dělostřelectva. Moskva: Yauza, Eksmo, 2003.
146. Chuksin N. Není třeba nás klamat! Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2003.
147. Mlechin L. Stalinova smrt. Vůdce a jeho společníci. Moskva: Tsentrpoligraf, 2003.
148. Sirotkin V. Proč Trockij prohrál se Stalinem? Moskva: Algoritmus, 2004.
149. Beshanov V. Deset stalinských ran. Minsk: Harvest, 2003.
150. Borey Y. Vanka Standa a stav světa. Moskva: Rust-Olimp, AST, Astril, 2004.
151. Kameněv L. Mezi dvěma revolucemi. Moskva: Tsentrpoligraf, 2003.
152. Stalin I. K otázkám agrární politiky v SSSR. MOSKVA, L., 1930.

153. Denikin A.I. Eseje o ruských problémech. T. 1. Zhroucení moci a armády. Moskva: Iris-Press, 2003.
154. Boj bílých na severozápadě Ruska. Moskva: Tsentropoligraf, 2003.
155. Sokolov B. Německá říše. Od Bismarcka k Hitlerovi. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2003.
156. Solonevič I.L. Lidová monarchie. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2003.
157. Tyne R. Rusko za starého režimu. Moskva: Zacharov, 2004.
158. Beriža L. K historii bolševických organizací v Zakavkazsku. Moskva: Státní nakladatelství politické literatury, 1949.
159. Denikin A.I. Eseje o ruských problémech. T. 2. Boj generála Kornilova. Srpen 1917. - Duben 1918. 3. svazek Bílé hnutí a boj dobrovolnické armády. Květen - říjen 1918. Moskva: Iris-Press, 2003.
160. Kornatovskij N.A. Boj o Rudý Petrohrad. MOSKVA: AST, 2004.
161. Gerasimov A.V. Na ostří nože s teroristy. Moskva: Svaz ruských umělců. 1991.
162. Serebrennikov I.I. Občanská válka v Rusku: Velký odchod. MOSKVA: AST, 2003.
163. Kakurin N., Medikov V. Občanská válka v Rusku: Válka s bílými Poláky. M.: AST, SPb.: TERRA FANTASTICA, 2002.
164. Krasnov P.N. Na domácí frontě. Moskva: Iris-Press, 2003.
165. Raskolnikov F. F. Kronštadt a Petr v roce 1917. Moskva: Izd. polit. literat. 1990.
166. Zenkovich N. Tajemství minulého století. Hranice. Spory. Neshody. Moskva: Olma-Press, 2004.
167. Dělnická třída na Uralu v letech války a revoluce v dokumentech a materiálech. VOL. III. Říjnová revoluce. Sverdlovsk: Ural Profsoyet, 1927.
168. První celozávodní setkání dělníků a dělnic - stachanovci, 14.-17. listopadu 1935. Doslovná zpráva. Moskva: Partizánský ústřední výbor Všesvazové komunistické strany (bolševiků), 1935.
169. Hvězda a hákový kříž. Bolševismus a ruský fašismus. Moskva: Terra-Terra, 1994.
170. Jegorov A.I., Děnikin A.I. Občanská válka v Rusku: porážka Děnikina. M.: AST, SPb.: TERRA FANTASTICA, 2003.
171. Deníky kozáckých důstojníků. Moskva: Tsentropoligraf, 2004.

172. Kroniky jedné rodiny: Allilujevovi - Stalin. Moskva: Molodaja gvardija, 2002.
173. Kolpakidi A., Lemekhov O. Hlavní protivník. CIA proti Rusku. Moskva: Veche, 2002.
174. Sadoul J. Poznámky k bolševické revoluci. Moskva: Kniha, 1990.
175. Šulďakov V.A. Zkáza sibiřských kozáckých vojsk 1917-1920. Moskva: Tsentropoligraf, 2004.
176. Maysuryan A. Druhý Brežněv. Moskva: Vagrius, 2004.
177. Ulam A.B. Bolševici. Příčiny a důsledky převratu v roce 1917. Moskva: Tsentropoligraf, 2004.
178. Muchin J.I. Atentát na Stalina a Beriju. Moskva: Krymsky Most-9D, Forum, 2002.
179. J. V. Emelianov. Trockij. Mýty a osobnost. Moskva: Veche, 2003.
180. Damaskin I.A. Stalin a zpravodajství. Moskva: Veche, 2004.
181. Josif Vissarionovič Stalin: stručný životopis. Moskva: Státní nakladatelství politické literatury, 1951.
182. A.Ja. Vyšinskij, Dvorní projevy, Moskva, 1948.
183. Žuravlev P.A. Dvě stě setkání se Stalinem. Kniha 1. Moskva: Trojice, 2004.
184. Žuravlev P.A. Dvě stě setkání se Stalinem. Kniha 2. Moskva: Trojice, 2004.
185. Nalet D. a T. Józef Piłsudski. Legendy a fakta. Moskva: Izd. polit. lit., 1990.
186. Thomas H. Španělská občanská válka. 1931-1939. Moskva: Centropoligraf, 2004.
187. Krysin M.Y. Pobaltí mezi Stalinem a Hitlerem. Moskva: Veche, 2004.
188. Muchin J.I. Protiruská podlost. Moskva: Krymsky Most-9D, Forum, 2003.
189. Pohraniční vojska SSSR. 1918-1928. Sbírka dokumentů a materiálů. Moskva: Nauka, 1973.
190. Deryabin A. První světová válka 1914-1918. Jízda ruské císařské gardy. MOSKVA: AST, 2000.
191. Rozanov V. Eseje. L.: Vasiljevskij Ostrov, 1990.
192. Witte S.Y. Vzpomínky. Vzpomínky. I. díl, Minsk, M.: Harvest, AST, 2001.

193. Carlyle T. Francouzská revoluce. Historie. Moskva: Myšlenka, 1991.
194. Danilevsky N. Rusko a Evropa. Moskva: EXMO, Algoritmus, 2003.
195. Bismarck O. Myšlenky a vzpomínky. M.: 1940.
196. Solonevič I.L. Lidová monarchie. Moskva: EXMO, Algoritmus, 2003.
197. Učebnice logiky s podrobnými poznámkami o historii a současném stavu této vědy v Rusku a dalších zemích. profesor M. Trockij, Imperiální moskevská univerzita. Kniha I. Druhé vydání, Moskva: Typografie E. Lissnera a J. Romana, Arbat, Platonovův dům, 1886.
198. Bauer O. Rakouská revoluce 1918 v překladu A. a G. Chavinychových s předmluvou F. Rothsteina. M., L., 1925.
199. Olminskij M. Z minulosti. M.: 1919.
200. Krasikov S. V blízkosti vedoucích osobností. Moskva: Sovremennik, 1997.
201. Šljapnikov A.G. Předvečer sedmnáctého roku. Sedmnáctý rok. Moskva: Respublika, 1992.
202. Šljapnikov A.G. Předvečer sedmnáctého roku. Sedmnáctý rok. Moskva: Nakladatelství politické literatury, 1992.
203. I. V. Stalin v sibiřském exilu. Krasnojarsk: nakladatelství Kraye, 1942.
204. Armáda a politika. Důstojnický sbor v ruských politických dějinách 1900–1916. Dokumenty a materiály. T. 1. Moskva: Viťaz, 2002.
205. Šišov A.V. Kornilov. Neopodstatněný diktátor. Moskva: Veche, 2004.
206. Milníky. Inteligence v Rusku. Sborník článků 1909–1910. Moskva: Molodaja gvardija, 1991.
207. Trockij L.D. Dějiny ruské revoluce. T. 1. Únorová revoluce. Moskva: Respublika, 1997.
208. Rabinovič A. Bolševici se dostávají k moci. Revoluce 1917 v Petrohradě Per. s angl. vyd. Moskva: Progress, 1989.
209. Trockij L.D. K dějinám ruské revoluce. M.: Izd vo. polit. lit., 1990.
210. Czerniak E. Pět století tajné války. Moskva: Mezinárodní vztahy, 1972.
211. Witte S.Y. Vzpomínky. Vzpomínky. VOL. III. M., Minsk: AST, Harvest, 2002.

 te S.Y. Vzpomínky. Vzpomínky. T. P. M., Minsk: AST, Harvest, 2002.
 ogin V.L. Kerenskij. Záhada dějin. Moskva: AST-Press, AST-Press
Book, 2004.

214. Velkokníže Alexandr Michajlovič. Vzpomínky. Vzpomínky. Moskva, Minsk: AST, Harvest, 2004.

215. Pavel Nikolajevič Miljukov. Dějiny druhé ruské revoluce. Vzpomínky. Vzpomínky. M., Minsk: AST, Harvest, 2002.

216. Kokovcov V.N. Z mé minulosti (1903-1919). Vzpomínky. Vzpomínky. M., Minsk: AST, Harvest, 2004.

217. Sikorsky E.A. Money for the Revolution: 1903-1920. Fakta, verze, úvahy. Smolensk: Rusič, 2004.

218. Kagarlitsky B, Peripheral Empire. Rusko a světový systém. Moskva: Ultra Culture, 2003.

219. Jakovlev N. 1. srpna 1914. Moskva: Eksmo, Algoritmus, 2002.

220. Ostrovskij A.V. Kdo stál za Stalinem? Petrohrad: Nakladatelství Něva, Moskva: Olma-Press, 2003.

221. Byl Stalin agentem bezpečnostních služeb? Sbírka článků, materiálů a dokumentů. Moskva: Terra-Book Club, 1999.

222. Rogov A. Naše cesta. Moskva: AiFprint, 2003.

223. Belovinsky L.V. Izba a khoromy. Z dějin ruské každodennosti. Moskva: Profizdat, 2002.

224. Protokoly Pařížské komuny, I, 28. března - 30. dubna 1871. Moskva: Stranické nakladatelství, 1933.

225. Pokrovskij M. Ruské dějiny. T. 3. SPb.: Polygon, 2002.

226. Bokhanov A.N. Romanovci. Srdceryvná tajemství. Moskva: AST-Press, 2003.

227. Leonov O., Uljanov I. Pravidelná pěchota 1855-1918. MOSKVA: AST, 1998.

228. Orževskij I.V. Autokracie proti revolučnímu Rusku. Moskva: Mysl, 1982.

229. Molchanov N. Montagnardové. Moskva: Molodaja gvardija, 1989.

230. Spiridovič A. Vzpomínky četníka. M., 1991.

231. Kupcov A.G. Zemlja-eK aneb Stolypinova katastrofa Ruska. ČÁST I. Moskva: Kraft+, 2002.

232. Černov V.M. Před bouří. Vzpomínky. Vzpomínky. Minsk: AST, Harvest, 2004.
233. Rejstřík-katalog. Francouzská ocenění.
234. Koni A.F. Vzpomínky na případ Věry Zasulichové. Moskva, L.: Academia, 1933.
235. Kasvinov M.K. Dvacet na krok dolů. Moskva: Mysl, 1978.
236. Reid J. 10 dní, které otřásly světem. Moskva: Státní nakladatelství politické literatury, 1959.
237. Spiridovič A.I. Velká válka a únorová revoluce (1914-1917). Vzpomínky. Vzpomínky. M., Minsk: AST, Harvest, 2004.
238. Generál Kurlov. Zkáza carského Ruska. Vzpomínky. Moskva: Zacharov, 2002.
239. Trockij L.D. K dějinám ruské revoluce. Moskva: Nakladatelství politické literatury, 1990.
240. Shatsillo V. První světová válka 1914-1918. Fakta. Dokumenty. Moskva: Olma-Press, 2003.
241. Bismarck O. Myšlenky a vzpomínky. SVAZEK II. M., 1940.
242. Bismarck O. Myšlenky a vzpomínky. VOL. III. M., 1941.
243. Vandervelde E. Destrukce kapitalistického systému. 2. vydání, M., 1906.
244. Marx K. Kritika gotického programu. Petrohrad, 1919.
245. Engels F. Principy komunismu (Úvodní návrh Komunistického manifestu). Petrohrad, 1920.
246. Marx K. Projev o svobodě obchodu. Petrohrad, 1919.
247. Marx K. Liberálové u moci. Petrohrad, 1919.
248. Marx K. a Engels F. O komunismu. Petrohrad, 1919.
249. Tak napsal Friedrich Engels (Ke 100. výročí narození). Petrohrad, 1920.
250. Projevy a projevy předsedy Všeruského ústředního výkonného výboru M. I. Kalinina. Kniha 2. M., 1919.
251. Minin M. Co učí sociální demokraté. Petrohrad: Typografie Sib. Trud, Fontanka, 86, 1906.

252. Gizetti A. Od děkabristů po současnost. 100 let boje za svobodu. Ed. S. Nonin. Knihovna kopeka. Petrohrad. Žukovského ul. 22. 1917 r.
253. Stát a společnost v Anglii, Francii, Německu a Spojených státech amerických. Sestavil I. Severny. S.-Petersburg. Typ. M.P.S. (Kushnerev & Co.), Fontanka, 117, 1905.
254. Kropotkin P. Chléb a vůle. Petrohrad: Golos truda, 1919.
255. Kropotkin P.A. Řeč rebelů. Petrohrad: vydavatel a nakladatel Valerš Brodskš. 1906.
256. Samojlov-Krinskij A. První internacionála. L.: Priboy, 1924.
257. Voprosy Istorii (Časopis). № 1. Moskva: Pravda, 1945.
258. Muna A. Kdo jsou Čechoslováci? Moskva: Nakladatelství Všeruského ústředního výkonného výboru sovětů poslanců R.S.K. a K.. 1918.
259. Koshen O. Malí lidé a revoluce. Soubor článků o počátcích Francouzské revoluce. Moskva: Iris-Press, 2004.
260. Suchanov N.N. Poznámky k revoluci. Ve 3 svazcích. T. 1. Svazek 1-2. Moskva: Nakladatelství politické literatury, 1991.
261. Suchanov N.N. Poznámky k revoluci. Ve 3 svazcích. T. 2. Svazek 3-4. Moskva: Izd vo. polit, lit. 1991.
262. Suchanov N.N. Poznámky k revoluci. Ve 3 svazcích. T. 3. Svazek 5-7. Moskva: Respublika, 1992.
263. Typy R. Rusko za starého režimu. Moskva: Zacharov, 2004.
264. Dějiny občanské války v SSSR, sv. 1. (Od začátku války do začátku října 1917). Moskva: OGIZ, Dějiny občanské války, 1955.
265. Valiansky S, Kalyuzhny D. Russian hills. Návrat na začátek. Moskva: AST-Astril, Transitzniga, 2004.
266. Konjajev N.M. Romanovci. Prosperita a pád dynastie. Moskva: Veche, 2003.
267. Lubosz S. Poslední Romanovci. SPb.: Polygon, 2003.
268. Galin V. Trendy. Válka a revoluce. Moskva: Algoritmus, 2004.
269. Arutjunov A. Lenin, osobní a politický životopis. VOL. I. Moskva: Veche, 2002.
270. Trockij L.D. Dějiny ruské revoluce. T. 2. Říjnová revoluce. Část 1. Moskva: Terra-Terra, Republika, 1997.
271. Trockij L.D. Dějiny ruské revoluce. T. 2. Říjnová revoluce. Část 2. Moskva: Terra-Terra, Republika, 1997.

272. Nordau M. Výrůstek. Moderní francouzština. Moskva: Respublika, 1995.
273. Berija L. K historii bolševických organizací v Zakavkazsku. Zpráva na zasedání tbiliské komunistické strany 21.-22. července 1935, 7. vydání, Moskva: OGIZ, Státní nakladatelství politické literatury, 1948.
274. Geifman A. Revoluční teror v Rusku 1894-1917. Moskva: Kron-Press, 1997.
275. Zhukhrai V.M. Terror. M.: AST-Press, AST-Press Book, 2002.
276. Irving D. Atomová bomba Adolfa Hitlera. Moskva: Yauza, Eksmo, 2004.
277. Gavrilov V., Gorbunov E., Operace Ramsay. Triumf a tragédie Richarda Sorgeho. Moskva: Olma-Press, Rudý proletář, 2004.
278. Cross R. Poslední dny Říše. Smolensk: Rusič, 2004.
279. Přístav D. Žádní cizinci mezi lidmi. Moskva: Duha, 1983.
280. Počáteční vojenský výcvik. M., 1940.
281. Záhada rusko-japonské války. Moskva: Progress, Progress-Academy, 1993.
282. Kormilitsyn S.V. Adolf Hitler. Pohled ze zrcadla, Petrohrad: Nakladatelství Něva. House Neva, 2004.
283. Wyszczelski L. Varšava. 1920, Moskva: AST, Astril, 2004.
284. Popov A. Stalinovi sabotéři. Moskva: Yauza, Eksmo, 2004.
285. Perrault J. Červená kaple. Supernet GRU-NKVD v týlu III. říše. Moskva: Yauza, Eksmo, 2004.
286. Gorkov J., Státní výbor obrany rozhoduje (1941-1945). Moskva: Olma-Press, 2002.
287. Dolgopolov N. Géniové zahraniční rozvědky. Moskva: Molodaja gvardija, 2004.
288. Ilyinsky M. Narkom Yagoda. Moskva: Veche, 2002.
289. Koliakidi A., Prudnikova E. Dvojí spiknutí. Stalin a Hitler: neúspěšné převraty. Moskva: Olma-Press, 2000.
290. Martirosyan A.V. Spiknutí maršálů. Britská zpravodajská služba proti SSSR. Moskva: Veche, 2003.
291. EhrenburgI. Válka 1941-1945. Moskva: AST, Astril, 2004.
292. Tanner W. Zimní válka. Diplomatická konfrontace mezi Sovětským svazem a Finskem. Moskva: Tsentropoligraf, 2003.

293. Kuzněcov N. V předvečer. M.: AST, SPB: TERRA FANTASTICA, 2003.
294. Kuzněcov N. Kurz k vítězství. M.: AST, SPB: TERRA FANTASTICA, 2003.
295. Stachanov A. Příběh o mém životě. MOSKVA: OGIZ. Státní sociálně-ekonomické nakladatelství, 1937.
296. Barmin A. Trockého sokolové. Moskva: Sovremennik, 1997.
297. Bračev V. Čekisté versus okultisté. Moskva: Yauza, Eksmo, 2004.
298. Papczynski A., Tumshas M. Štít rozdělený mečem. NKVD v VChK, Moskva: Sovremennik, 2001.
299. VKP(b) v rezolucích a rozhodnutích sjezdů, konferencí a plén ústředního výboru. Část I. 1898-1935. Partizdat Ústředního výboru Všesvazové komunistické strany bolševiků, 1936.
300. Balandin R., Mironov S. Propletenec kolem Stalina. Spiknutí a boj o moc ve 30. letech 20. století. Moskva: Veche, 2002.
301. Mlechin L. Zvláštní spis. Zahraniční zpravodajská služba. Nejznámější operace sovětské a ruské rozvědky. Moskva: Yauza, Eksmo, 2004.
302. Gorbunov E.A. Střet s černým drakem. Tajná válka na Dálném východě. Moskva: Veche, 2002.
303. Sulyanov A. Berija. Zatčení v Kremlu. Minsk: Harvest, 2004.
304. Zaleski K.A. Kdo byl kdo ve druhé světové válce. Spojenci Německa. Moskva: Astrel-AST, 2003.
305. Chuev F. Molotov. Poloviční vládce. Moskva: Olma-Press, 1999.
306. Balandin R., Mironov S. Stalinovy diplomatické souboje. Od Piłsudského k Mao Ce Tungovi. Moskva: Veche, 2004.
307. Petrov N.V., Sorokin K.V. Kdo vedl NKVD 1934-1941. Příručka. Moskva: Zvennya, 1999.
308. Šambarov V. Stav revoluce. Moskva: Algoritmus, 2001.
309. Kirilina A. Neznámý Kirov. Petrohrad: Nakladatelství Něva, M.: Olma-Press, 2001.
310. Šubin A.V. Vůdci a spiklenci. Moskva: Veche, 2004.
311. Solodar C. Divoký pelyněk. Moskva: Pravda, 1986.
312. Cherushev N. Nevinní neexistují... Čekisté proti armádě. 1918-1953. Moskva: Veche, 2004.

313. Aleksejeva N. Lavrentij Berija v mém životě. Moskva: Sovremennik, 1996.
314. Anin B., Petrovic A. Rádiová špionáž. Moskva: Mezinárodní vztahy, 1996.
315. Berďajev N.A. Původ a smysl ruského komunismu. Moskva: Nauka, 1990.
316. Berija S. Můj otec Lavrentij Berija. Moskva: Sovremennik, 1994.
317. Bogdanovič A. Poslední tři autokraté. Moskva: Novosti, 1990.
318. Bunich I. Pětisetletá válka v Rusku. Petrohrad: Oblik, 1996.
319. Bunich I. Operace Bouře aneb Omyl ve třetím znamení. Petrohrad: YUNA-Oblik, 1994.
320. Bunich I. Satanův polygon. Rostov na Donu: Profpress, 1994.
321. Buryškin P. Kupecká Moskva. Moskva: Izvestija, 1990.
322. Metropolita Veniamin (Fedčenkov). Na přelomu dvou epoch. Moskva: Otcovský dům, 1994.
323. Dulles A. Umění zpravodajství. Moskva: Mezinárodní vztahy. Odysseus, 1992.
324. Jabotinsky V. Vybrané práce. Izrael: Aliyah B.C., 1984.
325. Ignatiev A.A. Padesát let v řadách. Moskva: Voenizdat, 1986.
326. Z pod bloků: sborník článků. Paříž: IMCA Press, 1974.
327. Metropolita Jan Petrohradský a Ladožský. Bitva o Rusko. Saratov, 1993.
328. Dějiny detektivní práce v Rusku. T. 1-2. Minsk: Literatura, 1996.
329. Kasvinov M.M. Dvacet tři kroků dolů. Moskva: Mysl, 1978.
330. Kozlov J.F. Sjednocení koruny a kříže. Saransk: Mordovské nakladatelství, 1995.
331. Arcikněz Lev Lebeděv. Moskevský patriarchát. Moskva: Veche, 1995.
332. Lenin V. I. Dětská nemoc levičáctví v komunismu. Moskva: Kniha, 1990.
333. "Leheim, č. 50-51. Moskva, červenec 1996.
334. Lurie F. Policisté a provokatéři. Petrohrad: Chas Pick, 1992.
335. "Makhaon. M., 1996, № 2.
336. Meir Golda. Můj život. Chimkent: Aurika, 1997.

337. Svět ruských dějin. Encyklopedická příručka. Moskva: Veche, 1997.
338. Morozov N.A. Příběhy mého života. T. 1-2. M., 1957.
339. Morua A. Disraeliho život. Moskva: Politizdat, 1991.
340. Massey, R. Nicholas a Alexandra. Moskva: Interfax, 1990.
341. Nikolskij N.M. Dějiny ruské církve. Minsk: Bělorusko, 1990.
342. Oldenburg S.S. Vláda císaře Mikuláše P. Moskva: Terra-TERRA, 1992.
343. Paleolog M. Carské Rusko v předvečer revoluce. Moskva: Politizdat, 1991.
344. Pravoslavné zázraky ve dvacátém století. Moskva: Tramvaj, 1993.
345. Do Moskvy. M.: Nakladatelství M. a S. Sabašnikov, 1917 (přetištěno v Moskvě: Výtvarné umění, 1991).
346. Paulsen J. Angličtí rebelové. Moskva: Progress, 1987.
347. Pilyaev M.I. Old Petersburg. Moskva: Ikpa, 1990.
348. Radzinsky E. Stalin. Moskva: Vagrius, 1997.
349. Razzakov F. Věk teroru. Kronika pokusů o atentát. M.: EXMO, 1997.
350. Rogozin D. Ruská odpověď. SPb.: Glagol, 1996.
351. Spiridovič A. Vzpomínky četníka. Moskva: Chud. litt., 1991 (reprint z roku 1930).
352. Stadnyuk I. Zpověď stalinisty. Moskva: Patriot, 1993.
353. Sudoplatov P. Zpravodajství a Kreml. Moskva: Gaia, 1996. Я
354. Suvorov V. Icebreaker. Day M.: AST, 1996.
355. Suvorov V. Poslední republika. MOSKVA: AST, 1996. 356. Suvorov V. Kontrola. MOSKVA: AST, 1996.
357. Tuchačevskij M. Viselské tažení.
358. Piłsudski J. Válka v roce 1920. Moskva: Novosti, 1992.
359. Walker A. Audrey. Smolensk: Rusič, 1997.
360. Urlanis B.C. Historie válečných ztrát. Petrohrad: Polygon, 1994.
361. Wells G. Sebrané spisy, sv. 15. Moskva: Pravda, 1964.
362. Huitt, K. Rozumět Británii. Perm: Svět knihy, 1992.

363. Cipko A. Počátky stalinismu Věda a život, 1988, č. 12.
364. Chernyak E.B. Soudní smyčka. Moskva: Mysl, 1991.
365. Czerniak E.B. Pět století tajné války. Moskva: Mezinárodní vztahy, 1972.
366. Shepelev L.E. Tituly, uniformy, řády. L.: Nauka, 1991.
367. Shulgin V.V. Dny. 1920. Moskva: Sovremennik, 1989.
368. Ekonomcev I.N. Zápisky provinčního kněze. Moskva: Vernal, 1993.
369. Encyklopedický slovník, svazek 1-2. Moskva: Sov. encyklopedie, 1964.
370. Eskin A. Sbohem, Ameriko! Návrat, 1992, č. 6-7. Izrael: Jeruzalém.
371. Beck J. Poslední zpráva. PIW: Warszawa, 1987.
372. Cydzik G. Ulani, ulani... WMON: Warszawa, 1983.
373. Czuma M. Nad Wislou, nad Niemnem, nad Dněprem. "Przekroj: Warszawa, 1989.
374. Encyklopedia popularna. PAN: Warszawa, 1982.
375. Polska w kalejdoskopie. Jnterpress. Warszawa, 1977.
376. Subotkin W. Z kart historie polskiego lotnictwa. KAW, Štětín, 1985.
377. Szubanski R. Polska bron pancerna 1939. WMON. Warszawa, 1982.

* * *

poznámky

Lesní dacha je pozemek určený k obdělávání. "Lesní chata" nemá nic společného s moderním pojetím - je to prostě kus lesa využívaný k tomu či onomu účelu.

2

Stalin I. O opozici. Články a projevy 1921-1927. Gosizdat, 1928. C. 536.

3

Stalin I. O opozici. Články a projevy 1921-1927. Gosizdat, 1928. C 536.

4

Tamtéž, s. 537.

5

т. XVIII, s. 81

6

т. XXIV, str. 122

7

T. XXVII, s. 117

8

T. XXVI, s. 348

9

T. XIX, str. 221

10

T. XXIX, str. 229

11

T. XXVII, s. 381

12

Stenografická zpráva ze sedmého sjezdu strany, str. 19

13

T. XXV, str. 177

14

"Problémy leninismu", s. 56

15

"Problémy leninismu", s. 57

16

Lenin, svazek XXII, str. 302